ПАТРИША ГРАСО
АМУЛЕТЪТ НА ВЕНЕРА

Част 2 от „Дъглас“

Превод от английски: Ваня Пенева, 2003

chitanka.info

1

Лондон, юли 1812 година

„Проклетото куцане ще развали всичко.“

Осемнадесетгодишната Саманта Дъглас се оглеждаше критично в огледалото, докато ходеше напред-назад из спалнята си, провлачвайки леко единия крак. Копринената й рокля беше с къси испански ръкави и правоъгълно деколте, наситеносиня като очите й. Камериерката на леля й беше събрала абаносовите къдрици във висок кок, украсен с диамантени цветя, които блещукаха като звездите в нощното небе.

Саманта се взираше напрегнато в огледалото. Скоро стигна до заключението, че никога досега не е изглеждала толкова красива. Нито един от хората, с които щеше да се срещне тази вечер, нямаше да повярва, че младата дама не е водила безгрижния живот на глезена аристократка. Чувстваше се като принцеса… но само докато стоеше на едно място.

„Защо онази проклета карета трябваше да блъсне точно мен? — запита се за хиляден път Саманта. — Защо не…?“

Не, не биваше да бъде жестока. На никого не желаеше онова, което се бе случило с нея.

За да престане да мисли за миналото, тя се обърна и обходи с поглед просторната спалня. Леглото с балдахин беше величествено и заемаше повече място от цялата стаичка за спане в родителския дом, която беше споделяла с двете си сестри. Всичко в сегашната й спалня — мебелите, килимите, гобленте по стените — сияеше в нежни розови, златни и кремави тонове.

„Стая на млада дама“ — помисли си Саманта. Едва от няколко седмици живееше в дома на дук Инверъри и все още не беше свикнала с разкоша и богатството. Не можеше да си представи, че родителите й и леля й бяха прекарали почти целия си живот в такъв лукс.

— Е, готова ли си за първото излизане в обществото?

Саманта се обърна към по-малката си сестра.

— Няма да отида на бала — заяви твърдо тя.

— Да не ти е зле? — попита стреснато Виктория и забърза през стаята към нея.

— Заради куцането ми. Не мога дори да вървя грациозно, камо ли да танцувам.

„Куцата… куцата… куцата…“

В паметта й грозно отекнаха думите, които селските деца подвикваха зад гърба й след злополуката. Оттогава беше принудена да стои настрана. Малкото недъгаво момиче не беше желана участничка в буйните детски игри. Нямаше причина да се надява, че висшето общество ще приеме с готовност куцащата млада жена, а нямаше никакво желание да стои до стената с възрастните дами и да наблюдава танцуващите двойки отдалеч.

— Нито един джентълмен няма да покани на танц сакато момиче — изрече с треперещ глас Саманта.

— Ти не си саката! — възрази сърдито Виктория и продължи укорно: — Само леко куцаш. Освен това тази вечер имаме съвсем други грижи и никой не мисли за куцането ти. Ако някой открие, че сме беднички, никога няма да си намерим съпрузи.

— Ние не сме беднички! — извика Анджелика, най-голямата от сестрите Дъглас, която в този момент влезе в спалнята. — Татко беше граф Мелроуз и след смъртта му аз съм графиня Мелроуз.

— Да, но татко загуби семейното богатство — възрази Виктория.

— Не го загуби — поправи и сърдито Анджелика. — Чарлз Емерсън му го отне с измама.

— Всичко това е вярно, но ние нямаме какво да предложим, освен очарованието си и великодушието на дук Инверъри — изрече тихо Саманта. — Само се преструваме, че сме богати.

— И какво от това? Всички се правят на по-богати, отколкото са в действителност — обясни Анджелика с пренебрежителен жест.

— Леля Рокси каза, че ти ще се омъжиш за маркиза и ще станеш дукеса, щом дукът умре — заяви с въздишка Виктория. — Питам се обаче за кого ще се омъжим аз и Саманта.

Анджелика побърза да смени темата.

— Е, готови ли сме да се изправим с гордо вдигнати глави пред висшето общество на Лондон?

— Аз няма да дойда — пошепна Саманта.

— Върви да доведеш леля Рокси — нареди Анджелика на малката си сестра и се обърна към Саманта: — Защо не искаш да дойдеш? Изглеждаш прекрасно. Само си помисли как ще се забавляваме. Това е първият ни бал!

Саманта удостои сестра си със скептичен поглед.

— Повече от десет години слушам как децата и възрастните ме наричат „куцата“ — обясни тихо тя, без да може да прикрие болката в гласа си. — Не бих понесла, ако лондонските дами и господа си шепнат същото. Пък и кой джентълмен би поканил на танц куца девойка?

— Моля те, сестричке, не допускай една дреболия да разруши целия ти живот — опита се да я успокои Анджелика.

— Лесно ти е да говориш — отвърна Саманта. — Никой никога не ти е казвал дори една жестока дума. Ти си красива, талантлива и интелигентна. Маркиз Арджил те обожава.

— Ти също имаш прекрасни дарования — Анджелика меко помилва рамото й. — Дори ако оставим настрана очарованието ти, ти си най-добрата и най-безкористната млада жена, която познавам.

— Джентълмените не ценят добротата и безкористието — заяви твърдо Саманта. — Те предпочитат красота, чар и интелигентност — когато сестра й развеселено вдигна едната си вежда, Саманта побърза да се поправи: — Е, добре, може би джентълмените не се интересуват особено колко интелигентна е младата дама, с която танцуват.

В този момент вратата се отвори шумно и на прага се появи пищната фигура на леля Рокси. Достолепната дама разтърси глава и гъстите кестеняви къдрици се разпиляха по гърба й.

— Какво става тук?

— Вече ти казах — извика задъхано Виктория, която бе дотичала след нея. — Саманта не иска да отиде на бала. Тя…

Леля Рокси хвърли бърз поглед към малката си племенница и момичето веднага затвори уста.

— Не смей да сядаш! — изсъска в следващия миг тя, обърната към Саманта.

Младата девойка веднага се изправи като свещ.

— Защо не ми позволяваш да седна?

— Защото ще измачкаш красивата си рокля.

— Няма да отида на бала — повтори упорито Саманта.

— Защо изведнъж промени решението си? — попита с мек тон лелята.

— Защото Чарлз Емерсън ме блъсна с каретата си — отвърна раздразнено Саманта. — Защо сега трябва да отида на бал в къщата му — може би, за да му покажа обезобразения си крак?

— Първо, кракът ти изобщо не е обезобразен, само е малко по-къс от другия. И второ, това злощастно събитие се случи преди много, много години — продължи все така меко леля Рокси. — Трето, той не е имал намерение да те нарани.

— Злополука или не, Емерсън ще си плати за онова, което стори на семейство Дъглас — заяви твърдо Анджелика.

— Миличка, трябва най-сетне да престанеш да се чувстваш малоценна — каза леля Рокси, все едно, че не беше чула гневния изблик на голямата си племенница. — Ти имаш прелестни крачета, Саманта, и куцането ти почти не се забелязва. Чуй какво ще ти кажа и го запомни: ако ти самата се приемеш, и другите ще те приемат. Нали искаш да срещнеш подходящ джентълмен, за когото да се омъжиш?

— Намери ми мъж, който не се притеснява да застане пред олтара със саката булка, и ще се омъжа за него още утре — заяви мрачно Саманта.

— Ти не си саката — натърти леля Рокси и в гласа й прозвуча гняв. — Изразходвах богатството на тримата си съпрузи, за да ви отгледам, а сега дук Инверъри ни прие в дома си. Негова светлост и аз сме твърдо решени да ви намерим най-добрите мъже. Аз съм вече стара жена, мила Саманта, и нямам нерви да понасям проклетия ти инат!

— Ти изобщо не си стара и аз ценя високо жертвоготовността ти и великодушието на негова светлост — отговори с усмивка Саманта. — Но никоя от вас не разбира какъв страх ми вдъхва това първо излизане пред обществото. Аз не съм нито руса красавица като Анджелика, нито имам огнения темперамент на Виктория.

— Затова пък имаш други качества: сърцето ти е винаги отворено за грижите на другите и си напълно лишена от егоизъм.

— Мъжете не се интересуват от такива качества — възрази с въздишка Саманта. Стана й ясно, че нямаше шанс да си остане вкъщи. По-добре да беше излъгала, че е болна.

— Милинка, аз познавам мъжете по-добре, отколкото вие трите заедно. Повярвай ми, те се забавляват с красиви и темпераментни жени, но в крайна сметка се женят за безкористните.

— О, благодаря ти, лельо Рокси — поклони се намръщено Виктория.

— Вече се чувстваме много по-добре и сме напълно подготвени за излизането си в обществото — подкрепи я Анджелика.

Леля Рокси изобщо не им обърна внимание.

— Споменах ли вече, че бъдещият ти съпруг ще бъде на бала?

— За какво говориш?

— Имах видение — обясни с усмивка лелята. — Ти ще се омъжиш за човек, който не е точно онова, за което се представя, но въпреки това е изключителна личност.

Възможно ли беше леля Рокси да казва истината? Саманта знаеше, че скъпата й леля наистина получаваше видения и често предвиждаше неща, които наистина се случваха. Нима в Лондон наистина съществуваше джентълмен, който нямаше да се притесни от куцането й?

— Щом Анджелика ще се омъжи за маркиза, а Саманта за изключителния непознат, кой ще остане за мен? — попита нацупено Виктория.

— Никой — отговори засмяно лелята. — Никой няма да те поиска и ще си останеш стара мома.

Лицето на Виктория изрази такъв ужас, че Саманта избухна в смях, към който се присъедини и Анджелика.

Леля Рокси съжали малката си племенница и бързо се поправи:

— Видях един граф и един принц.

— Нима ще се омъжа два пъти?

— Не съм казала това.

— Говориш със загадки — обвини я Виктория.

Леля Рокси я удостои с тайнствена усмивка и отново се обърна към Саманта. Протегна й ръка и рече:

— Нали ще ми се довериш, Саманта?

Младото момиче се поколеба, но накрая все пак сложи ръката си в тази на Рокси.

— Е, добре, но не мога да обещая, че ще се забавлявам.

— Скъпа, уверена съм, че това ще бъде най-прекрасната вечер в живота ти — засмя се самоуверено леля Рокси.

След минути Саманта вече седеше до Виктория в каретата на дука. Магнъс Кембъл, дук Инверъри, и леля Рокси седяха насреща им. Маркизът бе убедил Анджелика да се качи в неговата карета.

— Не забравяйте, скъпи мои, че не бива да танцувате два пъти с един джентълмен — заговори предупредително леля Рокси, докато каретата се носеше към дома на Чарлз Емерсън на Гросвенър Скуеър.

— Според мен това правило е остаряло и никой не се придържа стриктно към него — намеси се добродушно дукът.

— Когато става въпрос за бъдещето на племенничките ми, не мога да поемам рискове — заяви твърдо леля Рокси.

„Какво бъдеще?“ — помисли си Саманта, загубила смелост при вида на множеството грациозни, модно облечени дами, които влизаха в ярко осветената къща. Нито една от тях не куцаше. „Никой джентълмен няма да ме покани на танц и цяла вечер ще подпирам стената. Никой няма да ме погледне.“

Дук Инверъри слезе пръв от каретата и помогна едно след друго на леля Рокси, Виктория и Саманта. Анджелика и маркизът ги чакаха на стълбището пред главния вход.

— Огледайте добре тази къща, сестрички — зашепна настойчиво Анджелика. — До преди десет години тук живеехме ние.

— Нищо не си спомням — промърмори Виктория.

Вместо да погледне внушителната къща, Саманта се обърна към улицата.

— Тук ли стана злополуката с каретата? — попита с треперещ глас тя.

— Тази вечер няма да се говори за миналото — намеси се решително леля Рокси. — Да влизаме.

Саманта усети ръката на Анджелика върху рамото си.

— Да, тук се случи — пошепна в ухото й сестра й.

— Денят напълно се е изличил от паметта ми — отговори също така тихо Саманта.

— Емерсън ще плати скъпо и прескъпо за престъпленията си спрямо теб и татко — обеща Анджелика.

— Мразя тази подла невестулка! — извика необуздано Виктория.

— И аз — кимна мрачно Анджелика.

— Никой не го мрази повече от мен — присъедини се към сестрите си Саманта.

— Много се радвам, че най-после изяснихме този въпрос — засмя се весело леля Рокси. — Може ли вече да влизаме?

— Може би предпочитате да се върнете вкъщи? — осведоми се любезно Робърт Кембъл, маркиз Арджил. — Кочияшът ми с удоволствие ще ви закара.

— Саманта е длъжна да присъства на този бал — настоя със загадъчна усмивка леля Рокси.

— Мисля, че ще се справим, милорд — подкрепи я Саманта и се усмихна смело на маркиза.

Когато влязоха в просторното предверие, в паметта й оживяха отдавна забравени спомени. Видя родителите си във вечерно облекло, спомни си как я целуваха за лека нощ, преди да излязат. Успокояващият аромат на люляк, който струеше от косите на майка й, все още висеше във въздуха.

— Спомняш ли си нещо? — поиска да узнае Виктория.

— Само смътно. Анджелика обаче помни всичко — отговори шепнешком Саманта.

Групата изкачи бавно стъпалата към балната зала на втория етаж. На входа стояха Чарлз Емерсън, синът му Александър и дъщеря му Венеция Емерсън Кембъл и посрещаха гостите. В другия край на залата свиреше оркестър, състоящ се от корнетист, пианист, челист и двама цигулари.

Саманта проследи с поглед Анджелика и Робърт, които веднага се отправиха към танцовата площадка. Маркизът и сестра й бяха просто създадени един за друг. Леля Рокси имаше право — много скоро Анджелика щеше да се омъжи за Робърт Кембъл и един ден да стане дукеса Инверъри.

Когато понечи да се обърне към леля си, Саманта изпита неясното чувство, че я наблюдават. Плъзна поглед по присъстващите, ала не откри никой, който да я е удостоил с особено внимание. Въпреки това неприятното усещане не я напусна: чужди очи я следяха много внимателно.

След минута към нея се приближи Робърт Кембъл.

— Ще позволите ли да ви поканя на танц, млада госпожице? — попита с усмивка той.

Това беше дело на Анджелика! Голямата й сестра си въобразяваше, че може да направлява живота й. Саманта се изчерви силно, в гърдите й се надигнаха смущение и паника.

— Аз… аз… — заекна тя. — Мога ли да ви помоля да отложим танца за по-късно? Чувствам се някак… неловко сред толкова много хора.

Маркизът кимна с разбиране.

— Винаги когато пожелаете.

— Аз с удоволствие ще танцувам с вас — намеси се със сладка усмивка Виктория.

— Тори, не е редно дамата да кани джентълмена на танц — укори я шокираната леля Рокси.

— Младата дама просто ме изпревари — усмихна се галантно Робърт и протегна ръка на Виктория.

Анджелика застана до Саманта и попита сърдито:

— Защо не танцуваш?

— Нямам намерение да стана за смях на цялото общество.

— Уверявам те, че няма…

Саманта отново усети присвиване в стомаха. Някой със сигурност я наблюдаваше. И тогава го видя.

Джентълменът стоеше до стената, скръстил ръце под гърдите си, и се правеше, че не забелязва тълпата обожателки, образувала полукръг около него. Без съмнение той беше най-красивият мъж, когото Саманта беше виждала досега. Носеше елегантен черен костюм и се взираше в нея с внимание, от което коленете й омекнаха. След като дълго я бе гледал право в очите, той сведе поглед и го плъзна бавно по тялото й, сякаш искаше да се наслади на всяка отделна извивка. Накрая погледът му отново намери нейния и той я поздрави с леко кимване.

„Безсрамник“ — помисли си Саманта и лицето й пламна от гняв и смущение. Изгледа го хладно и му обърна гръб. Но само след минута не устоя на изкушението и отново се обърна към него.

Той продължаваше да я наблюдава. Потърси отново погледа й и ъглите на устата му се повдигнаха в усмивка. Когато отново й кимна, Саманта леко наклони глава в неговата посока. Почти против волята си отговори на усмивката му.

— Ти изобщо слушаш ли ме? — достигна до ушите й гневният глас на Анджелика.

— Какво каза? — сепна се Саманта и погледна объркано сестра си.

— Всъщност не беше толкова важно.

Танцът свърши и Робърт и Виктория се присъединиха отново към тях.

— Сега ще ми се карат — пошепна Робърт с дяволита усмивка.

Саманта проследи погледа му и видя, че към тях се приближаваше Венеция, овдовялата снаха на маркиза. Придружаваше я джентълменът, който допреди минута я наблюдаваше настойчиво. Тя извърна поглед от непознатия и се помоли да не я запознаят с него. Ами ако я поканеше на танц?

— Лейди Анджелика, позволете. Тук е принц Рудолф, който желае да поднови запознанството си с вас — рече Венеция.

Саманта с мъка потисна усмивката си. Наскоро сестра й се бе похвалила многословно пред Венеция, че руският принц е поискал ръката й.

— Ваше височество, за мен е извънредно удоволствие да ви видя отново — заговори Анджелика, твърдо решена да се измъкне с достойнство от неловката ситуация. — Сигурно помните и сестрите ми: Саманта и Виктория.

Саманта се разтрепери. Принцът я погледна втренчено и заяви:

— Как бих могъл да забравя такава красота?

— Още не си танцувал с мен, Робърт — проговори нацупено Венеция.

— Ако знаеш откога се радвам на предстоящия танц — отвърна маркизът и й протегна ръка. — Позволете да ви поканя, мадам.

След като двамата се отдалечиха, Анджелика се усмихна благодарно на принца и обясни с почервеняло от смущение лице:

— Проявихте забележително великодушие, ваше височество, като не разкрихте малката ми измама.

— Прав ли съм в предположението си, че двамата сме били много близки? — попита принц Рудолф.

— Нещо подобно — отвърна несигурно Анджелика.

— И вие сте ме изоставили с разбито сърце? — продължи с усмивка принцът.

— Бяхте съкрушен — обясни Анджелика и се засмя дяволито.

Докато сестра й разговаряше с непознатия, Саманта го оглеждаше скритом. Принц Рудолф беше едър като маркиза, над метър и осемдесет. Руснакът имаше широки рамене, тесни бедра и изглеждаше блестящо в официалния костюм. Красивото лице с класически черти, заобиколено от гъста черна коса, се озаряваше от загадъчни черни очи.

Изведнъж принц Рудолф се обърна към Саманта и попита:

— Желаете ли да танцуваме?

Поканата я стресна. Как, за бога, да откаже на принц?

— Ваше височество, аз… страдам от старо нараняване — обясни Саманта и кръвта нахлу в лицето й. Той я погледна загрижено.

— Болки ли имате?

— Не, но аз… куцам, като ходя.

Принц Рудолф я погледна със загадъчните си тъмни очи. Коленете й моментално затрепериха и тя разбра защо руснакът постоянно беше заобиколен от жени.

— Значи ще танцуваме — заяви спокойно той и й протегна ръка.

Погледът й спря нерешително върху ръката му. Въпреки страховете си тя умираше от желание да танцува с чуждестранния принц. Поддаде се на внезапния си импулс и сложи ръка върху неговата. Той я стисна окуражително, сякаш усещаше страха й, и я поведе към танцовата площадка.

Щом я взе в обятията си, Саманта се освободи като с магия от напрежението и страха. Той се движеше с лекотата на опитен танцьор, имащ зад гърба си безброй валсове. Докато се носеше с него през ярко осветената бална зала, краката й сякаш не докосваха пода. Опияняваше се от музиката и от красивия принц. За миг си припомни твърдението на леля си, че това ще е най-прекрасната вечер в живота й, и кимна усмихнато.

— Имам чувството, че всички ме зяпат — промълви тихо тя.

— Зяпат мен, не вас — отговори принц Рудолф. — Хората са ужасно любопитни, като видят кралски височества. Впрочем вие танцувате божествено.

— Божествено за жена, която куца — поправи го Саманта и сведе поглед към гърдите му.

— Говорете с мен, а не с гръдния ми кош — заповяда строго той и когато тя го погледна, повтори спокойно: — Казах, че танцувате божествено.

Саманта усети как лицето й пламна.

— И вие танцувате божествено.

Забележката й го разсмя.

— Благодаря ви от името на десетките учители по танци, които се измъчиха с мен — отвърна сухо той.

Саманта се усмихна.

— Усмивката ви е прекрасна. Съветвам ви по-често да я пускате в употреба — каза принцът.

— Хората, които се усмихват без причина, се смятат за неуравновесени, ваше височество.

— За съжаление сте права — въздъхна той. — Но моля, наричайте ме Рудолф.

— Не мога, ваше височество, не е прилично. Вие сте личност с висок ранг, а аз…

— Аз не съм само принц, а и човек — възрази той. — Освен това желая да ви наричам Саманта и мога да го направя само ако се съгласите да ме наричате Рудолф.

— Е, добре, Рудолф, но само когато никой не ни чува — предаде се Саманта.

— Прекрасно е да чувам името си от устата ви — рече тихо принцът и лицето й отново запламтя.

Музиката спря и Саманта понечи да напусне танцовата площадка, ала принцът не свали ръката си от кръста й и не се помръдна от мястото си.

— Ще танцувате още веднъж с мен — тонът му не търпеше противоречие.

Леля й бе казала, че не е редно да танцуват повече от един път с един и същи джентълмен, но не обясни дали двата танца могат да бъдат непосредствено един след друг.

— Редно ли е? — попита несигурно тя.

— Никой не възразява на кралските височества, когато поискат нещо.

Саманта склони глава и се приближи към него за следващия валс. Когато хвърли бърз поглед към леля си, Рокси й се усмихна

окуражително.

Отново се носеше по блестящия под в обятията на принц Рудолф — това беше като сън! Вече се наричаше глупачка, че е изпитвала такъв страх от танцуването.

„Принцът и малката крадла“ — помисли си тя. Може би един ден Джейн Остин щеше да й посвети роман.

— Обичайно е дамата и кавалерът да разговарят, докато танцуват, Саманта — в гласа на принца звучеше лек укор.

— Простете, Рудолф.

— За какво мислите?

— Тъкмо си казвах колко добър е английският ви — излъга тя.

— Изобщо не сте мислили за съвършения ми английски — засмя се кратко той. — Въпреки това с удоволствие ще ви съобщя, че майка ми е англичанка и лично ме научи на родния си език.

Преди Саманта да намери думи за отговор, танцът свърши, ала принцът отново отказа да я пусне.

— Много съжалявам, ваше… Рудолф — изрече уплашено Саманта, — но леля ми категорично забрани да танцуваме повече от два пъти с един и същи джентълмен.

— Леля ви със сигурност не е искала да обидите принц, като откажете да му бъдете партньорка — отвърна саркастично Рудолф. — Пък и правилото да не се танцува повече от два пъти с един мъж важи само за простия народ.

— Аз съм само втора дъщеря на граф, значи принадлежа към простия народ — отговори твърдо Саманта.

— Е, добре, принуден съм да се съглася на компромис — Рудолф сложи ръка на гърба й и я поведе към изхода на залата. — Ще дойдете с мен в бюфета и ще изпием по чаша шампанско.

Саманта не знаеше как да реагира. Леля й не бе дала никакви указания относно пиенето на шампанско с принц. Може би това й даваше право сама да взема решения?

— С удоволствие ще дойда с вас — в действителност не можеше да понесе мисълта, че принцът ще танцува с друга жена.

Двамата излязоха от балната зала, без Саманта да се обърне дори веднъж към леля си. В никакъв случай не желаеше да срещне неодобрителния й поглед.

— Странно, но изобщо не си спомням балната зала. Помня само предверието — промълви като на себе си тя.

Принцът я погледна любопитно.

— Какво казахте?

— До седмата си година съм живяла в тази къща — обясни откровено тя.

— Родителите ви са продали вилата на Емерсън, така ли? — осведоми се Рудолф.

— Негодникът я е откраднал от баща ни — отговори Саманта, неспособна да потисне горчивината в гласа си. „Не бива да говоря толкова много“ — заповяда си тя в следващия миг.

Принцът спря и я огледа с искрена изненада.

— Не биваше да казвам това — опита се да заглади грешката си тя и леко докосна ръката му. — Моля ви, не го споменавайте пред никого.

— Никога не бих нарушил доверието, с което са ме удостоили — увери я принцът. — При тези обстоятелства не разбирам как родителите ви са приели поканата на Емерсън.

— Родителите ми починаха — обясни просто Саманта. — Джентълменът, с когото дойдохме, е дук Инверъри, а дамата е леля ни Рокси.

— Дук Инверъри? — повтори принцът и в очите му светна интерес. — Трябва да ми обясните по-подробно.

— Може би друг път — отклони тя, като се огледа. — Историята не е предназначена за чужди уши.

Вместо към бюфета принц Рудолф я поведе към стълбището.

— Да отложим шампанското. Предпочитам да се поразходим в градината, за да ми разкажете историята си, без да ни смущават.

Саманта спря и се залови за парапета.

— Редно ли е да изляза с вас в градината?

— Няма от какво да се опасявате — увери я принцът. — Никога не бих изложил на риск доброто ви име.

Облекчена, тя прие предложената й ръка и заслиза по стълбата. Като видя колко много двойки се бяха запътили към градината, отново я обзеха съмнения. Беше сигурна, че леля Рокси няма да одобри поведението й, но щом погледна принца, разбра, че не може да се върне при близките си и да го остави. Ако наистина я очакваше

самотен, скучен живот, трябваше да има поне една щастлива вечер, за която да си спомня.

След минути двамата излязоха в свежата лятна нощ. По земята се стелеше лека мъгла и я обгръщаше като влюбен мъж, който не е в състояние да се отдели от любимата си. Небето беше ясно, над главите им грееше пълната луна. Домакините се бяха погрижили да запалят навсякъде факли, за да осветяват пътя на разхождащите се двойки. Въздухът тежеше от аромата на безброй цветя.

Рудолф улови ръката й и я поведе през градината към една сребърна бреза.

— Спомняте ли си градината? — попита с интерес той.

— Не. Може би на дневна светлина…

— Разкажете ми за дук Инверъри — подкани я той.

Без да обръща внимание на роклята си, Саманта се облегна на нежното стъбло, сякаш търсеше защита.

— Дукът беше стар приятел на баща ни. Покани ни в дома си и настоя да се грижи за сестрите ми и за мен.

— Много великодушно.

— Ваше височество танцува с просякиня — обясни Саманта и дяволито изгледа принца с ясносините си очи. На устните й заигра лека усмивка. — Нямам нищичко, с което да ви впечатля.

Принцът направи крачка към нея и повдигна брадичката й с един пръст.

— Напротив, имате — отвърна той и дълбокият му глас беше самото изкушение.

Саманта се вгледа замаяно в тайнствените черни очи. Красивото мъжко лице се приближаваше към нейното.

„Божичко, той ще ме целуне!“ В следващия миг възбуждащо мъжественият аромат на санталово дърво, който струеше от кожата му, завладя сетивата й и направи всяка ясна мисъл невъзможна.

За кратък, мъчителен миг лицето му спря на сантиметри от нейното, после устните им се докоснаха.

„Колко са топли“ — беше първата й мисъл, после се отдаде на новото усещане и престана да мисли. Беше съвсем естествено да лежи в прегръдките му и да усеща устните му върху своите. Скоро вълшебният миг отмина.

— Нежна сте като българска роза и тайнствена като азиатски жасмин — пошепна Рудолф и устните му бяха само на сантиметри от устата й. — Замаяхте сетивата ми.

Упоена от целувката, Саманта го гледаше втренчено с грамадните си сини очи, без да говори. Той плъзна пръст по бузата й.

— Благодаря ви, че ме дарихте с първата си целувка — изрече нежно той.

— Откъде… откъде знаете? — попита едва чуто тя.

Принц Рудолф допря брадичка до челото й.

— Лицето ви пламти от смущение, а това е сигурен знак за първа целувка.

Саманта се усмихна облекчено. Очевидно не беше допуснала грешка.

— Разкажете ми нещо за себе си — помоли тя и очите й засияха.

— Какво искате да знаете?

— Разкажете ми за Русия.

— В родината ми е студено.

— Казахте, че майка ви е англичанка. А другите членове на семейството ви?

— Всички са руси.

Като разбра, че той нарочно я дразнеше, Саманта неволно го дари с кокетна усмивка.

— А ще ми кажете ли как прекарват дните си принцовете?

— Даваме заповеди на подчинените си — засмя се весело Рудолф — и естествено носим корона на главата.

— Непременно ли трябва да сте с корона на главата, за да давате заповеди? — осведоми се Саманта и отметна глава назад, за да погледне в тъмните му очи.

— Принцът никога не се разделя за дълго с короната си — потвърди той и чувствено извитите му устни се разтегнаха в развеселена усмивка. — Другото ни основно занимание е да спасяваме девици като вас от дракони.

— С това ли се занимавате тази вечер? — попита замислено Саманта. — Права ли съм в предположението си, че ме спасявате от дракона, наречен добро общество?

— А вие искате ли да ви спася, милейди? — попита Рудолф и я погледна втренчено.

Саманта се откъсна от магията на погледа му, обзета от плашещото чувство, че той проникваше до сърцето й и откриваше най-дълбоките й тайни, страхове и болки. Само семейството знаеше колко страдаше от недъга си. Носеше в себе си твърде много Дъгласова гордост, за да признае мъката си пред целия свят и особено пред този мъж.

Когато не получи отговор, принцът смени темата.

— Сега искам да узная как прекарват дните си английските дами.

„До преди две седмици крадях по улиците“ — каза си Саманта и лицето й помръкна. Вдигна глава към принца и се насили да се усмихне.

— Свиря на цигулка.

— Бихте ли посвирили някой път за мен? — попита веднага той.

— За мен ще е чест.

— Какво ще кажете все пак да изпием по чаша шампанско, моя българска роза? — предложи галантно Рудолф.

— С удоволствие, ваше височество.

Сложила ръка върху лакътя му, Саманта вървеше бавно към вилата, без да се тревожи от куцането си. На вратата срещнаха Анджелика и маркиза, които също се бяха запътили към градината. Сестра й очевидно не беше доволна от поведението й, защото й хвърли мрачен поглед. Леля Рокси сигурно щеше да я обсипе с укори.

В момента изобщо не я беше грижа какво ще кажат близките й. Бъдещето се простираше пред нея безкрайно мрачно. Принцът със сигурност нямаше да се заинтересува сериозно от нея, но поне я беше дарил с една прекрасна вечер, за която да си спомня.

Може би примерът му скоро ще бъде последван от други, по-подходящи господа, които ще потърсят познанство с мен, каза си с надежда тя.

— Искам да ви попитам нещо, Рудолф — рече тя, когато влязоха в предверието. Той се обърна към нея, но тя сведе глава и втренчи поглед в гърдите му. — Защо тази вечер избрахте точно мен?

— Защото ми е много приятно да гледате гърдите ми — отговори с дрезгав глас той.

Саманта рязко вдигна глава и той избухна в смях.

— Вие сте привлекателна жена — обясни сериозно принцът. — Защо да не се почувствам привлечен от вас?

Отговорът я изненада.

— Но аз куцам…

На улицата пред вилата отекна пистолетен изстрел, последван от уплашени викове.

— Останете тук! — заповяда принцът и с два скока се озова до вратата.

— Идвам с вас — отговори твърдо Саманта и го последва навън.

Излязоха на улицата и се запътиха към бързо събралата се тълпа. На известно разстояние бяха застанали сестра й и маркизът.

— О! — изохка стреснато тя, когато от сянката излезе грамаден мъж, облечен изцяло в черно, и им препречи пътя.

— Добър вечер, ваше височество — поздрави учтиво мъжът.

— Добър вечер, Игор — отговори Рудолф. Гласът му издаваше раздразнение. Очевидно не одобряваше неочакваната поява на непознатия. — Как е Владимир?

— Върнете Венера на законния й собственик или ще си понесете последствията — щом каза тези думи, великанът изчезна също така внезапно, както се беше появил.

— Какво беше това? — попита уплашено Саманта.

Без да отговори на въпроса й, Рудолф поднесе ръката й към устните си.

— Трябва да вървя. Ще ми позволите ли да ви посетя през някой от следващите дни?

Усмивката на Саманта огря нощта. Въпреки предупрежденията на разума в сърцето й покълна плаха надежда.

— Да, Рудолф.

Принцът я дари с омайна усмивка, обърна се и забърза надолу по улицата. Саманта го изчака, докато се качи в една от каретите, и бавно се върна в къщата.

Чакането беше напразно. Принцът никога не я посети.

2

31 декември 1812 година

— Александър Емерсън е безумно скучен — оповести тържествено Виктория. — Наистина не разбирам защо тя иска да се омъжи за него.

— Ужасно е да се говорят такива неща — произнесе укорително Анджелика и се обърна към малката си сестра.

— Но е вярно.

Без да обръща внимание на сестрите си, Саманта стоеше до прозореца в стаята си на втория етаж в провинциалното имение на дук Инверъри и се взираше с отсъстващ вид към входната алея и фонтана в двора.

Днес беше особен ден. Семейството й щеше да посрещне Новата година с голям бал, но не беше само това — на бала щяха да оповестят годежа й с Александър Емерсън. Защо тогава не беше щастлива?

Ти не го обичаш! — крещеше вътрешният й глас. Саманта трябваше да напрегне цялата сила на волята си, за да прогони този обезпокояващ вик и да го заточи в най-тъмния ъгъл на съзнанието си. Обърна се и дари малката им сестра с търпелива усмивка.

— Аз искам да се омъжа за Александър Емерсън точно защото е скучен — обясни спокойно тя.

Беше прекарала една самотна седмица в къщата на родителите си, за да се посъветва със себе си и да реши как трябва да постъпи. Решението беше дошло сравнително лесно, защото беше убедена, че жена в нейното положение не може да разчита на много обожатели и няма особен избор.

— Трябваше да прекараш последната седмица не в къщата на Примроуз Хил, а в имението Суитхарт Манър — заговори Анджелика, сякаш беше прочела мислите й. — Робърт изразходва цяло състояние, за да го възстанови. Вече всичко е готово и персоналът чака с нетърпение посещението на графиня Мелроуз и съпруга й.

Саманта погледна замислено голямата си сестра. Анджелика плетеше одеялце за бебето, което очакваше след четири месеца.

— Къщата в Примроуз Хил е много по-близо от Шотландия.

— Исках да кажа, че една истинска смяна на обстановката щеше да ти се отрази много добре — обясни Анджелика.

— Може би тогава щеше да решиш друго — подкрепи я Виктория. — Ти не обичаш Александър.

Забележката на сестра й изненада Саманта. Нима това обстоятелство беше толкова очевидно?

— Мама и татко никога не биха очаквали от теб да се омъжиш за човек, когото не обичаш, само за да почиват на Дъгласова земя — добави възбудено Виктория.

— Децата и лудите казват истината — усмихна се Анджелика.

— Аз съм почти седемнайсетгодишна, следователно отдавна не съм дете и изобщо не съм луда — възмути се Виктория. Хвърли поглед отстрани към Саманта и продължи: — Много жалко, че принц Рудолф не дойде да те посети.

Лицето на Саманта остана неподвижно, макар че при споменаването на това име я побиха тръпки.

— Мила Тори, нима сериозно си повярвала, че един принц ще дойде да ме посети?

— Въпреки това не е нужно да се омъжиш за човек, когото не обичаш, само защото те е страх, че никой друг няма да ти предложи — каза спокойно Анджелика.

— Не ме е страх от нищо, освен че ще си умра стара мома — заяви Саманта с високо вдигната глава.

— Как сте, мили мои? — попита весел глас откъм вратата. Леля Рокси влезе в стаята и се отпусна на дивана пред камината. — Сигурно очаквате с нетърпение вечерта?

— Най-интересни ще са фойерверките в полунощ! — извика Виктория. — Дукът знае как се празнува Нова година.

— Да, той наистина знае как да се забавлява — заяви леля Рокси с многозначителна усмивка.

Саманта и Анджелика се спогледаха развеселено. Наскоро прекрасната им леля бе направила дука свой четвърти съпруг и двамата прекарваха необичайно много време в спалнята си.

— Внимавай, иначе скоро ще надебелееш като мен — подразни я Анджелика и нежно помилва закръгления си корем.

Лелята избухна в смях.

— Невъзможна си, мила!

— Изглеждаш достатъчно млада, за да станеш майка — допълни Саманта и се отпусна до нея на дивана.

— Ти си истинско съкровище — Рокси извади от джоба си златна верижка, на която висеше рубин. — Имам подарък за теб — обясни тя и подаде накита на племенницата си. Саманта погледна възхитено красивия камък.

— Много ти благодаря, но с какво съм заслужила такъв подарък?

— О, скъпа, ти заслужаваш да те обсипят с бисери, защото си прекрасна — отвърна меко лелята. Погледна в сините очи на племенницата си и допълни: — Рубинът притежава магически свойства.

Саманта се изсмя недоверчиво.

— Какви по-точно?

— Звездата в рубина потъмнява и става кървавочервена, щом лицето, което го носи, попадне в опасност.

— Обещавам винаги да внимавам за цвета му — отговори Саманта, макар че на красивите й устни играеше скептична усмивка. — Имам нужда от чист въздух — заяви тя след малко и стана. Наметна върху синята рокля палто с качулка, обточено с кожи, и взе калъфа с цигулката си.

— Разходи се, скъпа, и се позабавлявай — изпрати я с усмивка леля Рокси. — И помни, че рубинът ще те предупреждава за всяка опасност!

Саманта спря на вратата. Леля й сякаш я изпращаше на дълго пътуване, а тя възнамеряваше да отиде само до градинската беседка, където обичаше да свири в усамотение. След като хвърли бърз поглед към усмихнатото лице на Рокси, Саманта слезе в градината.

Декемврийският следобед беше доста студен. Младата дама отвори желязната портичка, която отделяше моравата от градината на маркиза. Преди да влезе в първата алея, тя се обърна назад, защото изведнъж бе изпитала неприятното чувство, че я наблюдават.

Саманта отвори бързо наметката си и видя, че рубинът не беше потъмнял. Успокоена, тя мина покрай лабиринта, прекоси голямата

поляна, която през лятото беше пълна с цветя, и най-сетне стигна до беседката, която се намираше в края на малка гора. Седна на пейката в ъгъла и въздъхна дълбоко.

Защо не беше щастлива, защо не се радваше? Александър Емерсън беше интелигентен и великодушен, освен това съвсем не изглеждаше зле. Щеше да бъде отличен съпруг, а тя беше твърдо решена да бъде най-добрата съпруга.

Образът на руския принц излезе от сянката на спомените й. Сърцето й копнееше за нещо, което никога нямаше да стане действителност. Защо я бе попитал дали може да я посети? Ако не беше казал тези думи, тя нямаше да го очаква напразно толкова време. Онези седмици бяха най-кошмарните в живота й.

Отново си каза, че трябваше да бъде благодарна за онази прекрасна вечер на бала. Много жени нямаха дори това. Саманта отвори калъфа и извади цигулката си и лъка. Засвири меланхолична мелодия и потъна в самотата си.

Докато Саманта прекосяваше парка, два чифта очи я следяха внимателно. Робърт Кембъл и принц Рудолф стояха до прозореца в кабинета на дука и наблюдаваха дребната женска фигура с развени абаносовочерни коси, която вървеше бързо към беседката.

— Саманта Дъглас е завладяващо красива — наруши мълчанието принцът.

— Да, но е жалко, че куца — отбеляза Робърт.

— Куца ли? — повтори принцът и хвърли неодобрителен поглед към домакина си. — Не го бях забелязал.

Робърт се усмихна развеселено, но не отговори. Отдалечи се от прозореца и след малко се върна с чаша уиски.

— Бих предпочел водка, ако имате в дома си — заяви Рудолф.

— За съжаление не — отвърна Робърт и вдигна рамене.

— При пръв удобен случаи ще ви изпратя една каса — принцът изпи уискито на един дъх и добави: — Мъжете трябва да пият водка. Уискито е за дамите. — После отново посвети вниманието си на младата жена в беседката. Тя изглеждаше толкова самотна, колкото той се чувстваше.

— Тази вечер Саманта ще обяви годежа си с Александър Емерсън — каза Робърт.

— Не съществуваше ли някаква вражда между семействата Дъглас и Емерсън? — попита принцът, без да сваля поглед от фигурата в беседката.

— Александър е твърдо решен да компенсира позорните дела на баща си — обясни маркизът.

— Саманта заслужава мъж, който да я обича — заяви мрачно Рудолф.

— Точно това казах сутринта на жена си — кимна леко Робърт. — Но ако този мъж не се появи през следващите няколко часа, и Саманта, и Александър ще се обвържат с човек, когото не обичат.

Рудолф се обърна и улови многозначителния поглед на маркиза.

— Значи Саманта не го обича?

— Не вярвам.

Макар че погледът му се зарея някъде във великолепно обзаведения кабинет на дука, принцът продължи да мисли за жената в беседката. Саманта Дъглас вероятно го презираше, защото не я посети, както беше обещал. Но какво можеше да направи? Други, по-важни задължения погълнаха цялото му внимание. Може би ако обстоятелствата бяха различни…

В този момент вратата се отвори и в кабинета влезе дук Инверъри. Магнъс Кембъл беше по-възрастна версия на своя син — едър и широкоплещест, с черни очи и коси, които бавно посребряваха на слепоочията.

— Искате ли да се заемем със сделките? — попита дукът и посочи към голямото махагоново писалище. Принц Рудолф кимна и зае място в едно от креслата пред писалището. Маркизът се настани в другото, а дукът зае обичайното си място.

— От месеци не сме ви виждали в града, принце — отбеляза учтиво Магнъс Кембъл.

— Прекарах повечето време в новото си имение — обясни Рудолф.

— Къде се намира имението ви? — осведоми се маркизът.

— На Сарк Айлънд в Ламанша — отговори Рудолф. — След като настаних там майка си и дъщеря си, реших и аз да остана известно време на острова.

— Имате дъщеря?

Изненадата в гласа на домакина не убягна от вниманието на принца. Вероятно маркизът мислеше за младата си етърва.

— Загубих жена си — обясни сухо той.

— Съжалявам.

Дук Магнъс се покашля предупредително.

— Английският ви е съвършен. Няма и следа от акцент.

— Майка ми е англичанка — отговори Рудолф и впи изпитателен поглед в лицето му. — Казва се Елизабет Монтагю. Може би си спомняте за нея?

Рудолф забеляза кратко припламване в тъмните очи на дука, но той веднага наложи отново непроницаемото си изражение.

— За съжаление не съм имал удоволствието да я познавам — отговори той и извърна глава.

Рудолф веднага разбра, че дукът го излъга. Може би майка му беше казала истината за него? Все пак в думите й имаше и някои ясни моменти.

— Какво можем да направим за вас, ваше височество? — осведоми се дук Магнъс.

— Всъщност аз искам да направя нещо за вас — Рудолф премести поглед от единия към другия. Двамата изглеждаха объркани. — Мисля, че не съм го споменавал, но аз никак не се разбирам с брат си. Миналото лято хората ми заловили кораб, за който предполагали, че е на Владимир. За нещастие са се излъгали. „Темпест“ е ваша собственост — Рудолф извади от джоба на жакета си плик и го сложи на масата. — Аз съм честен човек и имам повече пари, отколкото мога да изхарча. Това е равностойността на сумата, която моите хора са прибрали. Естествено с лихвите. Надявам се, че няма да подадете оплакване в полицията.

Двамата мъже мълчаха слисано. След малко дукът отговори:

— Смятаме случая за нещастно недоразумение, нищо повече.

— Много великодушно от ваша страна — поклони се леко Рудолф.

— Очевидно отношенията с брат ви са доста… сурови — установи маркизът.

Рудолф стана от креслото и отиде до прозореца, за да види отново жената в беседката.

— Владимир иска да ме види мъртъв — отговори небрежно той.

Последва ужасено мълчание. За пореден път беше шокирал Кембълови. Тъй като бяха потомци на шотландски клан, тези двама мъже се смятаха за бог знае колко силни и непоклатими, но нямаха представа какво означава истинска жестокост. Има какво да научат от сънародниците ми, каза си горчиво принцът. Дук Магнъс се покашля.

— Надявам се, че ще участвате в днешния ни празник?

Да присъства, когато Саманта Дъглас обяви годежа си с Александър Емерсън — това беше последното, което желаеше.

— Не си нося вечерно облекло — отговори неохотно той. — Дойдох на кон, за да се върна още същия ден.

— Конят ви трябва да си почине — каза Робърт и също стана. — С вас сме горе-долу един ръст. Ще ви дам подходящи дрехи.

Рудолф отново погледна през прозореца. Мирната гледка на жената, която свиреше на цигулка, го привличаше като песен на сирени.

— В такъв случай приемам поканата с благодарност. Позволявате ли да изляза в градината и да изкажа почитанията си на Саманта?

— Сигурен съм, че тя ще се зарадва — отвърна маркизът, но загриженото му изражение казваше друго.

Рудолф наклони глава и се запъти към вратата, но гласът на дука го спря.

— Ще позволите ли да попитам, ваше височество, на колко сте години? — поиска да узнае дук Магнъс.

Въпросът го изненада. Хвърли поглед към маркиза и видя, че и той се е изненадал.

— На петнадесети май ще навърша двадесет и осем — отговори Рудолф и излезе от кабинета с бързи крачки.

Саманта се опитваше да прогони обезпокояващите си мисли за Александър, като се съсредоточи изцяло върху музиката. Когато свиреше на цигулка, тя затваряше очи и влагаше в изпълнението цялата си болка и копнеж.

— Моята българска роза.

Саманта отвори смаяно очи и се озова пред принц Рудолф. При вида на красивото мъжко лице сърцето й спря да бие и тя загуби дар слово.

Наистина ли беше той, или само си въобразяваше? Защо беше дошъл точно в деня, когато тя трябваше да обяви годежа си? Може би, за да й се надсмее?

— Обещах да ви посетя и ето ме — обясни с леко дрезгав глас Рудолф. — Но вие май не се радвате особено.

— Доста закъсняхте, ваше височество — отговори тя колкото можеше по-хладно.

— Рудолф — поправи я той.

Саманта прибра цигулката и лъка в калъфа, метна го на рамо и стана.

— А сега ви моля да ме извините, ваше височество.

— Седнете — заповяда Рудолф.

— Аз не съм някоя от вашите…

— Казах да седнете.

Саманта изпълни заповедта. Когато се отпусна на пейката, наметката й се отвори, но тя не усети студа. Небесносините очи святкаха гневно.

— Искам да обясня защо не можах да ви посетя по-рано — заговори Рудолф.

— Не е необходимо — отвърна Саманта с изкуствена усмивка.

— Да, знам — кимна Рудолф. Арогантната усмивка, с която я дари, я доведе до бяс. — Случи се нещо, което изискваше присъствието ми.

— И това в продължение на шест месеца?

— Трябваше да отведа мама и дъщеря ми в…

— Имате дъщеря? — прекъсна го изненадано Саманта.

— Не е учтиво да се прекъсва говорещия — произнесе укорно той.

По бузите й пропълзя червенина и тя сведе поглед към пода на беседката. В този момент забеляза, че рубинът се е оцветил в кървавочервено.

Нима я заплашваше опасност от страна на принца? Не можеше да повярва. Опасността идваше по-скоро от собственото й слабо сърце.

— Както вече казах — продължи Рудолф, като недоволно зарови пръсти в черната си коса, — трябваше да отведа мама и дъщеря ми в имението, което купих наскоро. Там се появиха редица други проблеми, които ме забавиха.

— Разбирам — отговори кратко Саманта и понечи да се изправи.

— Не съм ви разрешил да тръгнете — заяви категорично той.

Какво си въобразяваше този човек? Да не си мислеше, че е кралят на Англия? Изведнъж й стана ясно, че досега никой не му беше отказвал нищо. Очевидно беше водил затворен, откъснат от реалността живот. Дощя й се да му даде добър урок, за да посмачка малко високото му самочувствие, но тази вечер щеше да се сгоди и нямаше време за игрички.

— Трябва да отложите обявяването на годежа — разпореди принцът.

— Няма да го направя! — извика възмутено тя.

— Вие не обичате Александър Емерсън — заяви той.

— Вие не знаете нищо за мен, нищичко — отвърна сърдито тя.

— Знам, че сте съчетание от нежна българска роза и тайнствен азиатски жасмин — отговори той и се усмихна омайващо.

— Да не би да ми правите предложение за женитба? — предизвика го тя.

— В този момент не мога да го направя — поклати глава той. — Искам да ви опозная по-добре, но това е невъзможно, ако се сгодите за друг мъж.

— Значи искате да отложа годежа си, за да ме опознаете по-добре? — попита невярващо тя и вдигна тъмните си вежди.

— Точно така — кимна Рудолф.

— Ваше височество, да не сте пиян? — подуши въздуха тя и се изсмя подигравателно.

— Помощ!

Саманта се обърна рязко и претърси с поглед горичката зад беседката.

— Помощ!

Без да се колебае, тя се промуши покрай принца и се втурна, доколкото й позволяваше куцането, към пътеката, която се виеше между дърветата. Рудолф беше на две крачки зад нея.

— Чакайте тук — заповяда той и я хвана за рамото.

Саманта се изтръгна и продължи да тича. В гората беше мрачно и тя не виждаше къде стъпва.

— Помощ… — викът дойде някъде отзад.

Саманта се обърна и видя едър мъж, който се беше прицелил с пистолет в главата на принца.

— Не! — изкрещя тя и се втурна към двамата. Някой я сграбчи изотзад, но тя го изрита с острия ток на ботуша си.

— Олеле, счупи ми пръстите! — изохка груб мъжки глас.

— Убий я, малката няма значение — отговори му друг, също така груб глас.

— Игор — пошепна Саманта, когато погледът й отново падна върху великана с пистолета.

Мъжът я погледна с известна изненада и се обърна развеселено към принца:

— Вашата… приятелка ме е запомнила.

— Човек като теб не се забравя лесно — отговори Рудолф. — Пусни дамата, ако обичаш, преди да ме застреляш. Тя няма нищо общо с мен и Владимир.

Игор я огледа преценяващо.

— Не мога да я пусна. Тя ме позна. Освен това нямам намерение да ви убия. Ако Владимир желае смъртта ви, нека ви убие сам — посочи пътеката и заповяда: — Оттук, ваше височество.

— Аз няма да отида никъде — извика в панически страх Саманта. — Тази вечер смятам да обявя годежа си.

— Съжалявам — промълви принцът, — но вие не сте принцеса и Игор няма да се поколебае да ви застреля.

За да потвърди истинността на думите му, великанът насочи пистолета си към Саманта.

Принцът, Саманта и тримата похитители вървяха четвърт час през гората, докато стигнаха до каретата, която чакаше в другия край. Саманта и принцът се качиха в колата и Игор затръшна вратичката. Само след миг конете потеглиха в галоп.

— Съжалявам, че ви замесих в тази неприятна афера — каза Рудолф и сложи ръка на рамото й, за да я утеши. — Няма да позволя да ви сторят нещо лошо.

Саманта вдигна глава към него. В полумрака на каретата класическите черти на лицето му почти не се различаваха.

— Аз ще се сгодя — промълви тя.

— Не тази вечер — възрази принцът и я дари с доволна усмивка. Бузите й почервеняха от гняв.

— Лъскайте короната си и ме оставете на мира — изфуча тя.

— От вас говори страхът — обясни с усмивка принцът. — Знам, че иначе не бихте говорили с мен така неуважително.

— Разбира се, че бих! — отговори Саманта, вбесена от самомнението му.

Каретата ускори ход и Саманта падна на гърдите на принца. Усети как той я прегърна и моментално се отдръпна от него. Удостои го с унищожителен поглед, обърна му гръб и се хвана здраво за страничната облегалка, защото не искаше на следващия завой да се озове на пода или в княжеския скут на принц Рудолф.

Треперейки от гняв, тя се уви в дебелата си наметка. Как бе успял да я постави в това невъзможно положение? И — това беше още по-важно — какво трябваше да направи тя, за да се измъкне?

Саманта беше прекарала целия си живот в сянката на талантливата си голяма сестра, която жадуваше за отмъщение, и на темпераментната Виктория, която искаше да се забавлява. Самата тя не правеше впечатление с нищо и беше свикнала с мисълта, че никога няма да се омъжи и да има свое семейство. Тогава се появи Александър Емерсън, който искаше да изкупи престъпленията на баща си срещу семейството им. Александър не я обичаше, но щеше да бъде чудесен съпруг.

А сега? Даже да се отървеше жива и здрава от похитителите, доброто й име щеше да бъде стъпкано в калта. Никой нямаше да я вземе за жена, след като беше изчезнала с руския принц, даже Александър Емерсън. Да знае, че е стигнала съвсем близо до мечтата си за собствено семейство и че всичко заплашва да отиде по дяволите…

Саманта загуби самообладание. По бузите й потекоха сълзи, от гърлото й се изтръгна сърцераздирателно хълцане.

— Съжалявам — пошепна в ухото й принц Рудолф. Саманта усети как ръката му се плъзна по рамото й и я привлече към гърдите му. Топлият му дъх помилва бузата й и миризмата на санталово дърво замая сетивата й. Когато се обърна към принца, видя, че той й поднасяше кърпичка.

Веднага се овладя и посегна към кърпичката.

— Моля да извините сълзите ми — изрече сковано тя. — Плачът никога не е помагал да се реши някакъв проблем.

— Сълзите прочистват душата от отрицателни емоции — възрази принцът. — Знам, че се страхувате, но ви уверявам, че непременно ще се открие възможност за бягство.

— Аз не се страхувам от нищо и от никого, ваше височество, дори от Игор — Саманта се надяваше, че гласът й звучи достатъчно смело. — Освен това искам да знаете, че нямам намерение да чакам, докато ни се предложи удобен случай. Аз съм от семейство Дъглас и сама ще изкова щастието си. — Въпреки мрака тя видя как блеснаха белите му зъби, когато отбеляза изблика на смелост с широка усмивка.

— Какво по-точно смятате да направите? — осведоми се принцът. — Може би ще скочите от каретата? Това означава сигурна смърт.

— Нали и без това ще умрем — напомни му тя.

Принцът посегна към вратичката.

— Игор е заключил.

— Дайте аз да опитам — Саманта се пресегна към вратичката само на няколко сантиметра от тялото му.

— Нима смятате, че имате повече сила от мен? — попита развеселено принцът и се наведе напред. Ръката й докосна гърдите му.

Саманта моментално отдръпна ръката си и се облегна назад.

— Имате ли друга идея? — попита примирено тя.

— За момента не — принц Рудолф отново я дари с неустоимата си усмивка.

— Как може да сте толкова весел пред лицето на смъртта? — изсъска вбесено тя.

— Честно казано, изпитвам облекчение, че вратата е заключена — призна принцът. — Ако бяхме скочили от движещата се карета, със сигурност щяхме да се пребием.

— Не съм толкова крехка, колкото си мислите — възрази обидено тя.

— Аз бях загрижен по-скоро за собствената си личност.

Саманта усети как отново се изчерви и се зарадва на мрака в каретата. Когато погледът й се плъзна към устата му, тя си припомни целувките им и потръпна. Тогава беше достатъчно глупава да повярва,

че принцът ще я посети и ще я ухажва. От този миг нататък няма да се отдавам на фантазии, закле се тя. Принцът беше ослепително красив, но не беше мъж за нея.

— Звездата на рубина ви е образувана от три добри богини — заяви Рудолф. — Доверие, надежда, съдба.

— Тази вечер съдбата не е благосклонна към мен — отвърна потиснато Саманта.

— Вашата съдба не е Александър Емерсън — каза спокойно принцът.

— По-скоро ми е предопределила да умра с вас — отвърна сухо Саманта. — Ще ми кажете ли поне защо този Владимир иска да ви убие?

— Това не ви засяга.

Саманта нямаше намерение да умре, без да узнае причината. Имаше пълното право да знае.

— Емерсън ли… — Рудолф се поколеба. — Той ли ви подари този рубин?

— Това не ви засяга — отговори високомерно Саманта, зарадвана, че можеше ад му го върне.

— Не проявявайте неуважение към царствената ми особа, ако обичате.

Вирнала носле, Саманта се премести на отсрещната седалка, но принцът я последва и се настани до нея. Когато понечи да се върне на предишното си място, Рудолф обгърна раменете й и я привлече към себе си.

— Няма да ми избягате, мила моя — пошепна в ухото й той.

Мила моя? Саманта го погледна смаяно. Защо бе употребил тези нежни думи? Сигурно беше някаква жестока шега. Или просто се опитваше да дари малко щастие на жената, белязана от смъртта?

— Извинявам се, че не дойдох да ви посетя, както бях обещал — каза Рудолф. — Семейни задължения ми попречиха да направя онова, което желаеше сърцето ми.

Саманта чу съжалението в гласа му и напрежението в гърдите й отслабна. Въздъхна и се облегна на рамото му.

— Не е нужно да ми се извинявате, нито да ми обяснявате поведението си.

— Когато ви срещнах, веднага усетих, че знаете какво означава голяма болка — принцът нежно помилва рамото й. — И аз съм преживял много страдания.

Саманта въздъхна отново.

— Няма живот без страдания. Това важи дори за принцовете.

— Според мен важи особено за принцовете.

— Мисля, че е хубаво да се опознаем по-добре, след като явно ни е съдено да умрем заедно — каза Саманта. — Разкажете ми за семейството си.

— Доведох майка си и дъщеря си в Англия, родината на мама — отговори с готовност Рудолф. — Братът на мама почина и аз наследих Монтагю Хаус.

— Сигурно ви е било много тежко, когато е починала жена ви — пошепна Саманта. — Имате ли братя и сестри?

— Имам четирима по-малки братя. Владимир и Виктор са близнаци. След тях е Михаил, после Стефан.

Значи Владимир му е брат — каза си с ужас Саманта.

— А баща ви? — попита тя. — Жив ли е?

— Предпочитам да не говоря за баща си — заяви хладно принцът. След малко продължи и гласът му прозвуча много по-меко: — А сега вие ми разкажете за себе си.

— Първо трябва да ви кажа, че съм бедна — започна Саманта. — Нямам нито пени.

— Аз оценявам хората по сърцата им, а не по кесиите — Рудолф я притисна до себе си и устните му помилваха слепоочието й.

— Не знаех, че принцовете са толкова великодушни — отвърна с усмивка Саманта.

В каретата повя мирис на пушек. Рудолф и Саманта погледнаха през прозорчето. Въпреки късния час и студа пътят беше много оживен.

— Намираме се в Лондон — установи принцът.

Той протегна ръка да помилва Саманта по бузата и обърна лицето й към своето. Тя разбра, че ще я целуне, и затвори очи, замаяна от неустоимата миризма на сантало дърво.

Устните му помилваха нейните и завладяха устата й в дълга, пламенна целувка, която завърши с редица пърхащи целувки по бузите и очите. Едва рязкото спиране на каретата рязко ги раздели.

— Дръжте очите си отворени и внимавайте за всяка възможност за бягство — пошепна съзаклятничейки принцът.

— Какво се крие зад отвличането ни? — попита с треперещ глас Саманта.

— Брат ми ме мрази — обясни равнодушно Рудолф. — Владимир се е метнал изцяло на баща ни.

Признанието му смая Саманта, но тя нямаше време да го обмисли. Точно в този момент вратичката на каретата се отвори с трясък.

— Слизайте! — заповяда Игор.

Рудолф слезе пръв и помогна на Саманта. Тя взе калъфа с цигулката си и се залови за вратата.

Тази врата няма ключалка, установи смаяно тя и хвърли унищожителен поглед към принца. Рудолф се усмихна като хлапак, заловен да прави беля.

— Спасих ви единствено от самата вас — обясни полугласно той.

— Вървете след мъжете в къщата — изгърмя Игор и заплаши пленниците си с пистолета.

Двамата му английски съучастници вървяха със запалени фенери към страничния вход на къщата, пред която бе спряла каретата. Рудолф вървеше пред Саманта, Игор беше плътно зад нея.

Влязоха вътре и Саманта видя, че коридорът водеше право към кухнята. Мъжете отвориха друга врата, зад която беше стълбата за мазето. Саманта извика уплашено, загуби равновесие, прелетя покрай Рудолф и падна право в ръцете на единия бандит.

— Ама че си несръчна — изрева мъжът и я блъсна така брутално назад, че тя се удари в Игор.

Накрая Рудолф я хвана и я задържа.

— Ако я пипнеш още веднъж, ще умреш — проговори ледено той, обърнат към мъжа, който бе наругал Саманта.

— Ау, май се разтреперих от страх, ваше височество — изсмя се подигравателно бандитът.

Принцът изръмжа заплашително и направи крачка към него.

— Моля ви, Рудолф, нищо ми няма! Ако ви убият, ще остана съвсем сама — пошепна Саманта и се притисна до рамото му. — Не правете нищо необмислено.

3

В мазето вонеше отвратително. Всичко извън светлинния кръг на фенера тънеше в пълен мрак. Саманта предпочете да не се замисля за онова, което се криеше по ъглите.

Рудолф я скри зад гърба си и се обърна към Игор.

— Оставете ни фенер! Заради дамата.

Едрият руснак даде знак на единия от мъжете да остави фенера. После бръкна в джоба си и промърмори недоволно:

— Къде по дяволите, са проклетите ключове? — след като не ги намери, извика през рамо на помощника си: — Върви да донесеш резервните! А ти — обърна се той към другия — донеси водка, сирене и хляб.

— Наистина ли ще им оставиш и ядене? — изненада се мъжът. — Какво прахосничество.

Игор изръмжа като мечка и направи крачка към съучастника си, който побърза да изпълни заповедта.

— Прощавайте за мизерния подслон — проговори учтиво руснакът и направи лек поклон пред принца. — Владимир ще пристигне след ден или два. А, ето я и вечерята.

— Няма ли хайвер?

— Боя се, че не, ваше височество.

— Знаеш ли, Игор, винаги съм те харесвал — засмя се Рудолф. — Ако един ден престанеш да работиш за брат ми, с удоволствие ще те взема в дома си.

Преди великанът да е успял да отговори, англичанинът, който трябваше да донесе вечеря, каза:

— Мъртвите нямат дом — и посегна към калъфа с цигулката. — Сигурно ще ни дадат добри пари за това.

— Само през трупа ми! — изпищя Саманта и се вкопчи в калъфа с всички сили.

Юмрукът на Рудолф улучи негодника в рамото и той трябваше да пусне цигулката. В същия миг Игор го сграбчи за врата и го запрати

към стълбата.

Мъжът изпъшка и се запрепъва по тесните стъпала. Мина покрай приятеля си, който се появи с връзка ключове и извика победоносно:

— Намерих ги!

— Пийнете водка, ваше височество — каза Игор, изкачи стъпалата, затвори грижливо вратата на избата и заключи.

Саманта проследи как принцът вдигна фенера и се огледа търсещо. Очевидно не откри възможност за бягство, защото остави фенера на пода и кимна примирено.

— След ден или два ще имате съмнителното удоволствие да се запознаете с брат ми Владимир. Много съжалявам, че бяхте въвлечена в спора ни.

Без да обръща внимание на праха и мръсотията, Саманта приседна на последното стъпало.

— Още не мога да повярвам, че седя тук, вместо да празнувам годежа си — промълви тя. — Сега Александър със сигурност няма да се ожени за мен.

— Вие не го обичате — отсече принцът. — И доколкото чух, той също не ви обича.

— Бракът няма нищо общо с любовта — обясни назидателно Саманта. — Любовта е лукс, който си позволяват твърде малко хора… например красивите, богати принцове.

— Благодаря за комплимента — Рудолф се поклони тържествено. — Въпреки това продължавам да твърдя, че вие заслужавате съпруг, който да ви обича.

— Защо ме излъгахте за вратичката на каретата? — попита сърдито тя, без да реагира на забележката му.

В отговор принцът се направи, че не е чул последните й думи.

— Защо дори не трепнахте, когато онзи тип ви нарече несръчна? — попита той.

Саманта въздъхна тежко.

— Защото съм свикнала с подобни забележки. Хората са безмилостни към сакатите.

— Вие не сте саката!

— Да не сте сляп? — извика ядосано тя. — При ходене влача единия си крак.

— Не смейте да ми говорите неуважително — парира я веднага той. — Аз съм руски принц.

— И то дяволски досаден — отвърна още по-гневно тя. — От къде на къде си присвоявате правото да преценявате поведението ми? Изчезнахте за цели шест месеца, после изведнъж се появихте отново, за да разрушите плановете ми за бъдещето и да ме забъркате в тази ужасна история с отвличане!

— Вече се извиних за това — изрече хладно принцът.

— Но аз не съм ви простила.

Рудолф седна до нея на стъпалото и я погледна объркано.

— Не трябва ли да приемете извинението ми?

Саманта смаяно обърна глава към него.

— Ваше височество, досега извинявали ли сте се изобщо на някого?

— Не си спомням — Рудолф отпи глътка водка и й предложи бутилката.

— Знаете, че не понасям алкохола — отвърна с достойнство Саманта. — А сега ще ми кажете ли защо собственият ви брат иска да ви убие?

— Владимир винаги ми е завиждал. Иска да има нещо, което притежавам аз, и е готов да върви през трупове, за да се сдобие с него.

Саманта не можа да си представи какво беше толкова важно, че някой да убие брат си заради него. Нали не ставаше въпрос за английския трон.

— Какво е това ценно нещо? — попита любопитно тя.

— Аз притежавам Казанската Венера — отговори кратко принцът.

„Върнете Венера на законния й собственик или ще си понесете последствията.“ Игор бе изрекъл тези думи вечерта на бала у семейство Емерсън.

— Казанската Венера е златен медальон, в който е гравирана Венера, държаща ръката на сина си Купидон — обясни с видима гордост Рудолф. — Накитът е собственост на семейството ми от петстотин години и се предава от бащата на първородния му син. Казанската Венера носи на собственика си богатство и плодородие.

— Защо не му я дадете за някое време докато й се насити? — предложи делово Саманта.

— Брат ми вече открадна някои от притежанията ми — отговори Рудолф. — Медальонът не се дели.

— Но след като баща ви я е завещал на вас, не разбирам как брат ви…

— Баща ни е още жив — прекъсна я Рудолф. — Когато напуснах Русия, аз взех Венера с мен.

— Откраднали сте я от баща си?

— Естествено, че не — гласът на принца прозвуча шокирано. — Взех само онова, което ми принадлежи.

— Защо тогава Владимир смята, че медальонът се полага на него? — попита Саманта.

— Откъде мога да знам какво става в главата на брат ми? Знам само, че сърцето му е изпълнено с омраза към мен — Рудолф я прегърна и я привлече към себе си. Телата им бяха обезпокоително близо. Топлината и смущаващата миризма на санталово дърво се съюзиха срещу нея: Саманта усети как попадна под магията на принца и си пожела да усети целувката му.

В следващия момент сърдито си заповяда да се овладее. Само слабоумен човек можеше да мисли за целувки в този зандан.

— След като скоро ще се простим с живота — прекъсна мълчанието принцът, — бихме могли да прекараме тази нощ, като се любим, какво ще кажете, скъпа?

Саманта го зяпна със смесица от неверие и неприкрит гняв.

— Очевидно идеята ми не е добра — призна Рудолф, но усмивката, която играеше на устните му, не издаваше ни най-малко разкаяние. Следващите му думи я изненадаха, тъй като отразяваха собствените й мисли: — Много бих желал обстоятелствата да бяха различни. Желая го и за двама ни.

— Аз също, ваше височество.

Известно време двамата седяха мълчаливо. Саманта облегна глава на рамото му и се вслуша в шумовете от стъпки над главите им. Скоро в къщата се възцари тишина.

— Струва ми се, че похитителите ни си легнаха — пошепна Саманта, извади от джоба си ключ и го показа на принца. — Ще тръгваме ли?

Рудолф остана със зяпнала уста.

— Откъде го имате?

— От джоба на Игор, когато паднах върху него — обясни гордо тя.

— Какво щастие, че се спънахте.

— Какво ти щастие — възрази тя и улови ръката му. — Спънах се нарочно — тя извади от ботуша си тънка кама и заяви: — Готова съм.

— Носите кама в ботуша си? — изуми се още повече принцът.

Саманта помисли, че се е учудил, защото не я е извадила по-рано.

— Камата не би постигнала нищо срещу пистолета на Игор.

— Вие сте съвсем различна от почтената млада дама, с която танцувах на бала у Емерсън — установи с усмивка Рудолф.

Саманта изкачи стъпалата и вдигна високо фенера, за да може спътникът й да отключи вратата. Той отвори предпазливо, огледа пустия коридор и бързо изведе Саманта през страничната врата навън. Момичето остави фенера, за да затрудни евентуалните преследвачи. Двамата затичаха по тъмните улици и скоро оставиха къщата с похитителите далече зад себе си.

— Как ще стигнем оттук до Монтагю Хаус? — попита след малко принцът.

— Трябва да вървим на запад — Саманта се уви в дебелата си наметка и хвърли поглед към спътника си, който нямаше палто. Разтвори бързо наметката и му махна подканващо.

Той я погледна смаяно. Очевидно не бе очаквал, че тя ще раздели наметката си с него. Сигурно не е свикнал хората да се държат мило просто така, каза си тъжно Саманта.

— Наметката е необходима повече на вас, отколкото на мен — отговори той и поклати глава.

— Елате да се загърнем, ваше височество — заповяда Саманта. — Предстои ни дълъг път.

— Ще замръзнете — продължи да възразява той.

— Топлината на тялото ви ще го предотврати.

Рудолф се ухили, застана до нея и заметна единия край на наметката върху дясното си рамо, докато Саманта държеше здраво другия. Едва когато усети как ръката му обхвана талията й, тя осъзна, че за да споделят наметката, двамата трябваше да вървят съвсем близо един до друг.

— Нека аз да нося калъфа с цигулката — предложи Рудолф.

— Не е необходимо — възрази тя.

— Настоявам — принцът взе калъфа от ръката й и вдигна поглед към осветеното от луната небе, по което блещукаха безброй звезди. — Чудесна нощ за приключение — засмя се той.

Нощта е чудесна, защото той е до мен, каза си меланхолично Саманта.

Стигнаха в Монтагю Хаус към десет. Къщата беше в близост до Бедфорд Скуеър.

— Ето я — обяви гордо Рудолф.

— Ще помолите ли кочияша си да ме откара у негова светлост на Парк Лейн?

— Трябва да останете при мен — възрази твърдо той. — Игор и хората му със сигурност ще тръгнат да ни търсят.

— У негова светлост съм на сигурно място — настоя Саманта.

— Тъй като сте в състояние да разпознаете похитителите ни, вие сте в голяма опасност — предупреди я принцът и я поведе по широкото стълбище към парадния вход.

Последната забележка й вдъхна страх, но тя не искаше да се откаже току-така от мечтата на живота си.

— Може би ще стигна навреме за…

— Животът ви е по-важен от годежа с Александър Емерсън — прекъсна я сърдито Рудолф.

Саманта се примири с желязната логика на аргументите му и обезкуражено сведе глава. Без повече възражения му позволи да я въведе във входното антре на Монтагю Хаус и дори изпита известно облекчение, когато тежката врата се затвори зад тях.

— Карл! — извика принцът.

След миг се появи тъмнокос мъж.

— Най-после се върнахте, ваше височество — изрече вместо поздрав той. — Очаквах ви по-рано.

— Сервирай ни в трапезарията — нареди принцът. — И ми изпрати Борис и Елка.

— Веднага, ваше височество.

Рудолф поведе Саманта по коридора и двамата влязоха в обзаведената с вкус трапезария. Настани я на стола до своето място.

Веднага щом принцът седна, влязоха тримата слуги със студено печено, сирене, хляб и бутилка водка.

Саманта прецени, че Карл е на възрастта на принца, докато Борис и Елка бяха около четиридесетте.

— Току-що се измъкнахме от лапите на Игор — съобщи Рудолф и слугите изохкаха ужасено. — Владимир ще пристигне в Лондон утре или вдругиден — принцът се обърна към Елка и Борис: — Вие ще отидете да вземете мама и детето. Карл ще ви откара на кораба ми. Кажете на капитана, че съм заповядал да се върнете на Сарк Айлънд. Корабът да остане на острова. Карл, събери ми багажа, приготви храна за из път и нареди да впрегнат.

— Веднага, ваше височество — отговори Карл и тримата слуги излязоха от трапезарията.

— Знаете ли място, където можем да се скрием? — попита замислено принцът.

— Аз няма да се крия заедно с вас! — възрази възмутено Саманта. — Доброто ми име ще бъде разрушено завинаги.

— Сладката ми българска роза! Вашето добро име не е толкова скъпоценно като живота ви — засмя се принцът. — Иска ми се да намеря място, което да се намира в противоположна посока на тази, в която ще отидат мама и дъщеря ми.

Принцът беше напълно прав: каква полза от доброто й име, ако загуби живота си?

— Няма ли да е по-сигурно, ако ги вземем с нас? — попита тя.

— Владимир ще търси мен. Ако ни намери, не искам мама и момиченцето да са с нас. Изпратих хора да доведат тримата ми по-малки братя, но те надали ще пристигнат преди пролетта.

Саманта си спомни какво бе казала сестра й за Суитхарт Манър и предложи:

— Можем да прекараме нощта в къщата, в която живеех по-рано, и на сутринта да заминем за Шотландия.

— Шотландия? — повтори изненадано той.

Саманта кимна.

— Семейството ми притежава имението Суитхарт Манър край Дъмфрийз. Зет ми го възстанови и ремонтира като сватбен подарък за сестра ми.

— Тогава заминаваме за Шотландия — Рудолф наля водка в две малки чашки и подаде едната на Саманта. — Изпийте я наведнъж.

Саманта поднесе чашката към носа си, но бистрата течност нямаше миризма. Колко ли силен беше алкохолът? Тя поднесе чашката към устните си и видя, че принцът й се усмихваше. Глътна водката наведнъж, сините й очи се разшириха и в стомаха й лумна огън.

— Бързо хапнете нещо — Рудолф й подаде парче швейцарско сирене.

— Какво беше това? — изохка Саманта и напълни устата си със сирене.

— Водка — Рудолф също изпи чашата си на един дъх и хапна от сиренето. Очевидно алкохолът не му действаше като на нея.

След малко служителите му се върнаха. Борис носеше заспало русо момиченце, а Елка водеше за ръка тъмнокоса дама с объркан вид.

Принцът скочи от мястото си и заговори с майка си като с малко дете.

— Трябва да напусна Лондон за няколко дни, мамо. Борис и Елка ще ви заведат на Сарк Айлънд. Обещавам да се върна скоро при вас.

— Къде отиваш? — попита дамата.

Рудолф поднесе ръката й към устните си.

— Имам работа на север и ще се чувствам по-спокоен, като знам, че сте на Сарк Айлънд.

Майката се усмихна с отсъстващ вид и кимна. Когато погледът й падна върху Саманта, тя я посочи с пръст като дете и попита:

— Коя е тази?

— Саманта. Моя приятелка — Рудолф помилва нежно главичката на спящото дете и се усмихна меланхолично. — Грижи се добре за семейството ми — помоли той, обърнат към Борис.

— Ще ги защитаваме с живота си, ваше височество.

— Щом корабът потегли — продължи принцът и Карл излезе напред, — ще обиколиш пристанищните кръчми и ще пуснеш слуха, че съм на път към Шотландия.

— Ще бързам да се върна — увери го Карл и изведе Борис, Елка и дамата от трапезарията.

— Нима искате брат ви да ни намери? — попита изненадано Саманта.

— Ако има намерение да ни преследва, трябва да го държа далече от семейството си — обясни принцът.

Саманта кимна с разбиране.

— Колко време ще се крием? Трябва да пиша на негова светлост и на леля си, за да обясня какво се случи.

— В никакъв случай — възрази Рудолф. — Колкото повече хора знаят къде сме, толкова по-голяма е вероятността Владимир да ни намери. Точно по тази причина наредих корабът ми да остане на Сарк Айлънд. Никой не знае, че имам имот там.

Саманта погледна към рубинената си звезда, която беше просветляла. Очевидно леля й наистина притежаваше магически способности. Нима й беше предсказала…? Каква абсурдна мисъл.

— Какво й е на майка ви? — попита любопитно тя. — Изглеждаше някак… — не й хрумна подходящата дума.

— Отсъстваща? — помогна й принцът и гласът му прозвуча горчиво. — И вие щяхте да изглеждате така, ако съпругът ви, ви беше държат почти петнайсет години в лудница.

Саманта изохка ужасено. Никога досега не се беше замисляла, че има хора с много по-страшна участ от нейната. Какво като баща й беше лишен с измама от богатството си и тя и сестрите й бяха зависими от благоволението на чужди хора? Дори куцането й не беше толкова трагично.

— Защо го е направил?

Рудолф я погледна втренчено и тя потръпна. Очите му бяха пълни с мъка.

— Баща ми я затвори, когато разбра, че повече не може да му ражда деца — обясни с треперещ глас той.

Саманта не намери думи, с които да го утеши.

— Аз… много съжалявам — прошепна най-сетне тя.

Рудолф улови ръката й и я поднесе към устните си, както беше направил преди малко с майка си.

— Оттогава мина много време — обясни с меланхолична усмивка той. — Както виждате, аз я изведох от лудницата и я върнах в английската й родина.

Карл се върна с наметката на принца и докладва:

— Качиха се на борда, без никой да забележи! Каретата чака пред входа.

— Лейди Саманта, това е Карл — представи го принцът и стана от стола си. — Ще ви служи, както служи на мен.

Карл сведе глава.

— Името ми се пише с К.

— Много се радвам — отговори Саманта и също стана. — Къщата ми се намира от другата страна на Примроуз Хил.

Излязоха от къщата и Рудолф й помогна да се качи в каретата. След като обясни пътя на слугата си, и той се качи при нея. Саманта мълчеше. Вече съжаляваше, че бе предложила да се подслонят за нощта в старата къща, толкова малка и бедна. Сега принцът щеше да разбере колко зле е тя в действителност. Вече му беше казала, че е беднячка, но беше съвсем различно да го заведе в някогашния си дом.

Само след час каретата беше в подножието на Примроуз Хил. Щом изкачиха възвишението, Саманта помоли Карл да спре.

— Хайде да слезем за малко — обърна се тя към спътника си.

Рудолф й помогна да слезе от каретата. Тя се обърна и се загледа към Лондон.

— Обичам новогодишните фойерверки… Вижте! — многоцветни ракети и огнени гирлянди осветиха нощното небе.

— Желая ви щастлива нова година, скъпа — пошепна с предрезгавял глас принцът.

Саманта се усмихна замечтано.

— Полунощ между старата и новата година. Намираме се в самото начало на нещо.

Лицето на принца се приближи към нейното и устните им се срещнаха в нежна целувка. Последва нова, този път с пламтяща страст. Саманта престана да усеща нощния студ и се отдаде изцяло на чувствата, които предизвикваха устните му върху нейните. Внимателно отвори устните си, за да го пусне по-близо до себе си.

— Няма ли най-после да тръгваме? — извика от капрата Карл. — Ще замръзна!

Саманта въздъхна недоволно и се качи в каретата. Какво щеше да си помисли принцът, като видеше в какви жалки бедняшки условия е прекарала по-голямата част от живота си? Не можеше да промени обстоятелството, че Чарлз Емерсън бе измамил баща й и ги бе превърнал в просяци. Сигурно беше по-лесно да приемеш бедността на другите, когато не виждаш пред себе си горчивите подробности.

Каретата спря пред къщичката, измазана в розово и бяло, последната в края на единствената улица, която минаваше през малкото селище. Без да чака слугата си, принц Рудолф отвори вратичката и помогна на Саманта да слезе.

— Зад къщата има навес за конете — не смеейки да погледне принца, Саманта застана пред вратата на стария си дом.

— Закарайте каретата зад къщата — нареди Рудолф и Карл обърна конете.

Саманта въведе принца в тъмната къща, запали фенера, оставен на масата, и с изчервено лице съобщи:

— Ето къде съм отраснала.

— Никога не се срамувайте от произхода си, мила моя — укори я той. — В живота има много по-лоши неща от бедността.

— Това мнение ви прави чест — отвърна тя и вдигна очи към него, — но е лесно да се говори така, когато никога не сте живели в нужда.

Саманта огледа малкото помещение и установи, че всичко беше такова, каквото го бе оставила преди няколко седмици. Опита се да погледне някогашния си дом с очите на принца и потрепери. Къщата се състоеше от една голяма стая с две камини на двете срещуположни стени — една за готвене и една за отопление. Имаше маса, столове и пейка за сядане, където момичетата обичаха да си почиват и да разговарят за кого ще се омъжат. Освен това имаше три мънички стаи, не по-големи от гардеробни.

— Живях тук от седмата си година до последния юни, когато дук Инверъри ни покани да се настаним в дома му — разказа Саманта.

— Негова светлост е проявил голямо великодушие — отвърна Рудолф. Младото момиче го изгледа любопитно. Защо в гласа му имаше сарказъм?

— Дукът беше най-добрият приятел на баща ни и искаше да ни помогне.

— Десет години са твърде дълъг период. Защо му е трябвало толкова време, докато реши да помогне? — попита тихо Рудолф.

— Дукът не ни е намерил — обясни Саманта. — Когато татко почина, леля Рокси се обърна за помощ към негова светлост и още на другия ден каретата му беше пред вратата ни.

— Много ми се иска да съм ви познавал като младо момиче — усмихна се принцът, за да смени темата. Огледа се и попита: — Коя беше вашата стая?

Саманта посочи първата врата.

— Трябваше да я споделям със сестрите си.

Рудолф отвори вратата и хвърли поглед в стаичката.

— Едва стига за едного — промърмори той. — Предполагам, че другите две стаи са били за баща ви и за леля ви?

— Да.

В този миг се появи Карл и моментално се зае да пали огън.

— Вече е късно — каза принцът и помилва бузата на Саманта. — Вървете да спите в някогашната си стаичка и бъдете сигурна, че ще бдя над вас.

Саманта му кимна за лека нощ, прибра се в спалнята и затвори вратата зад гърба си. Въпреки студа свали синята си рокля и я разстла грижливо върху съседното легло. Останала само по риза, тя се уви в наметката и се пъхна в старото си легло. През затворената врата проникваха тихите гласове на принца и служителя му, но думите не се разбираха.

Колко време щяха да се крият в Шотландия? Какво ли си мислеха в този момент сестрите й и леля Рокси? Сигурно предполагаха, че принцът я е отвлякъл.

Саманта знаеше, че всъщност трябваше да мисли за Александър и за пропадналия годеж, но откакто принцът отново бе влязъл в живота й, беше напълно объркана. Сърцето й копнееше за нещо, което никога нямаше да има, болка стягаше гърдите й.

Във всеки случай доброто й име беше опетнено завинаги. Може би трябваше да се поддаде на изкушението и да си открадне поне няколко дни щастие, преди да влезе в мрачното, безутешно бъдеще. Щом приключението свършеше, тя щеше да прекара остатъка от живота си като несретница, отлъчена от обществото. Всъщност куцането отдавна я беше отлъчило от обикновените хора…

Макар да беше много уморена, Саманта дълго не можа да заспи. Накрая се сети каква беше причината: беше забравила да благодари на бога за хубавото, което й се бе случило през деня. Стана и коленичи до леглото.

— Благодаря ти, господи, че спаси живота ми — зашепна тя. — Благодаря ти, че ми изпрати принца, макар че дойде доста късно.

Успокоена, тя се пъхна отново в леглото и затвори очи, но пак не можа да заспи. Когато реши да брои овце, пред очите й застана лицето на принца. Най-сетне заспа, като броеше руски принцове, всеки от които приличаше досущ на Рудолф.

4

Принцът беше сънувал английски дами, всяка от които изглеждаше като Саманта Дъглас.

Рано сутринта Рудолф седеше на ръба на леглото и наблюдаваше жената, която миналата нощ беше обсебила сънищата му. Дори в сивотата на зимното утро тя приличаше на ангел и беше много по-красива от всяка друга жена, която беше познавал. Или всичко се дължеше на вътрешната ѝ красота? С абаносовочерните коси, които обрамчваха лицето ѝ и падаха до кръста, Саманта притежаваше нежност и очарование, което го бе завладяло. Тази жена нямаше нищо общо с ярката, почти груба привлекателна сила на русата Олга.

Вместо да продължи да мисли за съпругата, която беше загубил, Рудолф се съсредоточи върху спящото момиче пред него. Наведе се безшумно над нея и вдъхна аромата ѝ, който отново му напомни за рози и жасмин. Протегна ръка да докосне бузата ѝ, но изведнъж спря.

Той я искаше. Много.

Страстното очакване и пулсиращата радост го накараха да се усмихне. О, да, щеше да я вземе още преди пътуването им да е завършило. Щеше да изследва с пръсти и устни всеки сантиметър от копринената ѝ кожа и да опознае тялото ѝ по-добре, отколкото се познаваше самата тя.

Същество, изпълнено с любов, снизходителност и безкористност. Саманта Дъглас беше всичко, което желаеше от жената. Когато се ожени за Олга, жадуваше да получи именно това.

— Събуди се, принцесо — произнесе тихо той. — Поздрави новия ден.

Спящата красавица изохка съвсем не като дама и се обърна на другата страна. Грабна наметката си и се зави презглава.

Рудолф отново се наведе над нея и пошепна:

— Трябва да се събудите, Саманта.

— Махайте се — изсъска тя изпод завивката.

На устните му заигра момчешка усмивка. В следващия миг дръпна наметката й и крехкото тяло, облечено само в тънка риза, се изложи на утринния студ.

Саманта скочи. В първия момент очевидно не разбра къде се намираше, но после бузите й се обагриха в червенина. Грабна наметката си и скри голотата си от жадния му поглед.

— Пийнете кафе — подкани я Рудолф и й поднесе димяща чаша, която беше оставил на съседното легло.

— Още е тъмно — оплака се Саманта и взе чашата, при което пръстите им се докоснаха.

Рудолф усети как тя моментално се скова и погледна в неописуемите й сини очи. Докосването я бе развълнувало също като него.

— На изток вече се зазорява — съобщи той. — Искам да тръгнем веднага.

Саманта отпи глътка кафе и се намръщи.

— Много е силно.

— Подсилих го с малко водка — обясни Рудолф и се засмя, когато тя направи гримаса. Стана и я погледна отвисоко. — Оставил съм ви кана с гореща вода да се измиете. Ще закусим в каретата — след като свърши, той остана известно време при нея, като я наблюдаваше съсредоточено.

— Не мога да се мия, ако продължавате да стоите тук — каза Саманта и сините й очи засвяткаха опасно.

— Струва ми се невероятно, но когато спите, изглеждате още по-красива от обикновено — промълви Рудолф и тя се изчерви още повече. Доволен от въздействието на думите си, той излезе и грижливо затвори вратата зад гърба си.

Само след минути Саманта влезе в голямата стая, увита в наметката си. Завари Рудолф на колене пред огнището да гаси огъня. Той погледна през рамо и се надигна.

— Желая ви честита нова година, милейди — изрече с усмивка той.

— И на вас честита нова година, ваше височество.

— Готова ли сте?

Саманта взе калъфа с цигулката си, кимна кратко и се запъти към вратата. Карл ги чакаше отвън с каретата. Рудолф понечи да й помогне

да се качи, но тя спря и вдигна глава към небето. Ярки оранжеви и виолетови ивици осветяваха небесния свод на изток, докато хоризонтът на запад все още беше потопен в тъмносин мрак.

— Колко е часът? — попита учудено тя.

— Още е много рано — отвърна неопределено Рудолф и се качи след нея в каретата. Саманта се постара да седне по-далече от него, но той се приближи и зави коленете й с пътническо одеяло, подплатено с кожа.

— Под кожата няма да ни е студено, особено ако се топлим взаимно — без да обръща внимание на страхливите й погледи, принцът я прегърна и я привлече към себе си. — Още е рано. Облегнете глава на рамото ми и поспете.

Саманта го погледна смаяно с огромните си сини очи. Как, за бога, да се отпусне и да заспи, когато двамата седяха толкова близо един до друг?

Когато принцът вдигна въпросително едната си вежда, тя направи единственото възможно в момента: облегна глава на рамото му. Никога нямаше да признае, че близостта му я плашеше. Жените от семейство Дъглас не показваха слабостта си.

Каретата се носеше с главоломна бързина. Саманта погледна навън. Изгряващото слънце подчертаваше красотата на леденото зимно утро. Майката природа почиваше под студената снежна пелена и чакаше топлата пролет.

— Каква е тази кожа? — попита тя, като се разположи по-удобно под топлата завивка.

— От полярна мечка. Величествено бяло животно, което живее далече на север.

Саманта се изправи и го погледна изненадано.

— Наистина ли сте ходили толкова далеч?

— Баща ми ме заведе на лов точно когато мечките се местеха от едно убежище в друго — разказа Рудолф. — Убих тази мечка, но ми стана толкова мъчно за нея, че се отказах завинаги от лова.

— Насилието за удоволствие е отвратителен начин за прекарване на времето — кимна мъдро Саманта, зарадвана от мнението му. Макар да се движеше във висшето общество само от няколко месеца, тя беше имала достатъчно случаи да се увери, че господата много обичаха да се хвалят колко невинни твари са избили. Най-после беше срещнала

мъж, които притежаваше достатъчно самочувствие да признае, че не обича да убива.

— Естествено аз нямах намерение да сторя зло на мечката — продължи принцът. — Всъщност се целех в баща си.

Саманта отвори уста и забрави да я затвори — толкова смайващо беше разкритието му. Изведнъж се почувства в опасност редом с него.

— Вие… опитали сте се да убиете… да убиете собствения си баща? — заекна тя.

Рудолф вдигна рамене.

— Той искаше да ме убие.

— Сигурно се лъжете — възрази Саманта. — Никой човек не би убил собственото си дете, камо ли пък първородния си син.

— Баща ми ме мрази, откакто съм се родил — обясни равнодушно принцът. — Искаше аз да се махна и Владимир да заеме мястото ми. Но сега по-добре ми разкажете как успяхте да измъкнете ключа от Игор.

— Бих предпочела да говорим за друго — каретата се раздруса и Саманта падна на гърдите му. Бузите й пламнаха от смущение. — Много съжалявам.

— Аз не съжалявам — отвърна Рудолф с неустоима усмивка. — Позволявам ви по всяко време да падате върху мен. Хайде, кажете ми как успяхте да извадите ключа от джоба му.

— Колко е часът? — осведоми се тя.

— Не се опитвайте да избягвате въпроса ми!

— Ако ми кажете колко е часът, ще ви разкажа, каквото искате да знаете — отвърна тя с омагьосваща усмивка.

Когато бръкна в джоба на жакета, за да извади часовника си, Рудолф извика смаяно — не можа да го намери.

— Това ли търсите, ваше височество? — попита невинно Саманта и размаха часовника под носа му.

Рудолф избухна в смях.

— Искам веднага да ми кажете как го направихте!

— Ръцете ми са по-бързи от краката — обясни гордо Саманта. Тъй като двамата с принца нямаха бъдеще, можеше спокойно да го информира за съмнителните си таланти. — След като баща ми загуби богатството си, ни трябваха пари за всекидневни нужди. Нали разбирате, трябваше някак си да оцелеем. Тори и аз станахме

превъзходни джебчийки, Анджелика беше невероятна майсторка в играта на карти и хвърлянето на зарове.

Саманта очакваше да чуе смях, но лицето на принца помрачня. Той я привлече към себе си и помилва с устни слепоочието й.

— Трябвало е някой да се погрижи за вас.

Саманта не знаеше как да реагира; облегната на рамото му, тя се чувстваше невероятно сигурно в силните му ръце. Трябваше по някакъв начин да прогони от съзнанието си ужасяващата мисъл, че той се бе опитал да убие собствения си баща. Много искаше да повярва, че е действал при самоотбрана. Погледна верижката си и установи, че рубинът не е потъмнял. Очевидно от страна на Рудолф не я заплашваше опасност.

— Погледнете ме, Саманта — пошепна с дрезгав глас Рудолф. Когато тя се подчини, красивото му лице се приближи към нейното, за да я целуне. Саманта затвори очи, но малко преди устните му да докоснат нейните, стомахът й се обади с шумно къркорене. Толкова се засрами, че й се дощя да потъне в земята.

— Трябва да хапнете нещо — усмихна се Рудолф и бързо я целуна по устните. Посегна към кошницата, оставена на отсрещната седалка, и извади черен хляб и сирене. Поднесе й малка бутилчица с думите: — Трябва на всеки час да пием по една глътка, за да ни е топло.

Саманта глътна съвсем малко и отново усети как парливата течност премина от гърлото до стомаха й. Веднага захапа сиренето.

— Бързо се учите — похвали я принцът.

Привечер стигнаха до Страдфорд на Ейвън и отседнаха в препълнената таверна „Черната лястовица“. Притисната между принца и печката, Саманта се чувстваше удобно и сигурно. Тя хапна мълчаливо от гъстата говежда супа, като през цялото време наблюдаваше принца отстрани. Сиянието на огъня играеше по лицето му и тя изпита възхищение от благородния профил, правия нос и чувствено извитите устни, изваяни сякаш от най-фин мрамор. Веднага си представи как докосват нейните и се изчерви.

В кръчмата беше много топло. Смутена, Саманта сведе поглед към ръцете на принца с дълги пръсти. Неволно се запита какво ли

щеше да е да усети тези ръце върху кожата си и да бъде милвана от тях.

— Защо се изчервихте? — попита Рудолф, който се обърна към нея точно в този момент.

Саманта се изчерви още по-силно.

— Нищо ми няма — отговори тихо тя и когато принцът се усмихна развеселено, побърза да смени темата: — Как мислите, колко време ще останем в Шотландия?

За нейна изненада той сложи ръка върху пръстите й и рече:

— Много дълго, надявам се.

В стомаха й се разля гореща вълна, бедрата й затрепериха.

— Не е редно — отговори решително тя. — Семейството ми ще се тревожи, а годеникът ми… — сведе поглед и промълви: — Май вече нямам годеник.

— Обещавам да ви обезщетя за загубата — каза Рудолф и помилва ръката й.

— И как ще го направите, ваше височество? — попита тя, като го погледна открито в очите.

— Все ще ми хрумне нещо — усмихна се уверено той и поднесе ръката й към устните си. — Готова ли сте да се оттеглите?

Саманта кимна.

— Позволете да ви отведа в покоите ви, принцесо — Рудолф се надигна и й предложи ръката си.

Саманта взе калъфа с цигулката си и стана. Усети ръката на принца на гърба си, когато той я поведе през навалицата. На първия етаж Рудолф отвори последната врата отляво. Щом влязоха в стаята, запали свещта, оставена на масата.

Саманта огледа малкото помещение, почти изцяло запълнено от леглото, и усети присвиване в стомаха. Досега винаги беше била най-разумната от трите сестри. Как бе станало така, че в момента се намираше на стотици километри от дома си с мъж, който й беше почти чужд?

Тя свали наметката си, протегна се и промълви с лека прозявка:

— С нетърпение чакам да си легна — като чу падането на резето, се обърна стреснато. Принцът съблича жакета си. — Какво правите, за бога? — извика смаяно тя.

Рудолф я погледна с леко смръщено чело.

— Лягам си.

— Не можете да спите тук!

— Стига, Саманта, много сме уморени, за да се караме.

— Настоявам незабавно да отидете в друга стая — извика Саманта. — В противен случай ще унищожите завинаги доброто ми име!

— Аз пък си мислех, че доброто ви име вече е унищожено — отвърна той с развеселена усмивка.

— Тогава ще си отида аз — заяви тя и се запъти към вратата.

— Не поставяйте търпението ми на такова тежко изпитание, принцесо — изсъска Рудолф и й препречи пътя. — Съблечете се и си легнете като добро момиче.

Саманта го погледна нерешително. Как да сподели леглото с него, без да загуби добродетелта си? Рано или късно… Погледът й се плъзна към рубинената звезда, която беше все така светла. Или леля й беше излъгала за магическите сили на камъка, или от страна на принца наистина не я заплашваше опасност.

— Е, добре — промърмори тя.

Докато принцът събуваше ботушите си, тя си свали роклята и я остави на близкия стол. Останала само по риза, се огледа крадешком дали той не я наблюдаваше, но Рудолф беше с гръб към нея.

След като се пъхна в леглото и се зави до брадичката, Саманта се сети, че не е извършила ежедневния си благодарствен ритуал. Коленичи до леглото, скри лице в ръцете си и зашепна тихо:

— Благодаря ти, господи, за…

— Какво правите там? — попита Рудолф.

Саманта отвори пръстите си и примигна насреща му. За бога, той беше свалил ризата си! Колко красив беше гърбът му, силен и мускулест.

— Какво правите? — повтори въпроса си той, този път с леко пренебрежение.

— Благодаря на небето.

— За какво?

Беше й трудно да се съсредоточи, докато полуголият принц я наблюдаваше.

— За… за… това не ви засяга — заяви възмутено тя. — Моля ви да облечете отново ризата си.

Устните му се накъдриха в усмивка.

— Няма ли най-после да се научите да не ми говорите така неуважително — укори я нежно той. — Все пак съм руски принц.

Без да му обръща повече внимание, Саманта се пъхна в леглото и му обърна гръб. Тогава през главата й мина ужасяваща мисъл.

— И не си помисляйте да свалите панталона си!

— Стига, принцесо — в гласа му имаше смях.

— Защо ме наричате така? — тя не посмя да се обърне.

— Казах на собственика, че сте ми съпруга.

Саманта се обърна изненадано и се притесни ужасно, като видя, че той се е навел над нея. Мускулестите му гърди бяха покрити с тъмни косъмчета.

— Вие… гърдите ви са непокрити — веднага усети колко глупаво прозвучаха думите й и се изчерви.

Рудолф я дари с омайна усмивка.

— Защо не последвате примера ми?

Срамът я накара да се изчерви още по-силно. Принцът се наведе още повече към нея.

— Не се страхувайте, само ви дразня — промълви той и леко потърка носа си о нейния.

Саманта се усмихна несигурно. Вместо да се отдалечи, Рудолф продължи да я гледа втренчено и тя потъна неспасяемо в загадъчните дълбини на тъмните му очи.

— Сладки сънища, принцесо — пошепна дрезгаво той, наведе се и нежно докосна устните й. Каква добродетелна целувка, каза си неволно Саманта. Ала нежната милувка се оказа измамна, защото връхчето на езика му се плъзна изкусително между устните й. Веднага щом Саманта отвори уста, той плъзна езика си навътре и задълбочи целувката.

Саманта притисна длани към коравите му гърди, но вместо да го отблъсне, помилва с пръсти живите мускули. Когато ръцете й обгърнаха шията му, усещането на голата му гръд върху оскъдно облеченото й тяло я възбуди.

Едва когато принцът престана да я целува, разумът се върна в главата й. Той помилва нежната й буза, пламтяща от срам и възбуда, и пошепна:

— Лека нощ, принцесо.

Стъписана, Саманта трябваше да признае, че не беше оказала съпротива на опита му за близост. Претърколи се настрана и му обърна гръб. Новосъбуденото й тяло и разбунените чувства я хвърлиха в дълбоко обърквване. Откъде се беше взела тази… похот? Как можеше да се държи така неприлично? Или поведението й показваше, че се е влюбила в принца? Ако той не беше истински джентълмен… Как можеше да се сдържа? И преди всичко, какво означаваше поведението му? Наистина ли я харесваше, или тя беше само развлечение по време на пътуването?

Саманта затвори очи. Една част от нея се срамуваше от нещата, които беше извършила, но другата част копнееше за още. И тогава си спомни за бога.

„Сигурно не си възхитен от поведението ми, господи — помоли се безмълвно тя, — но въпреки това ти благодаря, че ми разреши тази целувка. Ще съм ти особено задължена, ако…“ — запазиш доброто ми име или девствеността ми?

Тя се усмихна сънено, защото бе взела решение. „Ако запазиш доброто ми име.“

На следващата сутрин Саманта се събуди рано и в първия момент не разбра къде се намира, ала бързо си възвърна ориентацията. За нещастие през нощта се бе приближила прекалено много до принца, за да се възползва от телесната му топлина. Лежеше на една страна, опряла буза на гърдите му и не смееше да се раздвижи, тъй като той я притискаше здраво към себе си. Насън беше преметнала крак връз долната част на тялото му и сега усещаше ерекцията му от вътрешната страна на бедрото си. Когато отвори очи, забеляза, че презрамките на ризата й са се смъкнали и гърдите й са разголени.

Принцът спеше. Дали да вдигне ризата, си или да го изчака да се събуди? Не, не можеше да го събуди, докато беше толкова близо до него.

Без да се помръдва, Саманта се опита да реши какво трябва да направи. Погледът й се премести от разголените й гърди към мускулестия му, леко окосмен гръден кош. За да види лицето му, тя раздвижи леко главата си. Плъзна поглед по шията му, по красиво

оформената брадичка, чувствените устни, правия нос… до тъмните очи, устремени в нея.

За бога, принцът изобщо не спеше! Докато тя беше разглеждала тялото му, той правеше същото с нея.

Погледът му улови нейния и Саманта усети как ръката му се приближи към голата й гръд. Пое шумно въздух, когато пръстите му се плъзнаха по настръхналата кожа и обхванаха гърдата й. Той размачка меката плът и плъзна палец по зърното, което моментално се втвърди и щръкна.

Интензивността на тъмния поглед и пръстите, които милваха зърното на гърдата й, събудиха в тялото и чувство за слабост. Дъхът й спря, в корема й запърхаха пеперуди. Безкрайно горещ, помитащ всичко по пътя си пламък запали буен огън някъде между бедрата й.

— Имате прекрасни, чувствителни гърди — изрече с пресипнал глас Рудолф и бързо вдигна ризата й, за да я покрие. Лицето на Саманта пламтеше от смущение. Думите му бяха предизвикали у нея неутолимо желание.

Но какво би могла да му отговори? „Много благодаря“ изглеждаше не на място, макар че очевидно й бе направил комплимент — поне тя мислеше така.

— Красивото ми момиче — пошепна на руски Рудолф. — Любов моя…

— Какво означава това? — попита любопитно Саманта.

— Означава, че ще ми смачкате крака с бедрото си — изохка той и тя избухна в смях.

— Ще ми кажете ли какво означава наистина?

Вместо да отговори, Рудолф се усмихна многозначително.

Животът беше едно безкрайно пътуване на север.

Саманта разглеждаше местата, през които минаваха, от прозорчето и се смееше на наивността си. Като малко момиче пламенно желаеше да пътува с красив принц в разкошна карета. Той беше нейният герой, нейният рицар, който укротяваше само с един поглед съседските деца с непрекъснатите им подигравки. Сега си казваше, че е трябвало да бъде по-внимателна в желанията си.

— На какво се усмихвате? — попита принцът.

Саманта обърна глава към него и красивото, изсечено като от камък мъжко лице предизвика болка в сърцето й. Ако обстоятелствата бяха други…

— Спомних си, че като дете най-голямото ми желание беше да се возя в красива карета.

Рудолф се усмихна.

— И сега желанието ви стана действителност.

Каретата мина през някаква неравност и Саманта за пореден път падна на гърдите му.

— Вече знам, че господ винаги намира начин да ни накаже със собствените ни желания — отбеляза сухо тя.

— Искате ли да ви науча на няколко руски думи? — Рудолф очевидно се стараеше да я забавлява.

— Нямам особено желание.

— Глаза означава очи — започна той, сякаш не беше чул думите й. — Повторете, моля.

— Глаза — повтори с въздишка Саманта.

Рудолф посочи нослето й.

— Нос.

— Нос.

— Губы означава устни — продължи той.

— Губы — повтори търпеливо тя.

— Отлично произношение — похвали я принцът. — Аз ще посочвам, а вие казвайте руските думи.

— Глаза… нос… губы.

Той я прегърна под кожената завивка и я привлече към себе си. Погледна я в очите и пошепна нещо на руски.

— Какво означаваше това? — попита с усмивка Саманта. — Като комплимент ли трябва да го приема?

Лицето му беше само на сантиметри от нейното.

— Казах, че искам да ви любя.

Усмивката замръзна на устните й. Принцът прекаляваше с интимностите. Трябваше да му обясни, че не може да иде в леглото с мъж, който не й предлага бъдеще.

Сякаш беше прочел мислите й, Рудолф я удостои със снизходителна усмивка.

— Можете просто да ми кажете да се махна.

Саманта вдигна съвършено оформените си вежди.

— Или да си държа ръцете далече от вас.

Саманта избухна в смях.

Рудолф помилва бузата й и изрече нежно:

— Я тебя люблю.

— Какво означава това?

— Искам да ме научите на джебчийското си изкуство — смени рязко темата той.

Саманта взе ръката му и я вдигна към светлината, за да я разгледа. Попипа дългите пръсти и сложи длан върху неговата.

— Ръцете ви са много големи — заключи делово тя.

— Въпреки това ми обяснете как го правите — помоли той.

Саманта го дари с омайваща усмивка, която никак не подхождаше на неприличните й мисли. Прегърна го и привлече лицето му към своето.

— За да имаш успех като джебчия, трябва да се упражняваш старателно години наред — заговори тържествено тя, докато устните й почти докосваха неговите. — Трябва да отклониш вниманието на жертвата, докато бързо претърсваш джобовете й — устните й потърсиха неговите и тя усети как ръцете му я обгърнаха. Той отговори страстно на целувката й. Устните му бяха топли, а когато езикът му се опита да си пробие път навътре, тя му позволи да вкуси меката сладост, която се криеше в устата й. Последваха още и още горещи целувки.

Саманта трябваше да впрегне цялата сила на волята си, за да се отдръпне. Засмя се победоносно и размаха под носа му златния му джобен часовник.

— Разбирате ли какво имам предвид?

Рудолф избухна в луд смях.

— Нима твърдите, че обикаляте лондонските улици и целувате непознати мъже?

— Естествено, че не — отговори Саманта и добродетелно сведе поглед. — Обикновено използвам куцането си: спъвам се и политам срещу някой джентълмен, който бърза да ми се притече на помощ.

Рудолф я щипна леко по нослето.

— А къде се научихте да омагьосвате принцове?

Саманта се изчерви.

— Мисля, че някои хора се поддават на магия по-лесно от другите, ваше височество.

Най-сетне стигнаха в Брадфорд, разположен в малка долина само на осем мили западно от Лийдс. Карл спря каретата пред входа на първото крайпътно заведение и Рудолф въведе Саманта в кръчмата. Само след няколко минути двамата седяха близо до огъня и ядяха говеждо печено и йоркширски пудинг със сос от ряпа.

След малко в кръчмата влезе Карл и съобщи на господаря си:

— Ваше височество, утре рано следобед ще стигнем в Карлайл. Дъмфрийз е на половин ден път оттам.

Принцът кимна доволно.

— Седни да се нахраниш.

— Няма ли да седнете при нас? — предложи Саманта.

— Не, благодаря, милейди — отговори мъжът и лицето му изрази неподправен ужас. Поклони се и бързо се оттегли на една маса близо до входа за кухнята.

Саманта хвърли бърз поглед към принца и видя усмивката му.

— Какво е толкова забавно?

Рудолф се наведе към нея.

— Вие сте най-прекрасната жена, която някога съм срещал. Влязохте в живота ми като сладък, свеж полъх в задимена стая.

— Много благодаря… ако това беше комплимент — отвърна тя с несигурна усмивка.

— Разкажете ми повече за враждата между баща ви и стария Емерсън — подкани я нетърпеливо той.

— Мисля, че този въпрос е приключен — отговори тихо Саманта. — И щеше да приключи окончателно, ако се бях сгодила за Александър.

Като я чу да споменава Александър Емерсън, Рудолф се намръщи недоволно.

— Въпреки това бих искал да узная повече.

— Когато бях още дете — започна с въздишка Саманта, — Чарлз Емерсън с измама отне на баща ми почти цялото семейно богатство. Татко загуби остатъка, когато се опита да си върне поне известна част на игралната маса. Трябваше да напуснем къщата на Гросвенър Скуеър. Малко преди да заминем, стана нещастието… злополуката, която осакати крака ми.

— Чарлз Емерсън ви е блъснал с каретата си — уточни Рудолф.

Саманта кимна.

— Дук Инверъри, най-добрият приятел на татко, със сигурност щеше да ни помогне, но по онова време беше в Шотландия.

Рудолф вдигна едната си вежда.

— А когато се върна от Шотландия?

— Баща ми беше твърде горд, за да моли за помощ — обясни просто Саманта. — Дукът ни е търсил, но напразно. Цели десет години сестрите ми и аз ковахме планове как да отмъстим на Емерсън, особено след като татко се пропи и заболя.

— Какво отмъщение измислиха трите млади дами? — осведоми се любопитно принцът.

— Голямата ми сестра се научи да мами на карти и зарове, но не намерихме начин да проникнем в лондонските игрални салони.

— Все пак успяхте ли да си отмъстите?

— Анджелика случайно се запозна с Робърт Кембъл, без да знае, че е син на дука — разказа му Саманта. — Когато татко почина, леля Рокси се обърна за помощ към негова светлост и той ни покани да живеем в дома му. Робърт обеща да отмъсти вместо нас. Тогава се намеси Венеция Емерсън Кембъл, сестрата на Александър, овдовялата снаха на Робърт. Опита се да убие Анджелика, за да стане дукеса Инверъри. Доколкото разбрах, тя е отровила и собствената си сестра, младата жена на Робърт. За да избегне скандала, дук Инверъри предложи Венеция и баща й да заминат за Австралия и те са вече там. Така Александър стана граф Уинчестър и наследи семейното богатство.

— Защо са пощадили Александър? — попита възбудено Рудолф.

— Александър не е виновен в нищо — отвърна решително Саманта. — Той реши да се ожени за мен, за да компенсира злото, сторено от баща му. Така семейството ни щеше да си възвърне земите и богатството, макар и чрез брак.

— Значи вие сте жертвеното агне на семейството?

— Как можете да говорите такива отвратителни неща? — думите му я изненадаха и обидиха.

— Вие не го обичате.

— Харесвам го и го уважавам — Саманта се изчерви и добави едва чуто: — Недъгавите млади дами не са желана партия.

Рудолф сложи ръка върху нейната.

— Лекото ви куцане няма никакво значение, принцесо.

— За мен има — възрази тя. — А сега искам вие да ми разкажете защо баща ви предпочита Владимир.

Позата на принца рязко се промени. Усмивката в очите му угасна и бе заменена от гняв и още нещо. Тъга ли беше? Съвсем естествено беше да мрази баща си, който беше затворил майка му в лудница. И да страда от липсата на бащина любов. Защо един мъж би причинил такова страдание на жената, която обича? Защо бащата бе отхвърлил първородния си син и бе избрал родения след него?

Като видя гнева и болката по лицето на Рудолф, Саманта съжали, че бе задала този въпрос. Сведе очи и извърна глава.

— Вече е късно. Време е да се оттеглим — каза Рудолф, изправи се и й подаде ръка.

Щом влязоха в спалнята, Саманта хвърли наметката си на един стол и се съблече по риза. Знаеше, че няма смисъл да възразява срещу присъствието на принца. След това коленичи до леглото и покри лицето си с ръце. Както винаги, молитвата и беше безмълвна. „Благодаря ти, господи, че ни позволи да стигнем толкова далеч…“

— Саманта?

Тя разтвори леко пръстите си и хвърли бърз поглед към Рудолф, който седеше в другия край на леглото и изуваше ботушите си. При вида на мускулестата му гръд й се разтърси от сладостни тръпки.

— Аз… искам да се извиня, че се държах толкова рязко — обясни тихо той. — Просто не искам да говоря за баща си. Моля ви да не ме питате вече за него.

Принцът очевидно не беше свикнал да се извинява за поведението си и Саманта реши да се задоволи с първия жалък опит.

— Ще уважа желанието ви — отговори сериозно тя.

Рудолф кимна и чертите му се отпуснаха.

„Благодаря ти, господи, за извинението на принца“ — продължи молитвата си Саманта. След малко се покатери в леглото и се зави до брадичката.

Щом легна до нея, Рудолф я привлече към себе си, без да помоли за разрешение, и я притисна до силното си тяло, шепнейки:

— Ела при мен, принцесо.

Саманта се наведе над него и се взря в загадъчните черни очи. Играта на светлинките от свещите и огъня направи съвършеното лице още по-привлекателно.

— Дайте ми целувка за лека нощ, принцесо.

Саманта се усмихна и сведе глава, докато между устните им не остана повече от сантиметър. Тя го целуна, отначало колебливо, после все по-смело, докато плахото докосване се превърна в страстна целувка. Провря език между устните му, както правеше той, и със задоволство установи, че той потрепери. Когато устата му се отвори, тя плъзна език навътре и бе поздравена с бурна радост.

Рудолф я прегърна и я притисна към себе си с безкрайна нежност. Без предупреждение я претърколи настрана и изведнъж се озова върху нея. Огнените му целувки не й дадоха възможност да протестира и прогониха надалече здравия разум. Накрая покри с пърхащи целувки очите, слепоочията, нослето и шията й.

— Искам да ви помилвам — изрече дрезгаво той. — Само да ви помилвам, нищо повече.

Целуна я отново, езикът му нахлу в устата й и тя не се възпротиви. Пръстите му се плъзнаха от бузата към шията й, помилваха рамото, слязоха към лакътя и се върнаха по чувствителната вътрешна страна на ръката.

Саманта усети неизпитвана дотогава сладост и се отпусна. Колко приятно би било да усети милувките му по всеки сантиметър от недокоснатото си тяло, помисли си тя и инстинктивно се притисна към милващата му ръка. Сърцето й беше пълно с копнеж.

Рудолф бавно плъзна ръка по младото тяло, покрито само с тънка риза. Саманта простена, когато пръстите му погалиха гърдите й, но не останаха дълго там, а продължиха пътя си, за да помилват меката кожа на корема и да очертаят извивките на хълбоците. След това се заеха да изследват вътрешната страна на бедрата.

— Колко си красива — пошепна на руски принцът. Устните му бяха съвсем близо до нейните. Отново я целуна страстно и свали презрамките на ризата й. Съвсем бавно смъкна леката дрешка сантиметър по сантиметър надолу, докато гърдите й се разголиха под тъмния му поглед. През цялото време я гледаше втренчено в очите. Внимателно обхвана едната й гърда и започна да я гали.

Забравила всичко около себе си, Саманта се надигна към него — желаеше милувките му, нуждаеше се от тях! След като се наслади на меката плът, той се зае да масажира зърното. Разтърка го между палеца и показалеца си, за да го възбуди, и розовото връхче стана тъмночервено и твърдо като перла.

Саманта имаше чувството, че ще умре от удоволствие. Изведнъж усети устата му върху гърдите си. Когато устните му обхванаха зърното и го засмукаха, тя изстена задавено. Отново се надигна срещу него, защото искаше… искаше… не можеше да го назове.

Принцът също простена и се отдели от нея. След малко Саманта отвори очи и видя, че той я гледа. В погледа му светеше желание, но имаше и още нещо. Копнеж.

— Време е да спим — каза след малко той и вдигна презрамките на ризата й. Отпусна се по гръб и я настани удобно на рамото си. — Утре ни предстои дълъг път.

Саманта въздъхна едва чуто. Не се боеше от дългото пътуване, боеше се от себе си. За да скрие смущението си, зарови лице на гърдите му. В главата й се появи ужасна мисъл: как щеше да го погледне в очите утре сутринта след безсрамното си поведение? Щеше да се преструва, че нищо не се е случило, и вечерта да поиска отделни стаи.

5

— Рудолф?

— Да, принцесо?

На следващата сутрин Саманта седеше в каретата, увита в кожата от полярна мечка, и се чувстваше готова за битка. Въпреки това не гледаше принца в очите, защото се страхуваше смелостта да не я напусне изведнъж. Вместо това беше устремила поглед към бързо сменящите се гледки зад прозорчето — голи дървета и заснежени поля.

— Аз… тази нощ искам да спя отделно — заяви тя.

Пожъна мълчание.

— Разбрахте ли ме? — попита тя и когато напрежението стана непоносимо, се обърна към него. — Тази вечер искам…

— Нет — прекъсна я Рудолф и се намръщи заплашително. — Нет означава не.

— Настоявам — Саманта повиши глас.

— Мой дълг е да ви защитавам, а не мога да го направя, ако спите в друга стая — обясни сухо Рудолф.

— Мога и сама да се грижа за себе си — възрази упорито тя. — Нали нося кама.

Без да каже дума, Рудолф се наведе и вдигна кожената завивка. Отметна полата й и измъкна камата от калъфчето, привързано на крака й.

— Веднага ми върнете оръжието — поиска Саманта, неспособна да скрие изненадата и стъписването си.

Рудолф изхвърли камата през прозореца и заяви с доволна усмивка:

— Вече не сте въоръжена.

— Тази кама ми носеше щастие! — извика възмутено Саманта.

Принцът избухна в дразнещ смях.

— Как така ви носеше щастие?

Смехът му я разгневи още повече.

— Как посмяхте да изхвърлите нещо, което е моя собственост! — изсъска тя и го погледна унищожително със сините си очи. — Може да сте руски принц, но тук сме в Англия и вие сте никой!

— Внимавайте какво говорите — изрече предупредително той.

— Или какво? — предизвика го вбесено тя. — Може би ще ме похитите и ще ме отвлечете в Шотландия?

— Не съм ви похитил — поправи я сериозно той. — Само поех отговорност за сигурността ви.

— А кой ще ме пази от вас? — извика язвително тя.

— Край на дискусията — изфуча той и черните му очи засвяткаха гневно.

— Вие сте гадна аристократична жаба — пошепна Саманта, обърна му гръб и се загледа отново през прозореца. — Не беше нужно да ме влачите със себе си. Дукът щеше да ме пази много по-добре от вас.

— В началото го смятах за добра идея — произнесе провлечено принцът.

Саманта се обърна като ужилена. Очите й святкаха гневно.

— А сега?

— Сега не съм толкова сигурен.

— Разрушихте живота ми само, за да задоволите един свой каприз — обвини го Саманта.

— Напротив, спасих ви от един нещастен брак — възрази той.

— Да не би да съм ви молила да ме спасявате от каквото и да било? — изфуча разярено тя. — С вашето „рицарство“ ме обрекохте на жалко съществуване без съпруг и без деца!

— Продължавам да твърдя, че това е много по-добре, отколкото да сте обвързана с мъж, който не ви обича.

— Аз избрах съдбата си сама, а вие ме лишихте от възможността да взема решение — напомни му тя. — Сега нито един мъж няма да ме обикне, камо ли пък да се ожени за мен.

— Не ставайте мелодраматична.

— Аз гледам на живота съвсем реално — увери го тя. — Освен… освен ако вие не помолите за ръката ми.

Лицето му изведнъж се изпразни от чувства — защитен механизъм, който й беше много добре познат от дук Инверъри и от зетя й, маркиз Арджил.

— Не мога да поискам ръката ви.

— Не можете или не искате?

— Каква е разликата?

Саманта го погледна втренчено и в гласа й прозвуча презрение:

— Аз не бих се омъжила за вас дори да бяхте последният ерген в цяла Англия. Впрочем престанете да ме представяте навсякъде като ваша съпруга, защото според шотландските закони това би ме направило такава в действителност.

— Благодаря за предупреждението — отговори със същото презрение Рудолф.

Тонът му улучи Саманта още по-болезнено от думите. Очите й се напълниха със сълзи, тя обърна глава към прозореца и стисна здраво зъби, за да се овладее. Защо той я нараняваше и разплакваше толкова лесно? След злополуката тя се беше научила да владее емоциите си. Никой не биваше да открие болката и тъгата в сърцето й. В противен случай децата, които й се подиграваха, щяха да станат още по-жестоки.

Велики боже — каза си ядосано Рудолф, — как можах да я разплача! Не биваше да бъде толкова жесток и в никакъв случай не биваше да намеква, че я намира непривлекателна. Точно обратното, тя го привличаше все повече, желанието му се засилваше и трябваше много да внимава, за да не се заплете в хаос на чувствата, от който нямаше изход. Не искаше да се влюби, не искаше да обича. Но защо тогава я бе принудил да замине с него? Тя беше права, дукът щеше да съумее да я защити. Въпреки всичко не можеше и не искаше да буди в сърцето й надежди за женитба. След като загуби Олга, той се бе заклел никога вече да не се жени и нямаше намерение да престъпи клетвата си.

Рудолф пъхна ръка под завивката и потърси ръката на Саманта. Без да се обърне към него, тя се опита да се отдръпне, но той не й позволи.

— Обещавам да не правя повече опити за сближаване — пошепна в ухото й той. — Моля, опитайте се да ме разберете. Загубата на съпругата ми беше много болезнена. Не мога да си позволя да обичам друга жена.

— Тогава върнете Казанската Венера на Владимир — отвърна сухо Саманта. — Очевидно не ви трябва символ на плодородие и любов.

Рудолф я поздрави безмълвно за добрия отговор. Макар че тя продължи да гледа през прозореца, напрежението й видимо отслабна и крехките рамене се отпуснаха. Буреносните облаци се бяха разнесли. Засега.

— Ще пристигнем в Карлайл рано следобед и можем да отидем на покупки — отбеляза уж между другото Рудолф. Надяваше се да си възвърне благоволението й с обещания за богати подаръци.

— Какви покупки? — попита без интерес тя.

— Карл е взел всичко, от което имам нужда — обясни той, — докато вие сте само с тази рокля. Не можете да я носите вечно.

— Не се притеснявайте за мен — отговори спокойно тя. — И без това нямам пари.

— Затова пък аз имам повече от достатъчно и ще се чувствам почетен, ако ми позволите да ви купя няколко рокли — каза той.

— Значи ще се чувствате почетен? — Саманта вдигна развеселено едната си вежда. — Приемам предложението ви, но при условие да ви върна парите, щом се приберем в Лондон.

— Не е необходимо.

— Настоявам — тя го дари със сладникава усмивка. — Освен това бих желала да ми купите нова кама.

— Ще видим.

Карлайл беше само на девет мили южно от шотландската граница на река Еден. Както бе обещал принцът, влязоха в градчето рано следобед и спряха на главната улица да огледат магазините.

Рудолф изпрати Карл в „Роял Рустър Ин“, за да се погрижи за нощувката им. След това предложи ръката си на Саманта и я отведе в магазина на мадам Ендрю, която предлагаше най-изисканото дамско облекло в цялата област — поне така го бяха уверили.

— С какво мога да ви услужа, сър? — осведоми се любезно собствеността, щом прекрачиха прага. Двамата непознати пътници изглеждаха доста зле.

— По-добре да си вървим — пошепна уплашено Саманта.

Без да обърне внимание на възражението й, Рудолф удостои дамата с най-очарователната си усмивка.

— Ваше височество.

Жената го погледна объркано.

— Какво казахте?

— Аз съм принц Рудолф Казанов, а това е младата ми съпруга — обясни той и поднесе ръката на Саманта към устните си. — Нейно височество принцеса Саманта.

Жената ги огледа отново, но скептичното изражение не изчезна от лицето й.

— Трябва да извините облеклото ни — обясни той, като извади от джоба си пълна кесия и й я подаде. — Потеглихме на север почти без багаж, затова сме в магазина ви.

— За мен е чест, ваше височество — промълви жената, без да сваля поглед от кесията. — Аз съм мадам Ендрю.

— Съпругата ми и аз заминаваме за Шотландия утре на разсъмване — каза Рудолф и отново се усмихна очаровател но. — Ще се задоволим с готово облекло, ако се съгласите да извършите необходимите промени до часа на тръгването ни.

— Естествено — увери го мадам Ендрю и се обърна към Саманта: — Моля да ме последвате, ваше височество, за да взема мярка.

Саманта кимна и хвърли сърдит поглед към Рудолф. Принцът се ухили широко и последва собственицата на магазина към задната стая. Неговата българска роза нямаше да си позволи да протестира, че съпругът й ще присъства на пробата.

Гардеробната беше малка, само с няколко стола, маса и подиум за клиентката, на която вземаха мярка. Рудолф се отпусна на един стол, протегна крака и нареди:

— Донесете ни най-хубавото, което имате.

Мадам Ендрю изскочи от стаята.

— Наистина ли смятате да останете тук и да ме зяпате? — попита възмутено Саманта.

Рудолф се ухили.

— Това е задължение на всеки любещ съпруг, скъпа моя.

— Вие не сте ми съпруг — напомни му тя.

Преди да е успял да отговори, мадам Ендрю се върна с няколко рокли, които предложи на вниманието им. Повечето бяха с прилепнали корсажи, дълги и широки ръкави, ушити от коприна, кадифе и сарженет.

— Избрах цветове, които ще отиват на нейно височество — каза дамата.

— Първо ще пробваме бялата муселинена рокля — реши Рудолф. — След това розовата и светлосинята от коприна, оранжевата и тъмносинята от кадифе, следобедната от аметистов сарженет и бледозеления костюм за езда.

— Тези рокли са много скъпи — възпротиви се Саманта. — Искам само…

— Съпругата ми е много пестелива — обясни с широка усмивка принцът.

Мадам Ендрю се усмихна.

— Наслаждавайте се на мига, ваше височество. Ще видите, че бързо ще свикнете да харчите парите на мъжа си.

— Без съмнение — съгласи се Рудолф. — Скъпата ми съпруга се нуждае от кашмирени шалове и обувки за всяка рокля. Ще вземем също копринено и дантелено бельо, копринени чорапи с дантелени панделки, нощници и халат.

— Но аз шия само рокли, ваше височество — осмели се да възрази мадам Ендрю.

Рудолф я погледна втренчено.

— Искам да набавите тези неща за нас, мадам, и обещавам да ви възнаградя подобаващо за труда ви.

Дамата се поклони зарадвано.

— Можете да разчитате на мен.

— О, да, ще вземем и щраусовите пера, които видях на витрината ви — добави Рудолф.

— Искате да нося щраусови пера? — изуми се Саманта. — Защо не и бисери?

— Бисерите ще дойдат по-късно, любов моя — усмихна се Рудолф.

— Моля ви, ваше височество — обърна се мадам Ендрю към Саманта, — бъдете така добра да свалите роклята си.

Саманта отвори уста да протестира, но Рудолф се намръщи и тя се отказа. Обърна се с гръб към шивачката и й позволи да разкопчее роклята.

Когато „съпругата му“ застана на подиума само по риза, принцът си позволи да огледа с наслаждение цялото й тяло. Възхити се на пълната гръд под тънката риза и си припомни мекотата и вкуса на кожата й. Устреми поглед към тънката талия, слезе към примамливите

извивки на хълбоците, към добре оформените крака и нежните стъпала.

При тази гледка мъжествеността му се събуди и той си каза, че се държеше глупаво. Защо си причиняваше това? Колкото повече я гледаше, толкова по-силно я желаеше.

След като взе мерки, мадам Ендрю излезе за малко от стаята. Саманта бързо облече роклята си и Рудолф скочи.

— Ще ти помогна с копчетата, любов моя.

Тя се изчерви и застана с гръб към него. Той закопча роклята й мъчително бавно, докато се възхищаваше на линията на тесния гръб. Когато най-сетне закопча и последното копче, помилва нежния тил.

— Имам думата ви — изсъска Саманта.

— Само се преструвам пред шивачката — излъга Рудолф.

— Тя не е в стаята!

— О, колко съм глупав — пошепна той и я целуна по тила.

В този миг се върна мадам Ендрю.

— Ваше височество, къде да доставя поръчката ви? — попита с усмивка тя.

— Отседнали сме в „Роял Рустър Ин“ — уведоми я Рудолф, взе наметката на Саманта и се запъти към вратата. Двамата излязоха от магазина и тръгнаха по главната улица към хотела.

След половин час вече седяха на най-хубавите места в гостилницата. На масата пред тях имаше бифтек, печени картофи и пълнени домати. За десерт им поднесоха торта с бита сметана.

Рудолф наблюдаваше Саманта, чието настроение значително се бе повишило. Повечето жени обичаха да пазаруват, особено с чужди пари. Олга винаги…

— Много обичам торта със сметана — прекъсна мислите му веселият глас на Саманта.

Тя сложи последното парченце в устата си и се облиза като малко дете. Очевидно не съзнаваше каква еротика има в жеста й.

— Велики боже — промърмори Рудолф и с мъка потисна стона си.

— Зле ли ви стана? — попита загрижено Саманта и сложи ръка върху неговата. — Струвате ми се блед.

— Изтръпна ми кракът — излъга той. — Много се радвам, че се нахранихте добре.

Саманта замечтано извъртя очи и отново близна сметана от чинията си. Рудолф моментално си представи как езичето й се плъзга по кожата му и…

— Ваше височество?

— Какво има, Карл? — попита принцът, опитвайки се да се овладее.

— Всичко е готово, ваше височество.

— Много ти благодаря — отговори принцът с лека усмивка и слугата се оттегли.

— Какво искаше да каже Карл? — попита любопитно Саманта, след като останаха сами.

— Имам изненада за вас — обясни Рудолф.

— Обичам изненадите — възкликна Саманта и съвсем заприлича на малко момиче.

— Колкото тортите ли?

— Много, много повече — засмя се тя.

— Така си и мислех — промърмори Рудолф. — Да се качим горе.

На първия етаж принцът отвори една врата и влезе в приготвената за тях стая. Запали свещите на масата и се обърна към Саманта, която сияеше с цялото си лице.

Невероятно, каза си тя: пред камината беше поставена голяма дървена вана, пълна с гореща вода. Щеше да се изкъпе!

— Каква прекрасна изненада! — извика тя.

— Когато пристигнем в Суитхарт Манър, трябва да направим добро впечатление на прислугата — обясни Рудолф. — Какво ще си помислят, ако приличаме на скитници?

— Водата е гореща — пошепна тя и потопи ръката си.

Рудолф й подаде калъпче сапун.

— Оставете малко гореща вода и за мен — помоли той и се запъти към другия край на стаята.

Саманта свали роклята и го погледна с очакване, но вместо да излезе, той свали жакета си и изми лицето си в легена, поставен на масата. Недоверчиво проследи с поглед как взе бръснача и малкото огледалце, насапуниса лицето си и започна да се бръсне.

— Предлагам да се съблечете и да влезете във ваната — проговори той, без да поглежда към нея. — Или предпочитате аз да се изкъпя пръв?

— Не мога да се съблека гола, докато сте в тази стая — произнесе възмутено тя.

— Обещавам, че няма да ви гледам — Рудолф й намигна през рамо.

Саманта усети как в гърдите й се надигна гняв. Принцът нарочно я мъчеше: обеща й истинска баня, но отказа да напусне помещението. Без да се помръдне от мястото си, тя го прониза с гневен поглед.

— Е, добре, ще чакам пред вратата — Рудолф изтри пяната от недоизбръснатото си лице. — Но не забравяйте, че не мога да се къпя със студена вода — хвърли кърпата на масата и излезе от стаята, като мърмореше гневно на руски.

Когато принцът не тресна шумно вратата зад гърба си, както очакваше, а я затвори внимателно, Саманта изпита леки угризения на съвестта, че го е отпратила. Свали бързо бельото си, влезе във ваната и въздъхна дълбоко, когато приятната топлина я обгърна отвсякъде. Искаше й се да се отпусне и да затвори очи, но знаеше, че не разполага с много време. Принцът можеше да се върне всеки момент. Помириса сапуна с аромат на рози и започна да се мие.

След малко излезе от ваната, избърса се с голямата хавлия, оставена пред огъня, облече ризата си и извика през вратата:

— Готова съм, ваше височество.

Тъкмо щеше да облече роклята си, когато чу гласа на принца:

— Защо се обличате?

Саманта се обърна и видя, че принцът е свалил ризата си и седи на леглото, за да изуе ботушите.

— Обличам се, за да изляза в коридора — обясни тя.

— Глупости — Рудолф я измери с гневен поглед. — Марш в леглото!

— Не е прилично да остана в стаята, докато се къпете — Саманта забеляза недоволството в очите му и въздъхна примирено. — Е, добре.

Остави роклята си на стола и отиде от другата страна на леглото. Както всяка вечер коленичи на пода и скри лице в ръцете си. При това чу как принцът изу единия, после и другия си ботуш и стана, за да свали панталона.

— Не ме гледайте, принцесо — извика той и бързо се потопи във ваната.

Саманта не устоя на любопитството си и леко разтвори пръсти. По лицето й се плъзна усмивка. Принцът беше изложил на показ великолепния си мускулест гръб. Дървената вана беше прекалено малка за този великан.

— Защо ме гледате? — извика той и Саманта бързо затвори пръстите си. Без да му отговори, тя се опита да се съсредоточи върху молитвата и ежедневната си благодарност. „Благодаря ти, господи, за новите дрехи, за тортата и за банята.“

Чуваше как Рудолф се плиска във ваната и отново не можа да устои на изкушението. Отвори пръсти и огледа жадно голия му гръб. Облян от светлината на свещите, мъжът изглеждаше като езически бог.

— За какво му благодарите? — попита развеселено принцът.

— За роклите, за тортата и за банята — отговори честно Саманта и бързо затвори очи.

— Аз, а не господ, ви дадох всички тези неща — възрази Рудолф.

— Да, обаче той ви е внушил мисълта да ми ги дадете — обясни Саманта.

Принцът избухна в смях.

— Бързо в леглото и се обърнете с гръб, за да не ви шокирам с голотата си, когато изляза от ваната — произнесе предупредително той.

Саманта незабавно изпълни нареждането. Мушна се под завивката, обърна се с гръб към него и затвори очи. Когато той излезе от ваната и започна да се трие с хавлията, отново се изкуши да се обърне и да се възхити на мъжката му красота под светлината на свещите. Ала страхът от неизвестното победи любопитството.

Принцът спокойно се обръсна докрай и в стаята се възцари тишина. Когато не издържа на напрежението, Саманта се обърна и го видя да коленичи пред леглото. И той ли се молеше?

— Какво правите? — попита изненадано тя. — И вие ли благодарите на бога?

— Не, принцесо — отговори той с безсрамна усмивка. — Моля го за услуга.

— И каква е тя?

— Това не ви засяга.

Саманта бързо му обърна гръб. Принцът се настани до нея и леглото изскърца тревожно.

Минаха няколко мъчителни минути.

— Саманта?

— Да?

— Погледнете ме.

Саманта се обърна по гръб. Принцът се наведе над нея и тя отново попадна под властта на тъмните, загадъчни очи.

— Какво има, Рудолф?

— Съжалявам, принцесо — лицето му се приближи към нейното. — Не мога да сдържа обещанието си.

Той завладя устните й в бавна, безкрайна целувка, която я лиши от разум и воля. Настойчивата му страст я увлече, тя го прегърна, вкопчи се в него и отговори на целувката му. Отначало беше колеблива, но бързо се поддаде на собственото си желание и започна да изучава устата му с езика си. Принцът беше толкова зарадван от реакцията й, че я притисна с все сила до себе си и тя изстена от болка и наслада.

Рудолф продължи да я милва с устни, осея с пърхащи целувки миглите, слепоочията и ъгълчетата на устата й.

— Любов моя — шепнеше той с предрезгавял от желание глас. Езикът му помилва копринената бузка и се устреми към ухото, за да изследва извивките му.

Саманта едновременно потрепери от студ и се обля в гореща пот. Тялото й копнееше за още милувки и тя простена, за да даде израз на желанието си. Рудолф зарови глава в свивката на шията й, а ръцете му смело се спуснаха надолу. Той помилва меката кожа от вътрешната страна на ръцете и свали презрамките на ризата й, за да се наслади на прекрасните твърди гърди.

— Ти си прекрасна, безупречна — пошепна възхитено той и плъзна устни към гърдите й. Саманта му отговори само с тиха въздишка.

Принцът сведе глава и внимателно облиза връхчето на едната й гърда. Зърното моментално се втвърди и щръкна.

— Да, Рудолф, целувай ме там — помоли дрезгаво Саманта. Отговорът на поканата й беше дълбок гърлен стон. Той обхвана гърдите й с двете си ръце и започна внимателно да ги масажира. Сключи устни около едното зърно и нежно го засмука.

Тялото на Саманта се разтърси от силни тръпки и в слабините й се образува огнена топка. Усещането на устните му върху гърдите й и играта на езика и зъбите му с чувствителните зърна накараха тайното място между краката й да пулсира мъчително.

Рудолф посвети вниманието си на едното зърно, после на другото. Едновременно с това плъзна ръка надолу по тялото й, помилва външната страна на бедрата, след това прокара един пръст нагоре по чувствителната вътрешна страна. Сложи ръка върху интимните й части и нежно ги разтри с длан, след това внимателно проникна с един пръст навътре.

Новото усещане сякаш я изпепели. Тя вдигна стреснато глава и извика:

— Какво правиш?

Рудолф покри устата й с бурни целувки, за да я накара да замълчи. Докато я целуваше, пръстът му нито за миг не спря изкусителните движения. Протестът на Саманта замря и тя с готовност отвори бедрата си за него. Хълбоците й инстинктивно се раздвижиха в ритъма на пръста му.

— Принцесо, позволи ми да те любя — пошепна страстно Рудолф и устните му бяха съвсем близо до нейните. — Искам да ти покажа рая.

— Да, покажи ми го…

Той я целуна отново и свали бързо ризата й, за да се наслади на великолепната й голота. Коленичи между краката й и каза:

— Отвори очи — когато Саманта го послуша, той продължи с треперещ глас: — Ти си прекрасна, любов моя — вдигна краката й и ги сложи на раменете й, за да вижда по-добре интимните й части. — Повече от прекрасна…

Думите му изтръгнаха от устата й тих стон. Погледът и милувките му я направиха ранима, но тя не изпитваше страх. В тялото и сърцето й гореше желание да бъде още по-близо до него, толкова близо, че двамата да се слеят и нищо да не е в състояние да ги раздели.

Рудолф бавно сведе глава и притисна устни към влажната, забранена долина между бедрата й. Целуна горещите срамни устни и женственият аромат, които струеше от тях, замъгли сетивата му. Инстинктът го подтикваше да се слее веднага с нея, да се забие

дълбоко в топлата й утроба и да излее семето си в очакващата го плодородна почва.

— Харесва ли ти да усещаш устните ми тук? — попита той и гласът му трепереше от страст.

— Да, о да — изохка тя и хълбоците й се задвижиха в темпото, с което я милваше езикът му.

— Отвори очи — заповяда отново Рудолф и когато тя се подчини, заяви твърдо: — От тази нощ принадлежиш само на мен и на никого другиго.

Сведе глава и отново зацелува меката й, пулсираща плът. Едновременно с това протегна ръце и започна да милва чувствителните връхчета на гърдите й.

Саманта се отдаде изцяло на трупнещото в тялото й желание. Целувките му запалиха в утробата й буен огън.

— Искаш ли да ти помогна, любов моя?

— Да, направи го — изплака безпомощно тя.

Той обхвана таза й с две ръце и потърка връхчето на коравия си член о влажния, набъбнал от желание вход на влагалището. Изведнъж се устреми напред и проникна в нея.

Саманта изпищя, но той не продължа тласъка и тя постепенно се отпусна. Беше прекрасно да я милват ръцете и устните му, но още по-прекрасно беше да усеща твърдостта му така дълбоко в себе си.

Когато Рудолф се раздвижи, тя отвори широко очи и срещна тъмния, пламтящ от страст поглед. Задвижи се с него, отначало бавно, после все по-бързо, докато двамата станаха едно същество, обзето от дива лудост. Изведнъж Рудолф спря и Саманта извика протестиращо.

— Искам да ти покажа рая — изрече задъхано той. Очевидно му беше трудно да говори.

— Да, покажи ми го — пошепна с готовност тя.

Рудолф се изтегли бавно от нея, после с мощен тласък проникна толкова дълбоко, че тя изохка. Наведе се над нея и захапа зърното на гърдата й, докато тласъците му непрекъснато се усилваха.

Саманта извика изненадано. Викът й премина в блажен стон, когато сладостното напрежение в тялото й се разтовари в гърчовете на освобождаването. Тя изплака и се надигна насреща му. В същия миг усети как той направи един последен мощен тласък и изля горещото си семе дълбоко в утробата й.

Само след минути Саманта осъзна какво беше сторила. Беше се влюбила в принца, подари му девствеността си и окончателно погреба шанса си да се омъжи и да има деца.

Сама бе разрушила мечтата на живота си, беше я захвърлила заради няколко мига луда страст. Сълзи на съжаление напълниха очите й и потекоха по бузите. Тя захапа долната си устна, за да потисне хълцането си, но не можа да попречи на сълзите да потекат по шията и гърдите й.

— Какво ти е, любов моя? — попита изненадано Рудолф, претърколи се настрана и я прегърна нежно. — Болка ли ти причиних, принцесо?

Саманта поклати глава.

— Защо тогава плачеш?

Беше й трудно да преглътне, защото в гърлото й беше заседнала буца от наранени чувства. Все пак успя да се овладее и обясни с треперещ глас:

— Аз сама разруших живота си. Сега никой мъж няма да ме вземе за жена, дори Александър Емерсън.

— Няма да се омъжиш за Александър Емерсън — отсече Рудолф и я притисна до гърдите си. — Аз ще се грижа за теб.

— Ще се ожениш ли за мен? — попита тя и го погледна в очите.

Лицето му в миг се вкамени и тя отново си припомни дук Инверъри и сина му, маркиз Арджил, които реагираха точно по същия начин. Очевидно мъжете си приличаха — особено когато ставаше дума за женитба.

— Не мога да се оженя за теб — отговори Рудолф и започна да милва гърба й.

Саманта изхълца задавено, изтръгна се от прегръдката му и се отдръпна в другия край на леглото.

— Не се отвръщай от мен, принцесо — помоли той и отново сложи ръка на гърба й.

— Оставете ме на мира, ваше височество — пръстите му се плъзнаха по линията на гръбнака й и тя се скова.

— Помисли за прекрасните рокли и за останалите красиви неща, които утре ще бъдат твои — изрече с ласкаещ глас Рудолф.

Саманта се изправи като свещ в леглото. Обърна се рязко към него и го заудря с юмручета по лицето и гърдите.

— Моята девственост струваше повече от няколко жалки рокли — изсъска тя като разярено змийче. — Ако не ме беше принудил да напусна Лондон, щеше да си спестиш разходите за дрехи — гласът й се извиси в нощната тишина. — Трябваше да напусна Лондон, защото бях отвлечена и за малко не ме убиха — заради теб! Спасих скъпоценната ти кожа, като откраднах ключа от джоба на Игор, а ти за благодарност разруши живота ми!

Трепереща от гняв, Саманта отново му обърна гръб и се сви на кълбо в другия край на леглото. Очакваше принцът да реагира с гняв, но реакция не последва.

— Ти си напълно права — заговори след малко Рудолф и в гласа му имаше искрено съжаление. — На света няма извинение, което да върне мечтата на живота ти. Очевидно аз не мога да направя никого щастлив, дори себе си.

Последната забележка, изпълнена с болка, я учуди, но тя не отговори. Докато по бузите й се стичаха сълзи, тя взе решение да се изправи смело пред безутешното си бъдеще. Собствената й болка беше твърде силна, за да се занимава с неговата.

6

— В тази лилава рокля изглеждаш прекрасно.

Саманта го погледна подиграателно отстрани.

— Роклята е с цвят на аметист, не е лилава.

— Все същото — промърмори Рудолф.

— Аметистът има лек синкав оттенък, докато лилавото си е лилаво — обясни строго тя.

— Значи аметистът е фалшиво лилаво?

Саманта сърдито вирна брадичка и се загледа през прозорчето на каретата към бързо носещите се покрай тях дървета. Принцът нарочно се правеше на глупак, за да я накаже, че откакто се бяха качили в каретата, не беше разменила нито дума с него. Очевидно негово височество не понасяха да го пренебрегват.

— Сърдиш ли ми се? — попита нежно Рудолф.

Саманта въздъхна тежко.

— Сърдя се само на себе си — отговори честно тя, без да сваля поглед от гледката навън.

— Не искам да скърбиш — Рудолф се приближи към нея. — Доброто ти име и без това беше разрушено.

Саманта се обърна като ужилена и в погледа й светна гняв.

— Пак ли ще ме напляскаш? — попита принцът и вдигна ръка да скрие лицето си.

Ъглите на устата й затрепериха издайнически, но тя успя да се овладее. Снощи бе загубила невинността си, а това не беше повод за шеги.

— Признай, принцесо, че ти се наслади на интимното ни преживяване до последната капка — подкани я развеселено Рудолф.

— Ако си искал да се забавляваш, трябваше да отвлечеш малката ми сестра — отговори пренебрежително Саманта. — Тори умира за забавления.

— Аз не съм те отвлякъл — поправи я сърдито принцът. — По-добре ми разкажи какви неща обичаш, любов моя.

Саманта го дари със сладникава усмивка.

— Обичам скучни джентълмени. Обичам хора, които държат на обещанията си. Обичам да ме оставят на мира, когато нямам желание да разговарям.

— Съжалявам, че ти досаждам с опитите си да водя разговор — Рудолф скръсти ръце под гърдите си, извърна глава и се загледа през прозорчето.

Докато го наблюдаваше, Саманта усети леки угризения на съвестта. Всъщност принцът не беше прибягнал до принуда. Тя беше същество без морал и не умееше да се сдържа.

— Рудолф? — Саманта докосна ръката му. Той се обърна към нея и тя обясни: — Искам да се извиня за неучтивото си държание.

— Благодаря ти — отговори нежно той и сложи ръка върху нейната, — но мисля, че аз съм този, който трябва да се извини. Още преди да се върнем в Лондон, ще се оженя за теб, за да възстановя доброто ти име.

— Не, благодаря — поклати глава Саманта.

— Не ли? — повтори невярващо той.

— Не мога да се омъжа за човек, който иска само да възстанови доброто ми име.

— Не изпитваше такива съмнения, когато искаше да се омъжиш за Александър Емерсън — по гласа му пролича, че е дълбоко засегнат.

— Това беше друго.

— Нещо като лилаво и аметист ли? — попита саркастично Рудолф. — Защо не можеш да се омъжиш за мен, за да си възвърнеш доброто име?

„Защото те обичам — отговори на ум Саманта. — Не мога да се омъжа за теб, защото ти не ме обичаш.“

— Е, няма ли да ми отговориш?

Саманта мълчаливо му обърна гръб. Никога нямаше да сподели с него тайните на сърцето си. Вече му бе дарила тялото си и не възнамеряваше да му даде нищо повече.

Рудолф не се отказа.

— Защо беше готова да се омъжиш за него, а не искаш да се омъжиш за мен?

— Боли ме глава — изохка Саманта и се отпусна на седалката. — Моля те, нека говорим за това друг път.

— Както желаеш — отвърна кратко той.

Саманта затвори очи и облегна глава на рамката на прозорчето. Тя и Александър бяха избрали този годеж по различни причини. Той искаше да компенсира злото, сторено от баща му, докато тя искаше да има свое семейство. Двамата не бяха влюбени един в друг.

С принц Рудолф нещата бяха съвсем различни: той я смяташе за жалко, непълноценно същество и беше предложил да се ожени за нея само от чисто съжаление. Тя го обичаше и можеше да се омъжи за него само ако и той я обичаше. Всичко друго щеше да й донесе единствено болка и страдание.

След два часа напрегнато мълчание най-после стигнаха до целта на пътуването си. Суитхарт Манър се намираше на брега на Лох Киндар, на доста голямо разстояние от селцето Ню Аби. Два осмоъгълника образуваха величествената входна алея към къщата. В средата на първия се издигаше статуя на глиган, който охраняваше имота, а в средата на втория стоеше лъв, чиято предна лапа почиваше върху земното кълбо.

Господарската къща се състоеше от три свързани една с друга постройки: първата в стил „Крал Джордж“, средната от времето на Уилям и Мери, а третата — най-старата — беше изградена още по времето на Тюдорите.

Веднага щом Карл спря каретата пред голямата къща, на вратата се появиха трима слуга. Начело беше едър, изпълнен с достойнство мъж, който очевидно носеше отговорност за имението.

Саманта подаде ръка на принца, за да слезе от каретата, и двамата се запътиха към входната врата. За да изглежда по-важна, тя вирна брадичка и погледна с очакване икономa.

— Имаш чудесни данни за актриса — пошепна в ухото й Рудолф и тя се усмихна поласкано.

— Добре дошли в Суитхарт Манър — поздрави тържествено икономът. — Аз съм Дъруин. Предполагам, че вие сте маркиз Арджил, а вие — той се поклони пред Саманта — сте съпругата му, дъщерята на починалия граф.

— Аз съм принц Рудолф Казанов от Русия — поправи го с неустоима усмивка Рудолф. — А това е съпругата ми, принцеса Саманта, сестрата на маркиза Арджил.

Саманта едва успя да прикрие изненадата си от думите на принца. Нали го бе предупредила да не я представя публично за своя жена! Пред шотландския закон това я правеше негова законна съпруга.

— Добре дошли в Суитхарт Манър, ваше височество — Дъруин ги въведе в просторното антре, където се бе събрал целият персонал. — Баща ми беше иконом на бащата на починалия граф. Повечето служители работят от поколения за семейство Дъглас.

— Традицията дава на човека силни корени — отбеляза сериозно принцът.

Входната зала, която за лондонските мащаби не беше особено голяма, беше изцяло от италиански мрамор, украсена с класически статуи. Широка стълба водеше към горния етаж.

— Това е принц Рудолф Казанов от Русия — оповести важно Дъруин. — Съпругата му, принцеса Саманта, е една от дъщерите на починалия граф.

Слугите спонтанно заръкоплясках. Рудолф се поклони тържествено и заяви:

— Маркизът е постъпил много мъдро, като е задържал верните служители на починалия граф.

— Ани, Сали, погрижете се да внесат и разопаковат куфарите на техни височества — нареди Дъруин. — Кевин, помогни на прислужника на принца да качи багажа горе. Всички останали да се заемат отново с работата си.

Един след друг слугите напуснаха залата. Икономът се обърна към принца:

— Ще ви придружа до стаята ви. Разбира се, ще се настаните в покоите на господарите.

— Руската аристокрация е свикнала с отделни спални, Дъруин — излъга Саманта и удовлетворено отбеляза, че принцът се намръщи.

— Както желаете, ваше височество.

Саманта сложи ръка върху лакътя на принца и го дари със сладка усмивка. Той не изглеждаше особено щастлив — очевидно тя бе осуетила плана му отново да я прелъсти.

Икономът ги поведе към последната стая на широкия коридор.

— Тук е — обяви той и отвори вратата. — Маркизът настоя да обзаведем за него и съпругата му най-спокойните стаи с изглед към градините.

Господарската спалня беше огромна. В средата се издигаше грамадно легло, мебелите бяха от Франция, а гледката от прозорците бе зашеметяваща.

— Харесва ли ви, ваше височество?

— Мисля, че ще се чувствам добре тук — кимна Рудолф.

Дъруин прекоси стаята, отвори вратата към следващата стая и каза:

— А това е вашата стая, мадам.

„Принцът няма нужда да ходи далеч“ — каза си недоволно Саманта. Когато мина покрай Рудолф, тя му хвърли кратък поглед и видя самодоволната му усмивка. Очевидно му беше приятно, че леглото й не е далече от неговото.

Докато Карл и един от прислужниците внасяха багажа, Саманта разгледа спалнята си. Тя беше подобна на другата, само дето беше обзаведена в червени тонове.

Друг слуга побърза да запали огън в камината. Две момичета извадиха от куфарите дрехите на Саманта и ги наредиха в големия гардероб.

— Стаята ти е великолепна — отбеляза Рудолф. — Харесва ли ти?

— Много — отговори искрено тя.

След като свършиха работата си, прислужниците се оттеглиха безшумно.

— Имате ли нужда от още нещо, ваше височество? — осведоми се Дъруин.

— Не, благодаря ви — отговори принцът.

— В колко часа желаете да вечеряте?

— Пътуването ни беше дълго и уморително — каза Рудолф с поглед към Саманта. — Затова ще се откажем от чая и ще вечеряме рано. Да речем, към шест.

Икономът се обърна да си върви, но на прага спря.

— Тъй като не очаквахме пристигането ви, ваше височество, бяхме планирали за утре празненство в голямата зала. Ще имате ли нещо против, ако…

— Не отменяйте празника си заради нас — отговори благосклонно Рудолф.

— Благодаря ви, ваше височество — усмихна се облекчено Дъруин.

— Има ли ключ за тази врата? — попита Саманта.

— Ключ ли? — Дъруин изглеждаше стъписан.

— Не е толкова важно — промърмори тя. — Можете да се оттеглите, Дъруин.

След като икономът затвори вратата зад гърба си, Саманта се обърна към принца и видя, че го бе разгневила.

— Не прави нищо, което би ни изложило пред прислугата — укори я той.

Саманта сведе глава.

— Много бих искала да си почина.

Вместо да напусне стаята, принцът се приближи до нея и я помилва по бузата.

— Не ми отнемай всяка надежда, любов моя — изрече с усмивка той. — Надеждата е всичко, което ми остава.

— Кой знае, ваше височество? — промърмори Саманта и също се усмихна. Принцът беше неустоимо очарователен. — Понякога стават чудеса.

— Много се надявам — засмя се Рудолф. — Какво предпочиташ — да си починеш или да разгледаме имението?

— И двете.

— Добре, първо си почини. Утре ще разгледаме имението. Обърни се да ти разкопчея роклята.

Саманта се обърна с гръб към него и той се справи сръчно със задължението си. Тя усети как пръстите му се плъзнаха по гърба й и потръпна. Когато отметна дебелата й плитка и залепи устни на тила й, от гърлото й се изтръгна сладостна въздишка.

Ала Саманта отказа да се поддаде на желанието. Обърна се рязко, готова за борба, но принцът само се усмихна и направи крачка назад.

— Желая ти приятни сънища, любов моя — и се обърна да си върви.

— Какво означава „любов моя“? — попита сърдито тя.

— Зла вещица — вратата се затвори с трясък.

Саманта се съблече и грижливо окачи синята рокля в гардеробната. Пъхна се под завивките само по тънка долна риза.

„Намирам се в родовото имение на семейството си“ — каза си учудено тя и зарови глава във възглавниците. Тук бе роден баща й, тук беше прекарал детството си. В коя ли стая беше живял? Какъв е бил като дете? Колко жалко, че не им бяха останали пари, за да се заселят тук. От друга страна, не биваше да забравя, че зет й беше вложил много средства, за да възстанови имението. Кой знае колко беше западнало през годините, когато никой не беше изпращал пари за поддръжка.

Саманта хвърли изпълнен с копнеж поглед към вратата, която я свързваше със спалнята на принца. Искаше й се обстоятелствата да бяха други, но знаеше, че няма полза да желае нещо, което никога няма да се осъществи.

Само след минути вече спеше дълбок сън без сънища.

След три часа Саманта стоеше пред големия гардероб и се чудеше какво да облече. След дълъг размисъл избра небесносиня копринена рокля с дълги, широки ръкави. Цветът отиваше на очите й — поне така бе казал принцът.

Защо се измъчваше? Каквото и да носеше, обстоятелствата, които я разделяха от принца, не можеха да бъдат премахнати. Той беше със синя кръв и нямаше да се ожени за нея дори да искаше, а той със сигурност не искаше.

Тя облече роклята, но не можа да закопчае копченцата на гърба. След като се уви в подходящ кашмирен шал, почука на свързващата врата.

Вместо да я покани да влезе, Рудолф й отвори лично. Изглеждаше прекрасно в черен костюм. На лицето му грееше усмивка.

— Добре дошла в стаята ми — посрещна я той и отстъпи настрана.

Саманта посочи гърба си.

— Би ли ми помогнал с копчетата?

Рудолф вдигна неодобрително едната си вежда.

— Как мислиш, за какво са камериерките?

Саманта се изчерви и понечи да се върне в стаята си, но той я задържа.

— За мен е удоволствие да закопчая роклята ти — заяви тържествено той.

— Харесва ти да ме дразниш, нали? — попита тихо тя.

— По всякакъв начин — той закопча роклята й и я наметна с кашмирения шал.

В трапезарията, която се намираше на партера и също изглеждаше малка според лондонските мащаби, ги очакваше Дъруин. Той поздрави достолепно и ги поведе към голямата махагонова маса.

— Заповядайте, ваше височество — изрече с почит той и отмести стола на челото на масата. След това се обърна към Саманта: — Моля да ме последвате, ваше височество — очевидно имаше намерение да я отведе на другия край на масата, предвидена за двадесетина гости.

— Дъруин, защо искате да откраднете съпругата ми? — извика през смях Рудолф.

— Извинете, ваше височество? — икономът, който беше стигнал средата на масата, спря изненадано.

Саманта хвърли бърз поглед към двамата слуги, застанали до вратата. И двамата бяха на път да загубят самообладание и да избухнат в смях.

— Ако сложите жена ми на другия край на масата, няма да мога да се възхищавам на красотата й, докато вечеряме — обясни развеселено Рудолф. — Предпочитам да е постоянно близо до мен.

— Най-смирено моля за прошка, ваше височество — отговори икономът и отведе Саманта обратно при принца.

Под бдителния поглед на Дъруин двамата прислужници сервираха картофена супа с целина и великолепна печена гъска.

— Кажи ми, принцесо, истински синя или фалшиво синя е роклята ти? — осведоми се небрежно Рудолф.

— Роклята ми е небесносиня — отговори хладно Саманта.

— Очевидно никога няма да се науча да определям цветовете — въздъхна Рудолф. — А почина ли си добре?

— Много добре дори.

Двамата поведоха оживен разговор и вечерята мина бързо.

— Ще ми посвириш ли на цигулка, преди да се оттеглим? — помоли Рудолф.

— Разбира се — отговори Саманта, поласкана от молбата му.

— А утре рано ще излезем на езда.

— Аз не мога да яздя — призна тя.

— Ще те науча. Искаш ли да се поразходим, преди да седнем в салона?

— С удоволствие.

— Дъруин, някой да донесе палтата ни — нареди Рудолф с естествеността на истински принц.

— Колин, палтата — разпореди се важно икономът.

Саманта се приведе към принца.

— Защо не се обърна направо към слугата? — осведоми се любопитно тя, когато Колин излезе от стаята.

— Принцът трябва да съблюдава йерархията сред прислугата — обясни тихо Рудолф. — Икономът заема по-високо положение от прислужника и ще се обиди, ако го пренебрегна.

— А ако Дъруин не беше в стаята? — сините очи на Саманта святкаха дяволито. — Сигурно щеше да изпратиш прислужника да му съобщи какво трябва да свърши?

Рудолф избухна в смях.

— Когато икономът отсъства, имам пълно право да се обърна директно към прислугата.

— Според мен е абсурдно, че сред прислугата съществува такава йерархия — промърмори Саманта.

— Наистина ли това е ново за теб?

— До миналия юни живеех в Примроуз Хил — напомни му тя. — Там нямахме слуги.

— А оттогава?

— Бях заета с други, по-важни неща и не се интересувах от слугите.

Рудолф се усмихна изненадано.

— И какви бяха тези „по-важни неща“, които ангажираха цялото ти внимание?

— Трябваше да се науча да водя светски разговор — призна Саманта и на устните й заигра усмивка. — Имахме учител по танци, който ни показваше най-новите стъпки, научи ни как да държим ветрилото и да сервираме чай. Имахме няколко урока и за реда на сядане при официална вечеря.

Рудолф отново се засмя.

— Разбирам. Ако не бяхте научили всичко това, английското кралство щеше да пропадне.

Саманта се изкиска, но бързо млъкна, когато прислужникът се върна в трапезарията с палтата им. Вместо на господарите, той ги

подаде на икономa.

— Ваше височество, искате ли Колин да върви пред вас с фенер, за да ви осветява пътя? — попита Дъруин, докато им помагаше да се облекат.

— Не, благодаря.

— Мога ли да ви бъда полезен с още нещо?

— Искам само да прекарам няколко мига насаме с очарователната си съпруга — заяви Рудолф и се запъти към вратата. — Всъщност — обърна се той на прага — нека някой занесе цигулката на лейди Саманта в малкия салон.

— Веднага, ваше височество. Лично ще се погрижа.

— Оценявам високо усърдието ви — отбеляза признателно Рудолф.

Двамата излязоха от трапезарията, прекосиха входната зала и излязоха навън. Беше доста късно и пълната луна осветяваше тъмното небе.

Саманта вдъхна дълбоко свежия вечерен въздух.

— Мислех си, че никога няма да стигнем до Шотландия.

— Ти понесе пътуването много смело — отговори Рудолф. — Какво означават глиганът и лъвът, които охраняват къщата?

Саманта вдигна рамене.

— Баща ми никога не говореше за детството си. Вероятно защото беше огорчен и ожесточен от загубата на семейното богатство. Намери душевен мир едва малко преди смъртта си.

— Съжалявам, че си загубила баща си — прошепна той и сложи ръка на рамото й.

— А аз съжалявам, че си изгубил жена си.

— А, да, Олга…

— На кого прилича дъщеря ти — на теб или на нея? — попита Саманта.

— Карл ми каза, че Дъмфрийз е само на осем мили оттук. Утре ще идем там с каретата и ще ти купим нова кама.

„Той все още страда от смъртта на жена си“ — помисли си Саманта. Как можеше тя да се пребори със скъпите спомени за любимата съпруга?

— Чу ли какво ти казах? — попита Рудолф.

— Смяташ ли, че ще имам нужда от оръжие?

Принцът се усмихна самодоволно.

— Предпазливостта никога не е излишна.

— Предупредих те да не ме представяш като своя жена — смени темата Саманта.

— В живота има много по-лоши неща от това да съм женен за теб — Рудолф вдигна брадичката й с един пръст и я погледна в очите.

— Благодаря… ако това беше комплимент — отвърна сухо Саманта.

— Хайде да се връщаме — предложи Рудолф. — Горя от нетърпение да чуя как свириш на цигулка.

Ръка за ръка двамата се върнаха в къщата. Веднага след влизането им Дъруин се притече да им вземе палтата.

— Позволих си да занеса в малкия салон бутилка бренди — каза той на принца.

— Благодаря, Дъруин — отговори с усмивка Рудолф. — Искам да знаете, че в моето домакинство винаги ще има едно свободно място, ако някой ден решите да напуснете маркиза.

Дъруин се изпъчи гордо и кимна тържествено. Рудолф и Саманта се изкачиха по стълбището и влязоха в затопления салон, където ги чакаше цигулката.

Докато Саманта изваждаше инструмента от калъфа, Рудолф си наля чашка бренди и попита през рамо:

— Искаш ли и ти, скъпа?

Саманта неволно се усмихна.

— Знаеш, че не пия алкохол.

— Бъди спокойна, няма да те издам.

Тя поклати глава.

— Споменът за баща ми все още е жив в паметта ми. Понякога е много болезнен.

— Разбирам — Рудолф кимна и се настани удобно на дивана с чаша в ръка.

Саманта застана до прозореца, вдигна цигулката под брадичката си и засвири. Мелодията разказваше за самотни мочурливи местности, тайнствена мъгла, светлина и мрак, за дълбоко заспалата зима и младежки необузданата пролет.

Когато отвори очи, Саманта видя, че принцът е отпуснал глава, потънал в магията на музиката. Усетил погледа й, той отвори очи и

стана.

— Много благодаря за концерта, принцесо. Изпълнението беше несравнимо.

Думите му й доставиха голяма радост. След като прибра цигулката и лъка в калъфа, тя се надигна и пое ръката, която той й подаде.

Двамата отидоха заедно до спалнята на Саманта и принцът я последва без покана вътре.

— Какво правиш? — попита стреснато тя.

— Идвам да ти помогна с копчетата — отговори той.

След минута принцът беше изпълнил задачата си и отново я целуна по тила. Саманта се обърна към него и в същото време отстъпи крачка назад.

— Лека нощ, принцесо — Рудолф поднесе ръката й към устните си. — Желая ти приятни сънища.

Саманта го проследи с поглед, докато изчезна през свързващата врата в стаята си. Още дълго стоя така, взираше се в затворената врата и се опитваше да си внуши, че не може да промени обстоятелствата. Ако двамата бяха съвсем обикновени хора, ако той не беше принц, а тя не беше бивша джебчийка…

След малко разтърси сърдито глава и отиде в гардеробната, за да се приготви за лягане. Когато се върна в спалнята, хвърли тревожен поглед към свързващата врата и коленичи до леглото.

— Благодаря ти, господи, че ни доведе без произшествия дотук — зашепна тя, покрила лицето си с ръце. — Благодаря ти, че маркизът е възстановил така добре Суитхарт Манър — разтвори пръсти и видя насреща си тежък скрин. — Благодаря ти, че ми показа как да затворя вратата.

Както си беше боса, Саманта прекоси стаята и сантиметър по сантиметър примъкна скрина до свързващата врата. Принцът беше човек на честта, но все пак беше мъж. Може би през нощта щеше да пожелае да я посети и да я изненада в момент на слабост.

След като укрепи вратата, Саманта се пъхна в леглото и се зави до брадичката. Доста време не можа да заспи, защото гледаше към свързващата врата и се питаше какво ли прави в този момент принцът.

Някой почука на вратата.

— Саманта?

Без да отговори, тя се обърна на другата страна. Най-добре да се престори на заспала.

— Саманта, будна ли си? — извика Рудолф. — Какъв беше този шум?

Той се опита да отвори вратата и Саманта чу доста несдържани думи на руски.

След миг вратата към коридора се отвори с трясък и тя скочи уплашено. Очевидно разгневен, принцът прекоси стаята и премести скрина на предишното му място.

— Какво правиш? — попита с плачлив глас тя.

— Ти не разбираш ли, че ако някоя прислужница види скрина пред свързващата врата, ще загубим уважението на целия персонал! — изсъска ядно Рудолф. — Нищо чудно да се усъмнят в идентичността ни и да уведомят маркиза. А това означава, че Владимир ще се появи много скоро.

— Говориш глупости — отвърна упорито Саманта.

— Ти не разбираш. Обикновеният народ наблюдава много внимателно какво вършат хората със синя кръв и разпространява всякакви клюки — Рудолф зарови пръсти в гъстата си черна коса и попита: — Искаш ли да клюкарстват зад гърба ти?

— Естествено, че не — отвърна Саманта и се изчерви.

— Нямаш причини да барикадираш вратата — увери я той. — Тук си на сигурно място.

— Миналата нощ не бях — напомни му тя. — Загубих добродетелта си.

— Добродетелта няма нищо общо с девствеността — възрази той и се обърна да си върви.

Саманта не разбра какво искаше да каже. Погледът й беше устремен в яркочервения копринен халат. Беше очаквала всички други цветове, само не червено.

— Ваше височество? — повика го тихо тя.

— Какво има още?

— Това червено истинско ли е или фалшиво?

— Червеното си е червено — изръмжа Рудолф. — И лилавото си е лилаво — и излезе от стаята, без да я погледне.

Саманта се отпусна отново във възглавниците и втренчи поглед във вратата, през която бе излязъл принцът. Изпитваше облекчение, че

бяха изяснили отношенията си и той нямаше да се промъкне тайно в стаята й. От друга страна обаче й беше самотно без него и копнееше да усети тялото му.

Той щеше да й липсва.

7

— Цяла нощ усещах липсата ти.

Саманта хвърли бърз поглед към принца, който седеше до нея на масата за закуска, но не отговори. Какво можеше да му каже? Нима трябваше да му признае, че и той й беше липсвал? В никакъв случай — това само щеше да го доведе отново в леглото й.

Без да вдигне глава, тя продължи да яде овесената си каша.

— Обичам топено масло — каза тя и посегна към едно топло хлебче. — Как е пъстървата ти?

— Пъстървата е отлична — Рудолф се усмихна развеселено. Не му бе убягнало, че тя побърза да смени темата. — Изглеждаш великолепно в тази бяла рокличка. Контрастът с черния шал е очарователен, освен това ми казва много неща за характера ти.

— Какво искаш да кажеш? — наостри уши Саманта и забрави за топлото хлебче.

— Фактът, че носиш черен шал върху бяла рокля, показва, че не се плашиш от контрастите. Ти си човек, който обича да събира различните неща и умее да се поставя на мястото на другия — все едно колко отдалечено е чуждото становище от неговото.

Саманта примигна замислено.

— За какво намекваш?

— Ако можеше да разбереш моето становище и да погледнеш на ситуацията с моите очи, сигурно щеше да мислиш другояче за нас — уточни Рудолф.

— Няма „нас“ — изсъска Саманта и се приведе към него, за да не я чуят слугите. — Какво грешно има в начина, по който виждам нещата? Защо ти не се опиташ да погледнеш на ситуацията с моите очи?

Принцът се обърна към икономa и с кратко поклащане на главата изпрати слугите и самия Дъруин навън.

— Как го направи? — попита смаяно Саманта.

— Всичко е въпрос на упражнение — по лицето му пробяга усмивка. — Доброто ти име и без това е унищожено. Защо не се отпуснеш и не се порадваш на живота?

— Миналата нощ ти казах…

— Лъжа, що се отнася до обезчестяването ти — прекъсна я Рудолф и в гласа му прозвуча горчивина. — Ти не си първата.

— Това е непочтено — извика възмутено тя.

Рудолф избухна в смях.

— Стига, принцесо, не помниш ли, че доскоро си обирала джентълмени по улиците?

— Обстоятелствата ме принуждаваха да го правя — защити се тя. — Иначе семейството ми щеше да умре от глад.

— Аз не критикувам поведението ти, искам само да… Но по-добре да оставим тази тема — Рудолф помълча малко и предложи: — Ако си свършила със закуската, да идем да разгледаме имението.

Дъруин ги чакаше на вратата.

— Смятаме да разгледаме Суитхарт Манър — осведоми го Рудолф. — В тази посока ли се отива в големия салон?

— Да, ваше височество. Искате ли някои да ви разведе?

— Съпругата ми и аз не желаем никой да ни безпокои — обясни хладно Рудолф и се обърна към Саманта: — Готова ли си, скъпа?

Младата жена се принуди да се усмихне и го хвана под ръка. Предпочиташе Дъруин да ги придружи, но знаеше, че не бива да събужда недоверието му.

Големият салон изглеждаше официален, но и удобен. Стените бяха облицовани с дърво, кантовете бяха позлатени и ослепително бялата мраморна камина изпъкваше красиво на фона на тъмната ламперия. Над ламперията започваше тапет в старо злато. Подът с дъбов паркет беше покрит с килими в червено, бяло и синьо, всички дивани и кресла бяха тапицирани в кремави тонове със златни нишки. В помещението бяха пръснати няколко малки масички, около които бяха наредени столове с високи облегалки.

Вниманието на Саманта бе привлечено от портретите на предците, които заемаха всички стени. Очевидно зет й ги беше откупил от новите собственици. За пръв път виждаше забележителните личности, които й бяха известни само от разказите на леля Рокси.

— Този е Джеймс Дъглас Добрият — посочи първия портрет тя и се вгледа в сериозното мъжко лице. — Борил се е и е загинал с Уилям Уолас, най-великия шотландски герой, борец за независимостта на страната.

— Значи Шотландия е водила войни за независимост? — попита с интерес принцът.

— Да, някога не е била обединена с Англия — Саманта спря пред следващия портрет и прочете името на рамката. — Този е Арчибалд Мрачният, незаконен син на сър Джеймс Добрия. След като законният наследник починал, Арчибалд станал третият граф Дъглас.

— Незаконният син е наследил титлата? Нима е възможно?

Саманта кимна.

— Синът му, четвъртият граф Дъглас, се сражавал срещу англичаните на страната на Жана д'Арк. Орлеанската дева.

— Но твоят баща не е бил граф Дъглас — каза Рудолф.

— Баща ми беше граф Мелроуз — титла, която клон от семейство Дъглас получил едва в по-късен период — обясни Саманта. — Знам една интересна история за първия граф Дъглас — усмихна се тя и хвана Рудолф под ръка. — По време на войните за независимост жените в английските гарнизонни градове пеели на децата си приспивна песничка, която завършвала с думите: „Злият Дъглас няма да те вземе." Когато тръгнал да превземе крепостта Роксбърг, графът превел безшумно хората си в дълбокия мрак и намерил неохраняван вход. Първото лице, с което се сблъскали, била жена, която приспивала детето си. Когато изпяла „Злият Дъглас няма да те вземе", той сложил ръка на рамото й и казал: „Не бъди толкова сигурна."

Принцът се ухили.

— И какво направил злият Дъглас?

— Не знам — призна Саманта и вдигна рамене. — Тук историята свършва.

— Искам всеки ден да ми разказваш по една история — каза Рудолф, когато я поведе към вратата.

— Само ако и ти ми разказваш по една — отвърна тя и сините й очи светнаха възбудено. Сърцето й беше пълно с нежни чувства към мъжа, който вървеше до нея.

Рудолф кимна в знак на съгласие.

— Хайде да видим какво правят в кухнята — предложи той. — Ще ги изненадаме.

Докато вървяха към кухнята, двамата чуваха още отдалеч гласове и весел смях. Ала когато влязоха в голямото помещение, шумът заглъхна изведнъж. Слугите, които работеха усърдно, се спогледаха смаяно и застанаха мирно.

Огромната кухня беше топла и уютна. Край стената се издигаха три големи тухлени печки. На отсрещната стена висяха дузини тенджери и тигани. Дълга маса, отрупана с всевъзможни купи, прибори и продукти, както и няколко дървени стола заемаха средата на помещението.

— Искам да ви направя комплимент — обърна се Рудолф към готвачката. — Откакто напуснах родната Русия, никъде не съм се хранил толкова добре като в Суитхарт Манър.

— Много ви благодаря, ваше височество — кръглото лице на готвачката засия от радост и гордост. Не беше дребна работа да те похвали истински принц!

Саманта огледа изпитателно наобиколилите ги слуги и веднага забеляза, че Сали гледаше Рудолф с недопустима дързост, със смес от възхищение и жадно желание.

Прониза я дива ревност. Улови ръката на принца и когато той се обърна към нея, го дари с нежна усмивка.

— Скъпи — проговори сладко тя, — прислугата е заета с подготовката на празника. Нека да продължим обиколката си.

— Ти си напълно права, любов моя — отговори Рудолф и помилва ръката й. След това се обърна отново към готвачката: — С нетърпение очаквам да се насладя отново на изкуството ви.

— Много ви благодаря, ваше височество.

— Обичаш ли сладкиш с мед? — попита Саманта, когато излязоха от кухнята.

— Никога не съм опитвал — отговори принцът.

— Сладкишът с мед е божествен — увери го Саманта. — Утре ще ти направя.

Принцът я погледна изненадано.

— Нима умееш да правиш сладкиши?

— Умея и да готвя. Вече ти казах, че в Примроуз Хил нямахме прислуга — напомни му тя.

Рудолф се усмихна.

— Ще дойда да ти помогна в приготвянето.

На първия етаж разгледаха още три помещения — работната стая на маркиза, параклиса и библиотеката. Работната стая беше в задната част на къщата с гледка към градините. Вътре беше топло и уютно — в камината гореше огън, огромното дъбово писалище и кожените кресла показваха предназначението й.

— Какво е това? — попита изненадано Саманта, като забеляза купчината документи, струпани на писалището.

— Карл донесе деловите ми книги — обясни Рудолф и лицето му потъмня.

— С какво се занимаваш?

— Главно с кораби. Превозват товари.

— Зет ми също има корабни линии — каза Саманта.

— Знам. Маркизът е един от конкурентите ми — отвърна Рудолф. — Надявам се да ми правиш компания, докато работя. Можеш например да четеш книга.

— С удоволствие ще го направя — рече Саманта и по лицето й пропълзя лека червенина.

Следващата им спирка беше домашният параклис. Саманта го разгледа бегло от вратата и бързо му обърна гръб.

— Няма ли да влезеш и да благодариш на господ за доброто, което ти е сторил? — попита учудено Рудолф.

— Не ми трябва параклис, за да общувам с бога — отговори просто тя. — Той ме чува, където и да съм.

Накрая влязоха във впечатляващата двуетажна библиотека, последната стая от джорджианската част на къщата. На третия етаж бяха стаите на прислугата. По размери библиотеката можеше да се мери с най-големите бални зали в Лондон.

Част от помещението се отопляваше от огромна камина. По стените се простираха безкрайни лавици с книги. В средата на стаята върху дървена поставка стоеше гигантски глобус.

През двойна арка се влизаше в стаята за четене, която имаше собствена мраморна камина и няколко кожени дивани с малки масички.

Саманта се огледа възхитено.

— Никога в живота си не съм виждала толкова много книги! — извика въодушевено тя и се завърти в кръг. — Сестра ми сигурно ще намрази това помещение.

— Коя от сестрите си имаш предвид? — попита изненадано Рудолф.

— Виктория.

— Значи тя не обича книгите?

Неверието в гласа му издаде, че не можеше да си представи някой да не обича да чете. Тя мислеше по същия начин, но проявяваше разбиране към опърничавата си сестра, която за нищо на света не искаше да завре красивото си носле в някоя стара, прашна книга.

— Тори трудно чете и трудно различава числа — обясни Саманта. — Мисля, че нещо не е наред с очите й. Вместо „п“ чете „к“ и смята деветката за шестица.

— Сигурно е много обезкуражаващо — отбеляза Рудолф и се запъти към втория етаж на библиотеката. — Да видим какво има горе.

Горното помещение беше с наклонени стени, покрай които бяха наредени тапицирани пейки и кожени дивани. Над тях висяха тежки железни свещници и стари портрети.

Когато тръгнаха обратно към долния етаж, принцът изведнъж спря и извика с момчешка усмивка:

— Внимавай! — седна на парапета, излъскан до блясък, плъзна се надолу и умело скочи на крака. Саманта избухна в звънък смях.

— Опитай и ти! — извика Рудолф.

— Страх ме е — отвърна тя и поклати глава.

— Няма от какво да се страхуваш. Ще те хвана.

Саманта седна странично върху парапета, както бе направил той, засмя се и се хлъзна надолу. Рудолф я чакаше и я грабна в прегръдките си. Ала тя се бе засилила и го събори. Двамата паднаха на дъбовия под, като той я предпази с тялото си да не се удари.

Задъхана от смях, Саманта сведе глава към принца, който я държеше здраво и се смееше заедно с нея.

Без предупреждение той сложи ръка на тила й, привлече лицето й към своето и впи устни в устата й. Заварена неподготвена, тя се отдаде на чувствата си и отговори на целувката му.

След минута Рудолф се засмя и я вдигна във въздуха.

— Любов моя, ти ми отнемаш дъха — рече той. — Казвам го съвсем буквално.

Саманта се засмя и стана. Протегна му ръка и когато той понечи да я дръпне отново върху себе си, извика ядосано:

— Не смей!

Обърна му гръб и избяга от библиотеката толкова бързо, колкото позволяваше куцането й. Рудолф скочи и я последва. Настигна я в коридора, сложи ръка на рамото й и я привлече към себе си.

— Отдавна не съм се чувствал толкова безгрижен. Бях забравил, че в живота има и такива моменти — рече той с лице, заровено в косата й, и я целуна по слепоочието. — Благодаря ти, принцесо.

Топлината на гласа му я улучи право в сърцето. Тя го погледна с огромните си сини очи и го дари с дяволита усмивка.

— Направих го с радост, ваше височество.

Второто крило на Суитхарт Манър беше построено по времето на Уилям и Мери. На горния етаж бяха подслонени слугите, а първият беше преустроен в разкошна бална зала. Паркетът беше свободен за танци, в средата на залата висеше огромен полилей. В другия край на нисък подиум имаше великолепен роял.

За да отидат в третото крило на къщата, Рудолф и Саманта трябваше да прекосят балната зала. Когато стигнаха до средата, точно под полилея, Рудолф спря и се обърна към спътницата си.

— Ще позволите ли да ви помоля за този танц, милейди? — той протегна ръка и Саманта се върна в спомена за вечерта, когато се бяха срещнали за първи път.

Заразена от настроението му, тя се поклони и го дари със сияеща усмивка.

— Почтени ли са намеренията ви, ваше височество? — попита тя.

— Не!

— В такъв случай…

Все така усмихната, тя погледна дълбоко в тъмните очи на принца и му подаде ръка. Той затананика валсова мелодия и двамата се понесоха по паркета.

В този миг Саманта пламенно си пожела никога вече да не се върнат в Лондон.

— Защо сияйната ти усмивка бе засенчена от черен облак? — попита изненадано Рудолф. — За какво мислиш, любов моя?

Саманта се изчерви до корените на косата, но не отговори.

— Защо не искаш да ми признаеш за какво мислеше? — настоя той.

Тя сведе глава към пода.

— Искаш ли да ти покажа как танцувам със Зара? — попита Рудолф. — Така ще върна усмивката на лицето ти.

— Коя е Зара?

— Дъщеря ми — отговори той. — Събуй си обувките.

Саманта се изненада, но послушно се събу.

— Стъпи на ботушите ми — нареди той.

— Наистина ли смяташ, че мога…? — започна смутено Саманта, но той я прекъсна властно:

— Стъпи на ботушите ми и се дръж за мен!

Тя изпълни нареждането, той я притисна до себе си и се задвижи бавно във валсов ритъм.

Саманта избухна в луд смях, загуби равновесие и се хлъзна от ботушите му на пода.

— Колко странно! — ъглите на устата му потрепваха издайнически, докато я оглеждаше от глава до пети. — Зара реагира по същия начин, когато я каня на танц.

Саманта го погледна със сините си очи и погледът й беше пълен с любов. Очевидно принцът обичаше момиченцето си и беше добър баща. Той отговаряше изцяло на представата й за добър съпруг и баща, за какъвто беше мечтала. Саманта бързо обу обувките си и двамата продължиха към крилото, построено по времето на Тюдорите. Щом влязоха в голямата зала, и двамата се почувстваха като в миналото. Дървеният под беше гол, без килими, старите мебели бяха наредени покрай стените, за да има място за предстоящия празник. В далечния край се виждаше голяма камина, по всички стени бяха окачени факли.

Рудолф свали жакета си и загърна Саманта.

— Хайде да излезем за малко в градината — предложи той и посегна към ръката й.

Макар че дърветата и храстите бяха голи и заскрежени, веднага им стана ясно, че през лятото градината щеше да изглежда прекрасно. Намериха красива полукръгла каменна пейка, носена от лъвски лапи, а

от другата страна на езерцето се виждаше малък павилион с купол от ковано желязо, почиващ върху пет дорийски колони. До него имаше слънчев часовник, охраняван от каменни лъвове.

Саманта вдъхна дълбоко свежия зимен въздух.

— През лятото тук трябва да е същински рай.

— Моето имение на Сарк Айлънд също е райска градина — отговори Рудолф. — Трябва да дойдеш да го видиш.

Саманта направи опит да се усмихне. Не искаше да мисли за живота извън Суитхарт Манър. Знаеше, че щом опасността отмине, двамата ще се върнат в Лондон и пътищата им ще се разделят. Сигурно никога нямаше да види Сарк Айлънд.

— Виж, ей там! — тя посочи прастария дъб от другата страна на езерото. До дъба се виждаше дървена къщичка, а сред клоните беше построена колибка. — Очевидно маркизът иска много деца — допълни тя.

— Аз също исках половин дузина деца — промърмори Рудолф и в гласа му имаше съжаление.

— Желанието ти все още може да се изпълни — подразни го тя. — Нали носиш Казанската Венера, която е символ на плодородие.

— Никога вече няма да се оженя — заяви мрачно принцът. — Преживях твърде голяма болка и…

Когато се върнаха в къщата, той спря пред рояла в балната зала.

— Някой ден ще донесеш цигулката си и ще направим дует.

— Значи свириш на пиано? — попита изненадано Саманта.

Рудолф вдигна рамене.

— Знам няколко мелодии. Нищо особено.

— Изсвири ми нещо!

Рудолф се поклони и седна на столчето пред пианото. Когато раздвижи дългите си пръсти, Саманта неволно си припомни милувките му и потръпна.

В изпълнението му имаше сила, но и много нежност и чувствителност. Мелодията беше прекрасна — безгрижна, напомняща за птича песен през лятото, за диви цветя, танцуващи под вятъра.

Саманта се облегна на пианото и замечтано затвори очи. Музиката я пренесе в друг свят, светъл и щастлив. Изпълнението на Рудолф повдигна настроението й и извика на устните й нежна усмивка.

В този момент най-много искаше да има цигулката си, за да засвири с него.

Когато музиката заглъхна и Саманта отвори очи, принцът беше широко ухилен.

— Свирите божествено, ваше височество.

Рудолф й благодари с омайна усмивка.

— Сигурен съм, че с теб ще направим чудесно дуо, любов моя.

Саманта беше сигурна само в едно: беше се влюбила безнадеждно в принц, който носеше червен утринен халат, свиреше божествено на пиано и танцуваше валс с петгодишната си дъщеря.

След час Саманта седеше в работната стая на първия етаж и наблюдаваше своя принц. Рудолф седеше зад писалището и гневно мърмореше неразбираеми руски думи, докато се опитваше да въведе ред в планините от сметководни книги и други документи, стоварени безредно от Карл.

— Извинявай, че ругая пред теб — рече той и се усмихна смутено. — Готов съм да удуша Карл и няма да съжалявам ни най-малко за деянието си.

— Не говориш сериозно — усмихна се тя.

— Права си, любов моя, защото тогава ще трябва да си намеря нов кочияш и да го обуча — отвърна с въздишка той. — Радвам се, че присъствието ти упражнява благотворно въздействие върху мен и не ми позволява да извърша нещо, за което после ще съжалявам.

Саманта се изчерви.

— Вече ми е ясно защо всички дами на бала у Емерсънови се тълпяха около теб.

— И защо, ако мога да попитам?

— Защото си непоправим ласкател.

Рудолф се засмя като хлапак.

— Признавам се за виновен.

Саманта сведе глава към книгите в скута си: „Историята на семейство Дъглас“ и „Гордост и предразсъдъци“ от Джейн Остин. Коя от двете да разтвори първо? Да прочете „Гордост и предразсъдъци“ означаваше да се върне при добър стар приятел. Отвори книгата с историята на семейството си и се зачете.

— Какво четеш, принцесо? — попита след време принцът.

Саманта вдигна глава. Рудолф беше подредил документите, една от сметководните книги беше разтворена пред него.

— Тъкмо чета за Суитхарт Аби, абатството, на което семейството ми е кръстило имението — обясни тя.

— Има ли нещо интересно около това абатство? — осведоми се небрежно той.

— В чест на дамата, която го е основала, монасите нарекли абатството „Дулче Кор“ — разказа му Саманта и продължи с дяволита усмивка: — Тук започва интересната част на историята. Дамата толкова обичала починалия си съпруг, че заповядала да балсамират сърцето му и в продължение на двайсет и две години го носела със себе си. Когато починала, била погребана до олтара на абатството заедно с балсамираното сърце.

— Каква трогателна история — отбеляза сухо Рудолф. — Ти би ли носила балсамираното ми сърце със себе си, принцесо?

— Със сигурност не — Саманта поклати неодобрително глава. — Имам чувствителен стомах.

— Каква е другата книга в скута ти?

— „Гордост и предразсъдъци“ от Джейн Остин. Вече съм я чела.

— Защо четеш повторно Джейн Остин, след като библиотеката е пълна с книги?

Саманта си спомни колко й беше харесала историята и неволно се усмихна.

— Обичам, когато краят е щастлив.

Рудолф се засмя развеселено.

— А аз обичам нежното ти сърце, принцесо.

— Ще наредиш ли да го балсамират, за да го носиш винаги със себе си, където и да отидеш? — попита сериозно тя.

Рудолф избухна в смях.

— Може би един ден и аз ще напиша любовна история като Джейн Остин — рече замечтано Саманта. — И ще я нарека „Балсамираното сърце“.

Рудолф отново се засмя и тя се присъедини към смеха му. Двамата се кискаха като деца, докато вървяха към стаите си, за да се преоблекат за вечеря.

8

Саманта затвори вратата на стаята зад гърба си и се облегна със затворени очи на рамката. Веселостта, с която я беше заразил Рудолф, изведнъж отстъпи място на дълбока меланхолия.

Беше прекарала прекрасен ден с един ослепително красив и изкусителен мъж, който носеше червен утринен халат, обичаше музиката и книгите също като нея и танцуваше валс с малката си дъщеря, за да я разсмива. Въпреки това тя не можеше да се наслаждава на дните с Рудолф и да бъде щастлива. За целта трябваше напълно да заличи от съзнанието си Лондон и миналия си живот, а това беше непостижимо.

Животът й като принцеса в този приказен замък редом с руския принц Рудолф беше само миг. Много скоро двамата щяха да се върнат в Лондон и да заживеят отново в реалния живот. Тя не беше принцеса, а момиче от обедняло семейство, което не обичаше годеника си. Не биваше да забравя, че той едва ли я искаше вече след прибързаното й бягство от Лондон в новогодишната нощ.

Саманта пое дълбоко въздух и бавно се запъти към гардеробната, за да си избере рокля за вечерята. Когато се помъчи да разкопчее копчетата на гърба, си припомни как пръстите на Рудолф я милваха, припомни си нежното им притискане, докато танцуваха валс в балната зала, и се разтрепери. Беше невероятно да усеща докосванията му, а когато стъпи на ботушите му, се почувства като дете в силните му ръце. При мисълта за нощта, която бяха прекарали заедно, за нежните милувки по голата й кожа, за проникването на твърдата му мъжественост в най-интимната част на тялото й, й се зави свят.

В следващия момент тя се упрекна сърдито и се нарече похотлива, безотговорна личност. Отдавна знаеше, че е влюбена в принца, но не беше толкова наивна да вярва, че любовта им има бъдеще, дори ако Рудолф я обичаше, което беше съмнително. Беше крайно време да се вразуми и да погледне реално на времето в Суитхарт Манър. То беше само епизод от живота й — епизод, който

щеше да остане незабравим, но никога нямаше да се повтори. Щеше да й бъде много по-лесно да понесе това обстоятелство, ако не съзнаваше, че отдавна вече не е господарка на сърцето си. То принадлежеше изцяло на принца — все едно балсамирано или не.

Саманта облече красива рокля от гранатово копринено кадифе и почука на свързващата врата. Рудолф й отвори и отстъпи настрана, за да я пропусне вътре.

— Ако обичаш… — Саманта посочи копчетата на гърба си.

— За мен е удоволствие, любов моя — той закопча роклята, помилва нежно тила й и я обърна към себе си. — Рубинът подхожда отлично на роклята. Какъв цвят е това?

— Гранатов — отговори с усмивка тя.

— Според мен е червен — подразни я той и бързо я целуна по устата. Вдигна от масичката дървена кутийка и я размаха пред лицето й, за да събуди любопитството й.

— Какво е това?

— Изненада.

Двамата излязоха заедно от стаята и отидоха в трапезарията, където ги очакваха Друин и двамата прислужници, отговорни за сервирането. Саманта видя отдалече, че им бяха приготвили две места едно до друго в средата на дългата маса.

— Защо няма да седим на обичайните си места? — попита тя, докато крачеха към вратата.

— Тъй като смятам, че ще останем няколко седмици в Суитхарт Манър, реших, че малко разнообразие няма да ни навреди, и се разпоредих при всяко ядене да сядаме на различни места — обясни той с очарователната си усмивка. — Промяната се отразява добре, когато човек е принуден да остане дълго на едно място. Тя ни позволява да виждаме нещата от различен ъгъл и да се вживеем в мислите и чувствата на хората около нас.

Саманта се намръщи замислено.

— Какво искаш да кажеш?

— Когато човек промени мястото си, светът изведнъж става друг — отговори той.

Саманта вдигна едната си вежда.

— Искаш да ми кажеш май нещо друго?

— Искам да кажа, че не би било зле да погледнеш на положението ни с моите очи — обясни с невинно изражение той.

— Знаех си — изохка тя, но в очите й имаше смях. — Идеята ти да внесеш разнообразие във вечерите ни е очарователна. Но искам веднага да ти припомня, че промяната на мястото не означава непременно промяна на становището. Или поне не за нещата, които засягат доброто ми име.

Принцът въздъхна театрално и я поведе към трапезата. После се обърна към иконома.

— Както виждам, не сте забравили молбата ми.

— Една от най-важните ми задачи е да не забравям молбите, които отправяте към мен, ваше височество — отговори с достойнство Дъруин.

— Разбира се.

Двамата прислужници им сервираха доматена супа, следвана от изкусно подредена салата от краставички с кайенски пипер и топло хлебче. Основното ястие беше телешки стек, маринован в оцет, олио, пипер и горчица. Вечерята беше превъзходна — очевидно след похвалата на принца готвачката беше надминала себе си.

— Направи ми впечатление, че повечето стаи в къщата са в червеникави тонове — отбеляза Рудолф. — Маркизът очевидно има предпочитание към червеното.

— Също като теб, като се има предвид червеният халат — засмя се Саманта.

Вместо да отговори, принцът погледна втренчено деколтето й и тя се изчерви.

— Рубинът е прекрасен, но имаш нужда от накити, които да подхождат на новите ти рокли — каза накрая той. — Намирам, че диамантите и перлите са най-подходящи за теб. Когато отидем в Дъмфрийз да ти купим нова кама, ще потърсим нещо хубаво.

— Много щедро от твоя страна, но напълно ненужно — отговори сковано Саманта.

— Наистина ли си готова да ме лишиш от това удоволствие? — попита той, като понижи глас.

Саманта се изчерви. Много добре беше разбрала за какво удоволствие става дума.

Когато се навечеряха, Рудолф стана от мястото си и посегна към тайнствената кутия, която беше донесъл. Предложи другата си ръка на Саманта и каза:

— Заповядайте, принцесо. Ще се оттеглим в големия салон, за да могат тези добри хора да се присъединят към празнуващите.

В салона Саманта се разположи в едно удобно кресло пред бялата камина и проследи как принцът сложи срещу нея малка масичка и примъкна една отоманка, за да седне насреща й. Той постави дървената кутия върху масата и я отвори. Появиха се шахматна дъска и фигури.

— Трябва да се научиш да играеш шах, принцесо — обяви тържествено той и започна да нарежда фигурите.

— Трябва ли? — попита с усмивка тя.

— Да, защото шахът е играта на влюбените. Още Тристан е играл шах, а сигурно помниш и сцената от Шекспировата „Буря“, в която Фердинанд и Миранда играят шах.

— Винаги съм смятала, че шахът е военна игра.

— Любовта и войната си приличат — отговори дълбокомислено Рудолф. На устните му играеше иронична усмивка.

— Наистина ли вярваш, че ще те пусна в леглото си, ако ме посветиш в тайните на играта на шах? — попита предизвикателно Саманта. Сама не знаеше откъде намира смелостта да говори по този начин с принца.

— Кой знае — загадъчните му очи я измериха с преценяващ поглед и тя се изчерви от срам. Когато забеляза смущението й, Рудолф изкриви уста в самодоволна усмивка. — Трябва да знаеш, че аз много обичам шаха. Впрочем ти беше напълно права, като го нарече военна игра — посочи фигурите, които беше наредил от двете страни на дъската, и обясни: — Тези фигури са представлявали смелите воини, участвали някога в голямата битка на леда.

— Какво значи това?

— Преди стотици години Александър Невски превел армията си по замръзналата повърхност на Чудското езеро, за да се сражава срещу рицарите, проникнали в земята му.

Откъм салона се чу музика и Саманта вдигна глава.

— Очевидно прислугата се забавлява — отбеляза тя.

— Очевидно тази вечер не си в настроение за шах. Ще те науча друг път — Рудолф стана от отоманката и й подаде ръка. — Ще идем на празника. Трябва да говоря с Карл.

Саманта също стана и се приближи до него.

— Но ако видим, че присъствието ни ги притеснява, ще си тръгнем веднага, нали?

— Винаги мислиш първо за другите, никога за себе си — отбеляза Рудолф. — Ще напуснем празника веднага щом пожелаеш — той поднесе ръката й към устните си и добави: — Твоето желание е заповед за мен, принцесо.

Саманта го дари с дръзка усмивка.

— Казваш го само защото искаш да нося със себе си балсамираното ти сърце.

Когато Рудолф и Саманта влязоха в голямата зала, веселите гласове и музиката замлъкнаха. Мъжете и жените спряха да танцуват и устремиха очи към господарите си.

— Не биваше да идваме — пошепна смутено Саманта.

— Остави на мен — отговори той и се обърна с усмивка към събралите се. — Прекрасната музика ни доведе тук. Трябва да разменя няколко думи с Карл. Надявам се, че е донесъл обещаната водка.

Рудолф огледа залата и откри верния си слуга, който кимна утвърдително.

— Продължете празника си — подкани принцът. — Ние с принцесата ще постоим малко, за да се запознаем с традициите на този край, и ще си отидем.

Когато никой не помръдна, Рудолф хвърли подканващ поглед към цигуларите. Отново зазвуча весела мелодия, на паркета излязоха танцуващи, разговорите се подновиха.

— Настроението май не е същото — рече тихо Саманта.

Рудолф сложи ръка на рамото й и я привлече към себе си. Целуна я по слепоочието и заяви:

— Като пийнат още малко водка, настроението ще се повиши от само себе си.

Дръуин застана пред тях и се поклони.

— Ваше височество, позволете да ви отведа на бюфета. Ще опитате някои от традиционните ни шотландски ястия.

— Благодаря, Дъруин, с удоволствие — отговори с усмивка принцът.

Масивната дъбова маса, където ги отведе икономът, беше отрупана с най-различни студени и топли ястия. Саманта не познаваше повечето от специалитетите, но веднага почувства отвращение към варената овча глава. Имаше още топли и студени месни пастетчета, печени кестени, пържена херинга, хлебчета със сардини, картофи и ядки, множество дребни сладки. За пиене имаше тъмна бира, уиски и водка.

— Ще се обслужим сами — каза Рудолф на иконома и напълни чинията на Саманта с дребни сладки. — Искаш ли малко от овчата глава, любов моя?

Саманта поклати решително глава, опитвайки се да прикрие отвращението си. Посочи му едно топло пастетче и помоли:

— Би ли ми подал това? — хапна малко и заяви доволно: — Чудесно е! От какво е?

— Нарича се хагис, националното ястие на шотландците — обясни Дъруин, изненадан от незнанието й.

Саманта се изчерви.

— За съжаление родителите ми не говореха никога за Шотландия.

— Хагис се прави от сърцето, черния и белия дроб на овцата, които се нарязват и се смесват с бъбречна мас, лук, овесено брашно и подправки — обясни подробно Дъруин. — Сместа се вари дълго в овче шкембе.

Саманта кимна с усмивка и хвърли отчаян поглед към принца, който се хилеше безсрамно. Трябваше да положи огромни усилия, за да преглътне хапката в устата си.

— Знаеш ли, всъщност не съм гладна — каза тя и остави чинията си на масата. Наля си малка чашка водка и под изненаданите погледи на иконома и принца я глътна наведнъж. След това бързо захапа парче сирене. Рудолф избухна в смях.

— Вече съм сигурен, че във вените ти тече руска кръв, любов моя — похвали я той и тя се усмихна. — Ще ни извините ли, Дъруин? Трябва да говоря с Карл.

— Разбира се, ваше височество.

Рудолф улови ръката на Саманта и двамата заобиколиха танцуващите, за да отидат при Карл, който стоеше в другия край на залата. Докато вървеше редом с принца, Саманта забеляза, че повечето от прислужничките го проследиха с жадни погледи, и отново изпита прилив на ревност.

— Утре след обяда ще ми трябва каретата — каза Рудолф и Карл кимна.

— Къде ще ходим, ваше височество?

— Ти няма да дойдеш с нас — отговори принцът. — Саманта и аз ще посетим Суитхарт Аби.

Мъжът се поклони в знак на съгласие и Саманта попита:

— Харесва ли ви Шотландия, Карл?

— Тук е прекрасно, ваше височество — увери я той и закова поглед върху близката група развеселени прислужници.

— Защо ме наричате така?

Карл вдигна рамене.

— Как другояче бих могъл да наричам съпругата на принца?

— Но аз не съм…

— Да не говорим повече за това — прекъсна я Рудолф и се обърна отново към Карл: — Надявам се, че не си им предоставил целия ни запас от водка?

— Никога не бих направил подобно нещо, ваше височество — засмя се Карл. — Освен това шотландците предпочитат своето уиски.

В този миг се появи Сали, една от прислужничките, и Саманта завистливо устреми поглед към огромните й гърди, подчертани от дръзкото деколте. Младата жена направи реверанс пред принца и попита:

— Ваше височество, ще ми окажете ли честта да танцувате с мен? Много ми се иска след години да разказвам на внуците си, че съм танцувала с истински принц.

— Сали! — извика предупредително Дъруин и се запъти към тях, но Рудолф го спря с властен жест.

— Още сте толкова млада, а имате внуци? — пошегува се принцът и дари момичето с благосклонна усмивка. Сали се изчерви като рак и се изкиска нервно.

— Нали нямаш нищо против да те оставя за малко сама, любов моя? — обърна се принцът към Саманта.

Тя се усмихна криво и поклати глава. Когато Рудолф поведе прислужницата към танцовата площадка, в сърцето и отново се надигна дива ревност.

Без да съзнава какво прави, тя си наля още водка в чашата и я глътна на един дъх. После бързо отхапа парче сирене.

— Пиете водката като руснак — отбеляза Карл.

Саманта погледна към принца и обясни с усмивка:

— Имах добър учител.

Карл кимна.

— Какво означава „любов моя“? — попита любопитно тя.

— Това е обръщение към любимата жена — отговори учудено той.

Саманта кимна и се усмихна замечтано. Сърцето й преливаше от нежни чувства към руския принц, които прогониха горчивия вкус на ревността.

— Всички жени искат да танцуват с руски принц — оплака се Рудолф, когато танцът свърши и се върна при Саманта. — Хайде да се махнем оттук, любов моя, преди да съм танцувал поред с всички прислужнички в къщата.

Тя вдигна предизвикателно едната си вежда.

— Можеш да им откажеш.

Рудолф сложи ръка на рамото й и я привлече към себе си.

— Не мога да откажа танц на нито една жена, била тя и прислужничка — отговори той, докато я водеше към вратата. — Това би означавало да нараня ненужно чувствата й.

Саманта му позволи да я изведе навън. Очевидно двете чаши водка бяха постигнали целта си, защото се чувстваше спокойна и леко замаяна. Зимната нощ беше студена и свежа и Рудолф веднага свали жакета си, за да я загърне.

— Благодаря, но не искам ти да замръзнеш — каза тя.

— Твоето присъствие ме стопля, любов моя — отговори той.

Саманта му се усмихна отстрана.

— Сигурно ме ласкаеш, за да нося на гърдите си балсамираното ти сърце?

— Как позна? — попита през смях той.

Саманта погледна към нощното небе, където светеше пълната луна, обкръжена от безброй ярки звезди.

— Слънцето не може да се сравни с красотата на нощта — отбеляза тихо тя.

— Без съмнение изкусителната нощ е много по-красива от слънцето — съгласи се с нея Рудолф. — В Русия пълнолунието е известно като вълча луна. По това време на годината прадедите ни се събирали около огньовете и се вслушвали във воя на вълците, които слизали към селата да търсят храна.

— Звучи застрашително.

— Погледни звездите, любов моя — подкани я принцът. — На нова година среднощните звезди се връщат на първоначалните си места като конете в обора си.

— Какво интересно сравнение — засмя се Саманта.

Рудолф я прегърна и посочи с лявата си ръка най-голямата звезда.

— Това е главната звезда на съзвездието Орион. Знаеш ли историята на Орион?

Саманта поклати глава.

— Ако свържеш звездите в тази част на небесния свод, ще се образува фигура на мъж — обясни принцът. — Орион бил един от най-големите ловци на всички времена, син на Земята и Морето.

Саманта потрепери и той веднага попита:

— Студено ли ти е? Искаш ли да се приберем?

Макар че наистина й беше студено, не й се щеше вечерта да свърши така. Принцът беше неустоим и й се искаше да се наслади докрай на компанията му.

— Разкажи ми за Орион — помоли тя.

— Зевс, Посейдон и Хермес…

— Кои са тези?

— Гръцки божества — отговори Рудолф. — Тримата посетили един мъж на име Йерей, който бил много гостоприемен. За да му се отблагодарят, решили да го надарят богато и пребогато. Единственото, което Йерей искал, било да има син. Зевс, Посейдон и Хермес уринирали върху кожата на вола, с който били вечеряли, и наредили на Йерей да я погребе. От тази кожа се родил Орион.

— Началото на живота му не е особено приятно.

— Погледни на юг, любов моя — Рудолф я обърна в указаната посока и стопли изстиналото й тяло, като я притисна до себе си и я

обгърна с големите си ръце. — Сириус е най-ярката звезда на небето. Наричат го и „кучешката звезда“, защото се намира близо до съзвездието Голямото куче. Виждаш ли го?

— Да — излъга Саманта. Не виждаше никакво куче, само една ярка звезда, но се наслаждаваше на близостта на принца.

„Защо се измъчвам?“ — запита се тя. Трябваше само малко да окуражи принца и той щеше да дойде отново в леглото й. За съжаление след това прекрасно приключение я очакваха само болка и страдание.

— Какво правиш? — попита учудено тя, когато Рудолф я обърна в противоположната посока.

— Това е полярната звезда — обясни той и посочи нагоре. — За разлика от другите тя никога не променя местоположението си. Моряците се ориентират по полярната звезда, докато обикалят моретата. Но ти замръзваш, любов моя. Да се прибираме!

Саманта си припомни десетките прислужнички, които поглъщаха принца с жадни погледи, и потрепери.

— Хайде да заобиколим къщата и да влезем през главния вход — предложи тя. — Не бива да смущаваме повече празника им.

Скоро след това Рудолф и Саманта влязоха в празното антре и се изкачиха на втория етаж, където бяха спалните им.

И тази вечер принцът последва Саманта в стаята й и я накара да се обърне, за да разкопчее роклята й. Когато се справи с безбройните малки копченца, той помилва нежно тила й.

— Желая ти приятни сънища, любов моя — пошепна в ухото й той.

Щом я пусна, тя се обърна към него, но той вече вървеше към свързващата врата.

— Според мен не е редно да се държиш толкова… свойски с персонала — изрече тя, преди да е успяла да се спре. — Така само ги окуражаваш да се държат дръзко.

— Какво каза? — Рудолф направи крачка към нея и я погледна объркано.

— Казах, че не би трябвало…

— Ти май ревнуваш.

— Естествено, че не — Саманта усети как лицето й пламна от смущение.

— Не се опитвай да ме излъжеш, принцесо — засмя се Рудолф и направи още една крачка към нея. — Надявам се, вече разбираш как се чувствам, когато говориш за Александър Емерсън.

Признанието му, че я ревнува, повдигна духа й. В следващия миг осъзна, че през последните дни изобщо не беше мислила за годеника си, и изпита угризения на съвестта.

— Наистина ли ревнуваш от Александър?

— В момента говорим за твоите чувства, не за моите — напомни й Рудолф, вдигна ръката й към устните си и добави: — Би трябвало да имаш повече доверие в мен, принцесо. Никога не бих споделил тялото си с друга жена, камо ли с прислужничка.

— Какво имаш против жените от бедното съсловие? — попита сърдито Саманта. — Аз също нямам пари…

— Не говоря за парите — възрази Рудолф и помилва бузата й. — Като принц и работодател аз съм длъжен да уважавам служителите си както те мен. Ако прелъстя някоя от прислужничките, ще направя точно обратното.

След като принцът напусна спалнята й, Саманта бързо се приготви за сън. Когато свали златната верижка с рубина, която леля Рокси й бе подарила в деня на очаквания годеж с Александър Емерсън, тя я подържа малко между пръстите си. В сърцето й отново пропълзя мъчително чувства за вина. Как бе приела предложението за женитба на един джентълмен, след като по цели дни не се сещаше за него? Какво ли мислеше Александър за внезапното й изчезване? Как ли се чувстваше семейството й?

Саманта коленичи до леглото и покри лице с ръцете си. „Благодаря ти, господи, за прекрасния ден с принца — зашепна тя. — Благодаря ти, че принцът се държи толкова почтено.“

Прекалено почтено — добави вътрешният й глас. Саманта разтвори пръсти и хвърли бърз поглед към свързващата врата. Какво бе казал принцът? „Ти се наслади на интимната ни близост… Доброто ти име е безвъзвратно погубено.“

Тъкмо защото съзнаваше, че в думите му има истина, тя реши да се пребори с желязна упоритост с грешното си желание. Скочи в леглото и се зави презглава, за да не се изкуши и да не отиде в стаята на принца.

9

На следващата сутрин Саманта се събуди късно. Когато отиде до прозореца, видя, че слънчевите лъчи вече танцуваха по голите дървета и по повърхността на езерото. Нито едно облаче не се виждаше по яркосиньото небе.

Саманта и принцът прекараха преди обеда заедно в работната стая на маркиза. След обяда икономът донесе кожената наметка на принцесата, която беше облякла тъмнозеления костюм за езда и черните ботушки, с които беше пристигнала от Англия.

— Какъв е този цвят? — попита Рудолф, когато я изведе навън.

— Зелено — отговори с иронична усмивка Саманта.

— Какво зелено?

— Зеленото си е зелено, ваше височество — обясни снизходително тя.

Рудолф й помогна да седне на капрата, настани се до нея и взе юздите. Каретата потегли бавно.

— Ако наистина си принц — заговори предизвикателно Саманта, — защо никога не съм те виждала с корона?

— Аз съм скромен човек и не обичам да се хваля с положението си — отговори Рудолф.

Саманта избухна в звънък смях и принцът се ухили в отговор.

— Когато бях малка — разказа му тя, — най-силното ми желание беше да нося диадема. Бях достатъчно наивна да мисля, че другите деца ще престанат да ми се подиграват за куцането и вече няма да ме избират последна в общите игри.

Принцът помрачня и Саманта се почувства неловко, че му беше разкрила толкова лични неща. Устата му беше здраво стисната.

След малко Рудолф спря каретата в края на пътя и тя го погледна изненадано.

— Любов моя, моля те да ми простиш, че не съм ти се притекъл на помощ още преди бала у Емерсънови — каза той и поднесе ръката й

към устните си. — Ако бях живял в твоето село, със сигурност щях да избирам първо теб.

— Благодаря, ваше височество — отговори Саманта с принудена усмивка.

Когато продължиха пътя си, тя се укори за думите си. Не искаше да събужда съчувствието на принца — това беше много по-лошо, отколкото да те избират последна в игрите. Кракът й беше осакатен, но Дъгласовата й гордост беше цяла и невредима.

— Спри! — извика Саманта, когато на пътя пред тях внезапно изскочи куче и прозвуча жален вой. Рудолф моментално спря и скочи.

— Остани на мястото си! — заповяда той.

Без да обърне внимание на думите му, Саманта слезе от капрата и го последва. Коленичи до него в праха и проследи усилията му да разбере дали е наранил животното, без да го докосва. Огромното куче, типична шотландска порода за лов на елени, се гърчеше и виеше от болка. Големите тъмни очи ги гледаха безпомощно.

— Не се вижда кръв — установи принцът.

— Може да има вътрешен кръвоизлив — възрази Саманта.

Кучето направи опит да стане и не се възпротиви, когато Саманта му помогна. Накрая седна пред тях и скри ранената лапа под тялото си.

— Не биваше да го докосваш. Чужди кучета, особено ранени, не се пипат — укори я Рудолф.

— Глупости — отговори Саманта, докато кучето лижеше ръката й. — Да го отнесем в каретата. Слугите ще го превържат.

— Това куче сигурно си има господар — възпротиви се Рудолф.

— Кучето е наше — извика някой зад гърба им.

Когато понечи да се обърне, Саманта усети студената стомана на пистолетно дуло в тила си. Бърз поглед към принца й показа, че и той беше заплашен по същия начин.

— Не правете резки движения, ако ви е мил животът — предупреди втори глас.

Слисана, Саманта установи, че и двата гласа не бяха на мъже, а на момчета. Откъде бяха взели пистолетите? И къде бяха родителите им?

— Ако направите, каквото ви казваме, нищо няма да ви се случи — обясни първият глас.

— Горе ръцете! — нареди вторият.

— Тук аз давам заповедите — извика сърдито първото момче.

— Но аз ти помагам.

— По-добре се опитай да държиш пистолета спокойно — заповяда първото момче.

Саманта едва не се изсмя. Въпреки цялата им сериозност ситуацията беше безкрайно комична.

— Станете бавно и се обърнете към нас!

Рудолф и Саманта вдигнаха ръце и се изправиха. Като видя двете момчета, Саманта усети пробождане в сърцето и се обърна въпросително към принца. Той изглеждаше изненадан не по-малко от нея.

Момчетата бяха на не повече от десет години. Очевидно бяха братя — и двамата имаха тъмни коси и очи. Дрешките им бяха окъсани и мръсни, имаха спешна нужда от топла баня.

— Не искахме да причиним болка на кучето ви — каза Рудолф и отпусна ръце.

Голямото момче щракна с пръсти и викна на кучето:

— Ела тук!

Кучето докуцука до господаря си.

— Представлението свърши — заяви малкото момче и кучето веднага престана да куца.

— Проклетото куче е артист! — извика възмутено Саманта.

Рудолф отвори уста да каже нещо, но тя докосна ръката му и заяви вбесено:

— Остави това на мен — опря ръце на хълбоците си и се обърна към момчетата: — На колко сте години?

— Аз съм на осем — отговори малкият, — а той е на десет.

— Нищо не й казвай — заповяда голямото.

— Къде живеете? — попита го Саманта.

— Това не те засяга — отговори злобно момчето.

Саманта вдигна едната си вежда.

— Баща ви ще се ядоса много, като разбере, че се опитвате да ограбвате невинни пътници.

— Ние нямаме баща — намеси се малкият.

— Умрял ли е? — попита Саманта.

Съчувствието й към момчетата се засилваше.

— Не знаем — отговори малкият и вдигна рамене. — Никога не сме го виждали.

— А майка ви? — обърна се тя отново към голямото момче. — Със сигурност няма да й хареса какво вършите.

— Тя замина — обясни малкият брат.

— Къде е?

— Миналата есен отиде в Единбург и не се върна.

— Не бива да й казваш за нас — изсъска голямото момче.

Историята на двете момчета беше повече от тъжна. Саманта знаеше какво е да загубиш майка и баща, но тя не беше изоставена на произвола като тези момчета. Как бе могла онази жена да прояви такова безчувствие към собствените си деца?

— Как се казвате? — попита меко тя.

— Аз съм Дрейк Мортън. Дрейк означава дракон — обяви гордо момчето. — Това е брат ми Грант. Неговото име означава великолепен.

— По дяволите, колко си глупав — изруга Грант. — Сега знаят всичко за нас и ще ни предадат на полицията.

— Никого няма да предадем — намеси се Рудолф.

— Аз съм Саманта Дъглас. Знам, че Мортънови са далечни роднини на семейство Дъглас. Този джентълмен е принц Рудолф Казанов от Русия.

— Това някъде в планините ли е? — осведоми се заинтересовано Дрейк.

Рудолф се засмя.

— Не, момчето ми. Русия се намира оттатък морето, на европейския континент.

— Ти истински принц ли си? — попита скептично Грант.

— Можеш да бъдеш сигурен в това.

— Дай ни пари — заповяда Грант и размаха пистолета.

— Аз не нося пари, носят ги слугите ми — обясни с усмивка Рудолф. — А както виждаш, днес съм на излет и не ме придружават слуги.

— Защо? — попита момчето.

— Защото искам да бъда сам с дамата.

— Добре тогава — кимна Грант. — Ще вземем жената за заложник, а ти ще ни донесеш пари.

Рудолф избухна в смях.

— Никой джентълмен няма да остави дамата си в ръцете на улични разбойници.

В този момент кучето пристъпи към Саманта, седна пред нея и протегна предната си лапа.

— Спри да просиш, Егидий — извика Дрейк. — Дамата няма храна.

— Егидий ли го нарече? — попита смаяно Саманта.

— Така му е името.

— Това е знак — обърна се тя към принца.

— За какво говориш? — погледна я объркано Рудолф.

— Свети Егидий е патрон на просяците и сакатите — отговори с усмивка Саманта. — Кучето на име Егидий е знак от небето. Ще ги взема вкъщи и ще ги задържа.

Идеята да прибере двете момчета в дома си и да ги отгледа й харесваше все повече.

След като доброто й име беше унищожено, никой нямаше да я вземе за жена, но това не означаваше, че не може да има семейство — състоящо се от двама сина и едно куче.

— Не можеш просто така да отмъкнеш децата на друга жена — опита се да възрази Рудолф.

— Аз не ги отмъквам, а ги спасявам — отговори спокойно тя.

— Кой ще се грижи за тях? Може би ще ги пратиш при прислугата и всяка вечер ще ходиш да им казваш лека нощ в таванския етаж на Суитхарт Манър? Сигурна ли си, че прислугата ще ги приеме и ще се грижи добре за тях?

— Аз ще ги осиновя. Нямам никакво намерение да ги правя прислужници — обясни търпеливо Саманта. — Ще се грижа за тях и ще спят в стаята ми.

— А ти къде ще спиш?

— В твоята стая.

— Ами аз? Къде ще спя аз?

Саманта го дари с омагьосваща усмивка.

— До мен, къде другаде?

Това си беше чист подкуп и тя го знаеше, но от това зависеше бъдещето на момчетата. Освен това… днешната случка беше чудесен претекст да сподели леглото с принца и да изживее поне няколко

седмици щастие. Щеше да се преструва, че принцът й е съпруг, а момчетата са техни деца.

— Дайте пистолетите си на принца и се качвайте в каретата — заповяда енергично Саманта. Без да чака отговор, тя се запъти към превозното средство и отвори вратичката. После се обърна към останалите трима, които не бяха мръднали от местата си.

— Коя си ти? — попска да узнае Грант, който очевидно не можеше да повярва в добротата й.

— Аз съм вашата добра фея, а днес е вашият щастлив ден — отвърна Саманта. — Качвайте се в каретата, по-бързо.

— Ами Егидий? — изхленчи Дрейк.

— И той идва с нас.

Тя погледна с надежда принца, който й отговори с широка усмивка.

— Не си помисляйте да спорите с нея — каза Рудолф на двете момчета и им взе пистолетите. — Можете само да загубите.

— Невероятно! — извика осемгодишният Дрейк, когато влязоха във входната зала на Суитхарт Манър.

— Да ти паднат очите — подкрепи го десетгодишният Грант, очевидно също така впечатлен.

Саманта и Рудолф, които вървяха след децата, се смееха на реакциите им. Очевидно момчетата никога не бяха виждали толкова богата къща. Саманта много добре си спомняше как бе влязла за първи път във вилата на дук Инверъри, след като беше прекарала по-голямата част от живота си в малката къща оттатък Примроуз Хил. И тя бе реагирала като двамата братя.

— Ваше височество! — извика изненадано Друин, който бе изтичал да ги посрещне. — Защо се върнахте толкова скоро…? — в този миг забеляза децата и изражението му рязко се промени. — Скитници! Веднага да се махнете оттук, мръсни хлапаци! — и се запъти към тях със заплашително вдигната ръка.

След като се окопити от смайването си, Саманта застана пред двете момчета, за да ги защити. Хвърли умолителен поглед към принца, но той само скръсти ръце под гърдите си и проследи сцената с развеселен поглед.

Саманта се обърна към икономa, като отчаяно си повтаряше, че той е слугата, а тя — господарката.

— Какво си позволявате? — изфуча тя.

Дъруин спря като ударен. Фактът, че принцесата защитаваше двамата малки скитници, беше още по-изненадващ от обстоятелството, че двамата бяха влезли в къщата.

— Ваше височество, тези момчета са…

— … мои гости — довърши тя. Сините и очи святкаха войнствено.

Дъруин я погледна ужасено.

— Не мога да повярвам. Сериозно ли искате да подслоните в дома си тези жалки бедняци?

— Моля да не говорите така неучтиво за бъдещите ми синове — произнесе надменно Саманта и слисаният иконом се олюля. Погледът й падна върху Егидий и тя прибави: — Нито пък за кучето им.

Разтърсен до дън душа, Дъруин се обърна към принца, който вече се смееше с глас. Вбесена от липсата на подкрепа от страна на Рудолф, Саманта изсъска:

— Какво смешно има?

— Внимавай, принцесо — отговори през смях Рудолф. — Не забравяй с кого говориш.

— Прав е — подкрепи го десетгодишният Грант, като кимаше усърдно. — Длъжна си да се отнасяш с уважение към мъжа си. Той е твой господар.

— Вече съм убеден, че с теб ще се разбираме много добре — похвали го Рудолф.

Саманта смаяно местеше поглед от принца към момчето. Явно всички мъже ставаха съюзници, когато се касаеше за жени.

Тогава малкият Дрейк мушна ръката си в нейната и я дари с усмивка, която трябваше да я утеши.

— Готвачката да приготви нещо хубаво за ядене за момчетата и кучето — нареди строго Саманта. — Искам да запалите камината в голямата зала и да приготвите три вани с гореща вода. Намерете ми дрехи от момчетата в обора, кажете им, че мъжът ми още утре ще им купи нови. Изпратете Сали да пренесе вещите ми в стаята на съпруга ми. Момчетата ще спят в моята стая.

— Но, ваше височество…

— Вървете — заповяда Саманта.

— Ваше височество? — обърна се Дъруин за помощ към принца.

— Направете, каквото ви каза лейди Саманта — нареди спокойно Рудолф и добави: — И за в бъдеще не смейте да противоречите на заповедите й.

— Разбира се, ваше височество. — Дъруин буквално избяга от входната зала.

Най-сетне Саманта се обърна към принца и на устните й заигра лека усмивка.

— Вече си мислех, че няма да ми се притечеш на помощ.

— Как можа да се усъмниш в лоялността ми? — Рудолф я дари със сияеща усмивка. — Раздаваш заповеди, като че си го правила от малка — посочи към трапезарията и добави: — Хайде първо да ядем, това ще ги направи по-благосклонни към предстоящата баня.

— Но ръцете им са мръсни — възрази Саманта.

— Кой знае откога се хранят с мръсни ръце — засмя се Рудолф. — Едно ядене повече няма да им навреди.

— Ти си не само истински принц, но и наистина мъдър мъж — оповести Саманта.

Рудолф вдигна развеселено едната си вежда.

— Един ден ще ти напомня тези думи.

Трапезарията впечатли момчетата още по-силно от входната зала. Застанали на прага, двамата огледаха ококорено голямата маса, около която се събираха двайсет души, скъпоценния полилей и грамадния персийски килим.

— Никога не бях виждал такава маса — прошепна смаяно Грант.

— И аз — подкрепи го Дрейк, който все още стискаше ръката на Саманта.

Грант извърти очи.

— Щом аз не съм виждал такава маса, значи и ти не си.

— Хайде да седнем, докато чакаме яденето — предложи Саманта.

— Наистина ли можем да седнем? — учуди се още повече Грант.

Рудолф сложи ръка на рамото му.

— Да не мислиш, че ще се храните на пода?

— Ти си наистина добрата фея — пошепна Дрейк и погледна с обожание Саманта.

Младата жена беше дълбоко трогната. Отдавна страдаше заради куцането си, но поне беше имала родители, които я обичаха.

Страховете и самотата на тези две момчета бяха много по-страшни от нейните.

Рудолф и Грант седнаха от едната страна на масата, Саманта и Дрейк — от другата. Егидий приседна до Саманта и сложи муцуна върху масата.

— Ето го и яденето — каза весело Саманта.

Под надзора на икономa трима прислужници внесоха храната в трапезарията. Първият носеше купа с кълцано агнешко, вторият чиния за сервиране с печени картофи и лук, а третият — хляб, масло и сладкиш с мед.

— Аз бих искал от онова — обади се Дрейк с жаден поглед към сладкиша.

— Меденият сладкиш е за десерт — обясни Саманта и му подаде чиния с месо и картофи.

— Можете ли да четете? — попита Рудолф.

Момчетата поклатиха глави и се нахвърлиха върху яденето. Явно отдавна не бяха се хранили както трябва.

— Аз знам азбуката — каза Грант, преди отново да напълни устата си с картофи и месо.

— И аз — присъедини се веднага Дрейк.

— А да смятате? — попита Саманта.

Двамата отново поклатиха глави, без да престанат да се тъпчат.

— Обаче познаваме парите — заяви Грант с пълна уста.

— Всички банкноти и монети — допълни Дрейк.

— Не е нужно да натъпчете цялото ядене в устите си — укори ги Саманта и хвърли поглед към принца. — Както виждам, трябва да включим в списъка и поведението на масата. Момчетата имат да учат много неща.

— Какво значи поведение на масата? — попита любопитно Дрейк.

Саманта сложи втора порция месо на кучето, чиято чинийка беше на пода.

— Всеки човек трябва да знае как да се държи на масата, с какви прибори да се храни…

— Ние знаем как да ядем — прекъсна я Грант. — Пъхаш яденето в устата, дъвчеш и гълташ.

Рудолф избухна в смях.

— Досега не ви видях да дъвчете.

— Както вече казах, човек трябва да се храни така, че да не е неприятно за другите.

— Как така неприятно? — учуди се Дрейк.

— Трябва да се храните така, че на другите да не им става лошо.

— А, да повръщат, това ли искаш да кажеш?

— Нещо подобно.

— Как всъщност трябва да ви наричаме? — попита внезапно Грант.

„Мамо“, каза си меланхолично Саманта.

— Към мен можете да се обръщате с „лейди Саманта“, а към принца — с „ваше височество“.

— Когато сме насаме, можете да ме наричате сър — допълни Рудолф.

— Лейди Саманта? — младата жена погледна към Дрейк. Огромните тъмни очи на момчето светеха съчувствено.

— Какво има, миличък?

— Боли ли те кракът?

— Искаш да кажеш, защото куцам?

Дрейк кимна.

— Когато бях малко момиче, една карета ме прегази — обясни тя. — Оттогава единият ми крак е малко по-къс от другия и куцам.

— Обзалагам се, че много те е боляло — обади се Грант.

— Да, но оттогава мина много време — отвърна Саманта. — Вече съм съвсем добре.

Дрейк престана да яде и мушна ръката си в нейната.

— Сигурна ли си, че вече не те боли?

Саманта стисна ръката му и отговори искрено:

— Когато трябва да стоя дълго време без опора, се уморявам и изпитвам болки в хълбока.

— Никога не си ми казвала — намеси се Рудолф.

— Никога не си ме питал — отвърна спокойно тя. — Освен това не е толкова важно — не понасяше принцът да я гледа със съчувствие.

Когато децата се нахраниха, Саманта им подаде пълни чинии с меден сладкиш.

— Какво правиш? — попита укорно тя, когато осемгодишният Дрейк грабна парче сладкиш и го мушна под масата.

— Ще го скрия в джоба си и ще го изям по-късно — обясни момчето.

— Чудесна идея — съгласи се Грант.

Рудолф избухна в смях и в последния момент спря момчето да не натъпче сладкиша в джоба си.

— Ако сте се заситили и не можете да си изядете десерта, трябва да го оставите на масата.

— Да, но после няма да ни го дадат! — възрази Грант.

— Ако по-късно пожелаете меден сладкиш, просто трябва да помолите — обясни Саманта.

— Ами ако онзи гневен човек не иска да ни го даде? — пошепна уплашено Дрейк.

Саманта се засмя и хвърли поглед към каменното лице на Дъруин.

— За икономa ли говориш?

— Шшт! — Грант съзаклятнически вдигна пръст към устните си и продължи шепнешком: — Ако чуе какво говорим за него, ще ни изхвърли от двореца.

— Дъруин се подчинява само на мен — обясни Рудолф.

— Наистина ли? — извикаха едновременно момчетата.

Принцът кимна с глава.

— Тогава му кажи да престане да ме зяпа — оплака се Грант.

— Изпитвам ужас от него — подкрепи го плачливо Дрейк.

Саманта сложи ръка пред устата си, за да не се разсмее. Един поглед към принца й показа, че скоро и той щеше да загуби самообладание.

Дрейк погледна единия, после другия и произнесе укорно:

— Не бива да се смеете, когато други хора се страхуват.

Това им дойде твърде много. Неспособни да се удържат повече, двамата избухнаха в луд смях. След седемте месеца, които Саманта беше прекарала сред изисканото лондонско общество, наивността на двете деца беше безкрайно освежаваща, а когато се дразнеха един друг, тя всеки път си припомняше детските години със сестрите си.

Саманта погледна скришом своя принц и с болка се запита дали и той пазеше хубави спомени от детството си. Омразата на баща му и брат му беше знак по-скоро за противното.

След като момчетата и кучето бяха изкъпани и подсушени — за учудване на Саманта и принца протестите бяха умерени, — всички заедно се запътиха към спалнята.

— Невероятно!

— Да полудееш!

Дрейк и Грант се завъртяха в кръг, възхитени от грамадната стая, която от днес щеше да бъде тяхна. Ококорили очи, двамата огледаха разкошната мебелировка: червените стени, огромното легло с балдахин, дивана пред камината.

— Сега коленичете до леглото — заповяда Саманта.

— Защо? — попита недоверчиво Грант.

— Трябва всяка вечер да благодарите на господа за подаръка, който ви е направил през изминалия ден — обясни сериозно Саманта.

— Това е лесно — отвърна Дрейк и я дари със сияйна усмивка, при която принцът отново избухна в смях. Момчето коленичи до леглото, скръсти ръце и изрече тържествено: — Благодаря ти, че ни изпрати добрата фея.

Саманта усета как очите и се напълниха със сълзи. Момчетата бяха единствените хора в живота й, които благодаряха на бога за появата й. Естествено сестрите й я обичаха, но като член от семейството. А Рудолф?

— Аз ти благодаря, че ни изпрати принца — прошепна Грант, който беше коленичил до брат си.

— А сега бързо в леглото — след като момчетата се пъхнаха под завивката, Саманта добави: — Ако имате нужда от мен, ще бъда в съседната стая.

— Лейди Саманта?

— Да, Дрейк?

— Добрите феи целуват ли малките момчета за лека нощ?

Саманта се усмихна през сълзи и целуна момченцата по челата. Точно така си представяше семейния живот. След като не можеше да има семейството, за което беше мечтала, трябваше да се задоволи с това, което й предлагаха тези деца.

Преди да стигне до свързващата врата, където я чакаше принцът, Дрейк я повика отново:

— Лейди Саманта?

— Да?

— Защо плачеш?

— Плача, защото съм щастлива — отговори тя.

— Колко пъти съм ти казвал, че всички момичета са глупави гъски — изръмжа Грант.

— Тя е лейди, а не момиче — отговори сърдито Дрейк.

— Значи е голямо момиче — обясни с чувство за превъзходство Грант. — Следователно също е глупава.

Щом свързващата врата се затвори зад тях, Рудолф се обърна към Саманта:

— Сигурно искаш да си починеш — посочи огромното легло и добави: — Разположи се удобно, аз ще те събудя, когато стане време да се преоблечем за вечеря.

Саманта плахо сведе поглед към златночервения килим.

— Благодаря, Рудолф.

Тя свали костюма за езда и го окачи грижливо в шкафа. Огледа с усмивка дрехите на принца, които висяха до нейните, и си каза, че общият гардероб е нещо много интимно. В сърцето й се надигна вълна на любов и щастие.

Само да не беше принц… защо леля Рокси не беше тук, до нея, за да й даде мъдър съвет? Как да спечели любовта на принца? Защо невъзможното не можеше да стане възможно?

Макар да знаеше, че господ няма да го одобри, Саманта реши да се наслади на няколкото седмици щастие, които и се предлагаха. Щеше да живее така, сякаш принцът й беше съпруг.

Коленичи до леглото, скри лице в ръцете си и зашепна молитва в празната стая.

— Благодаря ти, господи, че ми изпрати Грант и Дрейк. Обещавам да ги обичам и да се грижа за тях, доколкото ми позволяват силите. Егидий също е добро, макар и неочаквано допълнение…

Докато Саманта се молеше до леглото си, Рудолф седеше сам в библиотеката и пиеше бренди. Искаше да обмисли как да прогони Владимир от живота си, без да го убие, но мисълта за Саманта, която в този момент беше в леглото му, непрекъснато отклоняваше вниманието му.

Той скочи нетърпеливо от стола си и в следващия миг седна отново. Сега, когато Саманта най-сетне беше там, където я искаше, изпитваше колебание просто да я вземе.

Саманта Дъглас беше всичко, което беше очаквал от любимата жена — вярна, чувствителна, безкористна. Въпреки вътрешната си сила тя излъчваше нежност и ранимост, които събуждаха закрилническите му инстинкти. Саманта олицетворяваше всички качества, които някога в безкрайната си наивност и глупост беше приписал на Олга. Любовта към Олга му бе донесла само болка и страдание.

И Зара поправи се с меланхолична усмивка той. Дъщеря му беше достатъчна компенсация за преживяното страдание.

Рудолф отпи малко бренди и протегна дългите си крака. Макар да бе предложил на Саманта да се ожени за нея, за да запази доброто й име, той изпита облекчение, когато тя му отказа. Не можеше да рискува да извърши нова грешка; това беше причината, поради която не искаше да се ожени отново — особено за жена, която обичаше.

Защото той я обичаше.

Рудолф отново скочи от стола. Да, обичаше я, но не беше готов да се обвърже с нея. Любовта причинява единствено болка и страдание. Винаги.

Отново си представи Саманта в леглото си и мисълта за топлото й тяло го примами към спалнята. Остави чашата с бренди и се запъти към вратата.

Кой знае какви нещастия му бе подготвила съдбата за следващите дни. Трябваше да се порадва на няколкото седмици щастие, които му се предлагаха, да живее така, сякаш двамата бяха мъж и жена.

Когато след минута влезе в спалнята, Рудолф устреми поглед към леглото, където Саманта беше заспала върху покривката само по къса дантелена долна риза.

Той приседна на дивана пред камината, за да събуе ботушите си. Хвърли ризата, накрая небрежно пусна панталона си на пода.

Наметна халата от червена коприна и пристъпи до леглото. Известно време остана неподвижен, за да се наслади на съвършената й красота. Разпуснатата черна коса, примамливите извивки на тялото, крехките стъпала — всичко това беше негово и го очакваше.

Рудолф коленичи до леглото и скри лице в ръцете си. Очевидно тази малка жена упражняваше благотворно влияние върху него, след като отново беше започнал да води разговори с бога.

— Молиш ли го за нещо, или му благодариш?

Рудолф бързо отпусна ръце и видя сияйната усмивка на любимата жена.

— Благодарих му, че те върна в леглото ми — каза той и отговори на усмивката й. — И си пожелах…

Тогава Саманта направи нещо неочаквано. Разтвори подканващо ръце и го посрещна с добре дошъл в леглото си.

С тих стон, който изразяваше едновременно облекчение и желание, Рудолф скочи в леглото и я грабна в прегръдката си. Вдигна едната си ръка към тила й, с другата я притисна нежно към коравото си, мускулесто тяло. Устните му завладяха нейните в бавна, жадна целувка… целувка, изпълнена с покълваща любов, макар че той не смееше да я изрази с думи. Саманта отговори на целувката и вля в нея цялата си любов и нежност. Изпълнена с инстинктивното желание да се слее с него, тя се сгуши колкото можеше по-близо до силното му тяло.

— Искам да те любя — пошепна в ухото й той.

— Да, люби ме — отговори едва чуто Саманта. Вълните на страстта, които я връхлитаха, отдавна бяха отнесли доводите на разума.

Рудолф я обърна по гръб и се наведе над нея. Отново завладя устните й и плъзна език навътре. Когато тя го допусна в устата си, той я завладя жадно, желаейки скоро да я изпълни с мъжествеността си, и усети със задоволство как тя се разтрепери от желание под него.

Без да прекъсва целувката, Рудолф помилва меката й буза, стройната шия и тесните рамене. За момент се вгледа в невероятните й сини очи и пошепна дрезгаво:

— Колко си неясна и сладка…

Ръцете й се плъзнаха по гърдите му и тя обхвана тила му. Привлече лицето му към своето и устата му отново покри нейната. Когато езикът й се плъзна навътре, той го посрещна със стон и се наслади на прекрасното усещане, че тя отговаря на страстта му.

Щом чу доволната й въздишка, той пое отново водачеството. Устата му напусна нейната и осея с пърхащи целувки очите,

слепоочията и шията.

Рудолф се надигна от леглото и се изсмя тихо, когато тя извика протестиращо.

— Отвори очи, любов моя — заповяда той.

Саманта се подчини и той захвърли халата си. Погледът й се плъзна жадно по тялото му и Рудолф доволно отбеляза искрите на желание в очите й. Наведе се над нея, свали ризата й и я хвърли настрана, за да я види в цялата й голота. Отдаде дължимото на крехката й красота с поглед и жадно посегна към нея, за да изследва тялото й от главата до петите.

Саманта се засмя и отново протегна подканващо ръце. Рудолф коленичи в края на леглото и вдигна краката й, за да целуне стъпалата и да помилва с език вдлъбнатинките между пръстите.

Без да сваля поглед от очите й, той целуна всеки пръст поотделно, плъзна език по глезените, по вътрешната страна на бедрата, мина през корема, гърдите и шията и отново стигна до устните. После я обърна по корем и започна да целува гърба й от горе на долу.

— Обърни се, любов моя — заповяда дрезгаво той.

Щом Саманта отново легна по гръб, той се намести върху нея и коравите мускули притиснаха мекото й тяло. Целуна я настойчиво, хвана я за китките и вдигна ръцете й над главата.

Докато я държеше с една ръка, милваше с другата гърдите й — първо едната, после другата. Прокара пръст по зърното, вече тъмно и кораво от желание.

— Нека и аз да те помилвам — помоли тихо Саманта.

Той все още не беше готов да се откаже от пълния контрол над нея.

— После ще ме милваш, любов моя — отвърна той и я изгледа с лениво задоволство. — Ще ме помилваш, когато аз ти позволя.

Саманта извика протестиращо, но той сведе глава над гърдите й и езикът му закръжи около горещите зърна.

Когато Саманта изстена и вдигна тялото си към неговото, той захапа едното връхче и го засмука жадно. След това посвети вниманието си на другата гърда и тя обезумя от желание.

— Прекрасни гърди имаш — изрече задъхано Рудолф. — С удоволствие бих те гледал да кърмиш детето ни.

Саманта простена задавено.

Рудолф бързо плъзна ръка към тайното място между бедрата й и започна да я милва.

— Ти си готова за мен, любов моя. Толкова си влажна… — коленичи пред краката й и заповяда: — Гледай ме в очите.

Когато Саманта отвори очи, прозвуча нова заповед:

— Милвай ме сега.

Тя протегна ръка и зарови пръсти в гъстите косъмчета на гърдите му. Той затвори очи и остави ръцете й да се движат, където искат. Когато пръстите й обхванаха твърдите зърна на гърдите му, както той беше направил с нея, от гърлото му се изтръгна сладостен тон.

Когато го връхлетя усещането, че ей сега ще загуби контрол над себе си, той хвана ръцете й и разтвори краката й. Многократно прокара връхчето на възбудения си член по кадифеното хълмче на женствеността й, после бавно, но мощно проникна в нея. Саманта инстинктивно обви с крака хълбоците му и отговори на тласъците му с таза си.

Изведнъж, съвсем неочаквано, тя извика пронизително, вкопчи се в него, скри лице в свивката на шията му и напрежението в тялото й се разтовари в тръпнещ оргазъм. Рудолф усети как утробата й овлажня от соковете на екстаза и окончателно загуби контрол над себе си. Заби се дълбоко в нея, потрепери и изля семето си със задъхан стон.

Когато след няколко минути отвори очи, принцът огледа мълчаливо голата жена под себе си. Саманта го бе дарила с готовност с тялото си, но той искаше да притежава и сърцето, и душата й.

Претърколи се настрана, но не я освободи от прегръдката си. Нежното й тяло се сгуши в неговото и тя въздъхна доволно.

— Любов моя — пошепна в ухото й той, — помислих, че ме убиваш.

Саманта се опря на лакът и го погледна с цялата любов, на която беше способна. На устните й заигра усмивка и тя каза:

— При следващата вечерна молитва бъдете по-внимателен в желанията си, ваше височество.

10

На следващата сутрин Саманта се събуди много късно. Протегна се, прозя се и плъзна поглед по голото си тяло. Споменът за нощта изникна ясен пред очите й и тя отново се разтрепери.

Затвори очи и се опита да си представи какво беше правила през дългата любовна нощ с принца. Отново усети устните му върху своите, усети как ръцете му милваха най-чувствителните й места, как възбудената му мъжественост я изпълваше и й показваше пътя към рая.

Ти не си му жена, укори я вътрешният глас и в сърцето й се надигнаха угризения на съвестта. Тя побърза да прогони обезпокояващите мисли. С доброто й име беше свършено, все едно дали споделяше леглото му или не. Имаше на разположение повече от петдесет години да се укорява за грешките и греховете си. Щеше да започне с това веднага след връщането си в Лондон.

Накрая Саманта стана, изми съня от очите си и облече утринна рокля от бял муселин. Нямаше търпение да види Рудолф и момчетата — хората, които бяха истинското й семейство.

Тя излезе от спалнята си и веднага видя, че Егидий беше вързан на стълбата. Щом я забеляза, кучета замаха приветствено с опашка.

— Кой те е вързал и те е оставил тук сам? — попита изненадано тя и го отвърза. — Ела с мен.

В трапезарията Дъруин й каза, че принцът и момчетата са заминали за Дъмфрийз, за да купят нови дрехи. Саманта се запита защо Рудолф не я бе събудил, но се зарадва, че беше взел присърце съдбата на момчетата.

— Кажете, моля, на негово височество, че може да ме намери в малкия салон — каза Саманта, след като закуси. — Ела, Егидий.

Тя се качи на втория етаж и влезе в малкия салон, обзаведен в синьо и златно. Отпусна се на дивана пред камината и се обърна към кучето.

— Сега ще се позабавляваме — заяви тя и извади цигулката си от калъфа.

Настрои инструмента, вдигна лъка и засвири. Мелодията събуди спомени за ароматен пролетен въздух, за слънчеви лъчи, танцуващи по водата, и за весело подскачащ по камъните поток.

Изведнъж Егидий вдигна глава и зави като вълк. Саманта избухна в смях и прибра цигулката в калъфа.

— Ела, Егидий — покани го тя и потупа възглавницата до себе си. Голямото куче скочи на дивана и полегна настрана с глава в скута й.

Тя започна автоматично да го чеше между ушите — движение, което й действаше също така успокояващо, както на кучето. Продължавайки да го чеше, тя се облегна назад и затвори очи. Образът на принца моментално изникна в съзнанието й и тя прекара следващия час в спомени за интимностите и любовния шепот, които бяха споделили през нощта. Постепенно обаче старата несигурност се настани отново в сърцето й и започна коварно да й нашепва злобни мисли.

Вече й беше ясно, че обичаше принца и нямаше да се омъжи за Александър Емерсън, дори той все още да я искаше. И още й беше ясно, че принцът не изпитваше към нея онзи вид привързаност, който би оправдал женитбата им. Освен това беше наясно с факта, че щом се върнеше в Лондон, щеше да бъде изключена от обществото.

— Лейди Саманта? — прозвуча възбуден глас откъм вратата.

— Тук съм — отвърна засмяно тя, познала гласа на Дрейк.

Двете момчета се втурнаха към нея, следвани от принц Рудолф, натоварен с множество пакети и пакетчета.

— Принцът ни купи нови дрехи — съобщи важно Дрейк.

Грант се изсмя доволно.

— И заповяда на онзи лош иконом да ги занесе в спалнята ни.

— Обядвахме в истински ресторант — извика Дрейк.

— Много се радвам, че сте се забавлявали — каза им Саманта и се обърна към принца: — Защо не ме събуди?

Вместо да й отговори, Рудолф изгледа укорно голямото куче.

— Животни нямат работа на дивана. Долу, Егидий! — едва когато животното слезе на пода и виновно размаха опашка, той

посвети вниманието си на Саманта. — Да се върнем на въпроса ти — тази сутрин спеше толкова сладко, че не ми даде сърце да те събудя.

Дрейк се наведе към нея и съобщи тайнствено:

— Купихме ти подаръци.

— Наистина ли? — Саманта засия. — Обичам изненадите.

— Всички момичета обичат изненади — намеси се Грант.

— А ти обичаш ли ги? — обърна се Саманта към малкото момче.

Дрейк кимна.

— Обаче предпочитам добрите феи.

Сърцето на Саманта преля от обич и нежност. Очите й се напълниха със сълзи и тя започна да примигва, за да ги прогони.

— Господи, ето че пак плаче — изохка Грант. — Вече съм сигурен, че никога няма да се оженя.

Саманта погледна през сълзи към принца, който й намигна съзаклятнически.

— Дай това на лейди Саманта — заповяда той на Грант.

Момчето взе едно пакетче от ръката му, застана пред Саманта и заяви с почервеняло от смущение лице:

— Аз избрах това специално за теб.

В кутията имаше дамски бастун, направен от бамбук, с дръжка от месинг и твърда смола. За да го направи по-красив, майсторът беше изрисувал пъстри цветя.

— Прекрасен подарък — похвали го Саманта, макар че бастунът беше последното, което искаше. Не искаше никой да забелязва недъга й, не искаше да привлича излишно внимание върху куцането си и нямаше никакво намерение да използва бастуна.

— Ще се опираш на него, когато те боли хълбокът — обясни Дрейк.

— Непременно ще го направя — обеща тя. — Много ти благодаря, че си помислил за мен.

— Още не си видяла най-доброто. Погледни какво има тук! — момчето взе бастуна от ръката й и завъртя дръжката. Тя се отдели плавно и пред смаяните очи на Саманта се появи тънка италианска кама.

— Ще нося бастуна винаги когато излизам на разходка — обеща Саманта. — Така ще се чувствам сигурна, когато съм сама — тя не можа да се удържи и хвърли укорен поглед към принца. Ако имаше

този бастун преди няколко седмици, сега нямаше да се намира в това непоносимо положение.

Освен това двете момчета бяха избрали за нея пъстър чадър и ветрило от синя коприна и пера.

— Прекрасни са! — извика Саманта. — Знаете ли, че с ветрилото се предават тайни послания?

Грант и Дрейк поклатиха глави.

— Искате ли да изпратя послание до принца?

Момчетата кимнаха възбудено.

Саманта поднесе полуотвореното ветрило към устните си. Принцът скочи от мястото си, прегърна я и леко я целуна по устата.

— Какво ти каза? — полюбопитства Дрейк.

— Дамата ми даде позволение да я целуна — Рудолф подаде на Саманта две малки кутии. — Това е от мен, любов моя.

Саманта отпори първата кутия и се усмихна меланхолично. Малката кама очевидно трябваше да замени онази, която принцът беше изхвърлил през прозореца на каретата. Във втората кутийка имаше кристална диадема, украсена с полускъпоценни камъни.

Саманта се взираше в накита, загубила дар слово. Рудолф извади диадемата от кутията и я сложи на главата й.

— Вече никой няма да ти се подиграва, че куцаш — изрече с дрезгав глас той. — И когато играем, винаги ще те избираме първа.

— Олеле, пак се разплака! — извика сърдито Грант.

Очите на Саманта се напълниха с горещи сълзи и устните й затрепериха. Опита се да се овладее, но една голяма сълза се плъзна по бузата й и тя засрамено сведе глава.

Рудолф изтри сълзата и нежно я целуна по бузата.

— Благодаря ти за магическите часове, с които ме дари, любов моя.

— Аз ти благодаря за магическата нощ, която преживях с теб — отговори Саманта и го погледна с безкрайна любов. После се обърна към двете момчета и заяви: — Днес е най-прекрасният ден в живота ми. Безкрайно съм щастлива с вас и с принца.

— Лейди Саманта, защо плачеш, когато си щастлива? — попита Дрейк. — Аз плача само когато нещо ме боли или съм тъжен.

— Лейди Саманта плаче, защото е чувствителна — помогна й Рудолф. — Чувствата на жените се различават от чувствата на мъжете.

— Разбирам — усмихна се с превъзходство Грант.

— Аз не — поклати глава Дрейк.

— Не е нужно да се притесняваш за чувствата на жените. Изчакай да пораснеш — утеши го Саманта. — А сега… Защо не отидем в балната зала и да измислим някоя весела игра?

— На какво ще играем? — попита веднага Дрейк.

— На добро общество — отговори Саманта.

— Никога не съм чувал за такава игра — заяви сърдито Грант.

— Трябва да се държиш така, сякаш се намираш в изискано общество — обясни Рудолф.

— И какво? — попита още по-мрачно Грант.

Рудолф протегна ръка на Саманта.

— Да вървим в залата. Там ще разбереш.

Принцът и Саманта, която не беше свалила новата си диадема, поведоха двете момчето и голямото куче към балната зала.

— Седнете ей там и ни наблюдавайте какво правим — нареди строго принцът и се обърна към Саманта: — Милейди, ще позволите ли да ви поканя на танц?

— Да, ваше височество — Саманта направи реверанс.

Рудолф я прегърна и затананика валс. Двамата се понесоха из залата, сякаш свиреше цял оркестър. Рудолф спря точно пред момчетата и каза:

— Сега аз ще свиря на пианото, а лейди Саманта ще танцува поред с всеки от вас.

Саманта направи няколко обиколки първо с Грант, после и с Дрейк, придружена от свиренето на принца и оглушителния лай на кучето.

След втория валс Саманта се поклони пред кучето и попита учтиво:

— Лорд Егидий, ще позволите ли да ви поканя на този танц?

Егидий излая възмутено, легна и скри глава между предните си лапи.

Всички избухнаха в смях.

Саманта прекоси залата и погледна през прозореца.

— Виждате ли онзи огромен стар дъб? — когато момчетата кимнаха, тя продължи: — Утре ще идем там и ще разгледаме къщичката в клоните.

— Истинска дървена къщичка? — извика възбудено Грант.

Саманта кимна.

— Аз обичам старите дъбове, а вие?

Дрейк изрази съгласието си с многократно кимане.

— Дъбовете са най-могъщите дървета — обясни замечтано тя. — Първо растат триста години, следващите триста години почиват, а накрая умират също триста години.

— Не знаех това — промълви Рудолф, който стоеше непосредствено зад нея.

— Как така умират триста години? — учуди се Грант.

— Постепенно изсъхват — каза Саманта и добави: — Колкото по-дебело е стъблото, толкова по-стар е дъбът.

— Също като при хората — изкиска се Грант.

След три часа Саманта влезе в гардеробната да се преоблече за вечеря. Избра тъмносиня копринена рокля и подходящ шал и сложи новата диадема. Погледна се бързо в огледалото и последва принца и момчетата, които бяха тръгнали към трапезарията още преди няколко минути.

Когато влезе в помещението, на лицето й изгря широка усмивка. Момчетата бяха пременени до неузнаваемост — тъмносини панталони и жакети, бели ризи и сини вратовръзки. По примера на принца те стояха зад столовете си и я чакаха.

— Велики боже, колко прелестни изглеждате! — извика щастливо тя.

— Момчетата не са прелестни, те просто изглеждат добре — поправи я сериозно Грант.

— Ще се задуша — изохка Дрейк и дръпна вратовръзката си.

— Джентълмените винаги носят вратовръзка на вечеря — обясни Саманта. — Негово височество носи връзки от детските си години и още не се е задушил.

Рудолф седна начело на масата, Саманта зае място вдясно от него, момчетата се настаниха насреща й.

— Тази вечер ще се научите да се храните прилично — заяви Саманта. — Откъде ще започнем, ваше височество?

— Вземете салфетките, които са пред вас — започна Рудолф и показа какво трябваше да се направи. — Разгърнете ги и ги сложете на скута си.

— Това се прави, за да не изцапаме дрехите се, ако случайно се окапем — обясни Саманта. — Ако има много прибори, трябва да започнете с най-външния и постепенно да стигнете до последния.

— Защо не можем да използваме един нож и една вилица за всичко? — осведоми се Дрейк.

— Колкото по-богат е един джентълмен, толкова повече сребро има на масата му. Права ли съм, ваше височество?

— Без съмнение — усмихна се принцът.

Под орловия поглед на икономa прислужниците започнаха да сервират вечерята.

— Не сърбайте супата — предупреди строго Саманта.

— Защо, по дяволите, има толкова много правила за ядене? — поиска да разбере Дрейк, очевидно уморен от вълненията през деня.

— На масата не се ругае — скара му се Рудолф.

— Никога няма да запомня всичко — оплака се Грант.

— След няколко вечери вече няма да се замисляш какво правиш — обясни Саманта. — Скоро ще следвате правилата съвсем автоматично, без да се притеснявате. Защо не ядеш супата си? — обърна се тя към Дрейк.

— Вътре плува нещо гадно.

— Това са стриди — обясни търпеливо Саманта.

— Не обичам стриди — заяви Дрейк с отвратено изражение.

— И аз не обичам — побърза да го подкрепи Грант.

— Опитвали ли сте някога стриди? — попита Рудолф и двете момчета поклатиха глави.

— Щом не сте опитвали, значи не знаете дали ги харесвате или не — отсече Саманта и веднага се укори за строгостта си. Господи, говореше също като леля Рокси!

— Стридите приличат на сополи — заяви Дрейк.

Рудолф избухна в луд смях и двете момчета се присъединиха към него. Саманта вдигна ръка към устата си, за да скрие кискането си, и се обърна към икономa. Дъруин се бе обърнал с гръб към масата, но раменете му потръпваха издайнически.

— Тогава няма да ядете супата — реши Саманта. — Утре ще ви обясня какво се прави, когато не харесвате някое от поднесените ястия.

След вечеря Саманта заведе момчетата да си легнат. Принцът я чакаше, облегнат на свързващата врата. На устните му играеше

усмивка и тя неволно се запита какви мисли бродеха в главата му. Но първо трябваше да изпълни майчинските си задължения.

— Не бързайте да скачате в леглото — напомни им тя. — Първо трябва да благодарите на бога.

Момчетата коленичиха пред леглото и сплетоха ръце за молитва.

— Благодаря ти, господи, за новите дрехи, благодаря ти и за принца — изрече бързо Грант и смушка братчето си с лакът.

Дрейк хвърли нежен поглед към Саманта и заговори тържествено:

— А аз ти благодаря за лейди Саманта и за… — спря за малко и добави полугласно: — Но не беше нужно да ни изпращаш стридите.

— И аз така мисля — подкрепи го Грант.

Саманта притисна ръка към устата си, за да не се засмее, защото искаше момчетата да се научат всяка вечер да благодарят на небето за даровете му. Нямаше нищо лошо, че от време на време казваха неща, които не бяха съвсем на мястото си.

След като ги целуна по челата за лека нощ, тя се обърна да излезе. Рудолф все още я чакаше на вратата, скръстил ръце на гърдите.

Тъкмо когато стигна до него, Дрейк я повика от леглото:

— Лейди Саманта, ще ни разкажеш ли нещо за лека нощ?

— Каква история искате да чуете? — попита тя, върна се до леглото и приседна на ръба.

— Разкажи ни каква си била като малко момиче — помоли Дрейк.

Саманта погледна към Грант, който кимна усърдно.

— Е, добре — тя сложи пръст на устните си и се замисли какво би заинтересувало момчетата. Накрая попита: — Знаете ли какво значи „почукай с картофа“?

Двете момчета поклатиха глави. Саманта се обърна към принца:

— А вие, ваше височество?

— Не, любов моя — усмихна се Рудолф.

Тя се обърна отново към момчетата и заговори:

— Сестрите ми и аз…

— Как се казват сестрите ти? — прекъсна я Дрейк.

— Анджелика и Виктория.

— На колко са години? — попита Грант.

— Анджелика е на деветнайсет, Виктория на седемнайсет.

— Ами…?

— Искате ли да чуете историята или не?

Дрейк показа, че заключва устните си, Грант последва примера му. Саманта се обърна към принца и той направи същия жест.

Тя се изкиска като малко момиче и започна да разказва:

— Когато бяхме малки, сестрите ми и аз често се забавлявахме с играта „почукай с картофа“. Взема се голям, дебел картоф и се увързва здраво с конец. Конецът се връзва за бравата на някой съсед и картофът увисва пред вратата. След това се отдалечавахме от вратата, без да пускаме конеца. Скривахме се и няколко пъти дръпвахме конеца — картофът силно чукаше по вратата. Съседът отваряше, но отвън нямаше никого. Опитът ми показва, че твърде малко хора поглеждат надолу и забелязват картофа.

Момчетата и Рудолф избухнаха в смях и Саманта се зарадва на успеха на историята си.

— Горя от нетърпение да го изпробвам — извика въодушевено Грант.

— А какво ставаше, когато жертвата ви разбираше, че сте й погодили номер? — попита Дрейк с ококорени очи.

— Хуквахме, колкото ни държат краката — осведоми го Саманта.

— Обзалагам се, че нито веднъж не са те хванали — каза Дрейк.

— За съжаление това се отнася само до сестрите ми. Мен ме хванаха два-три пъти, защото раненият крак ми пречеше да тичам достатъчно бързо.

— И какво ти направиха? — попита напрегнато Грант.

— Жертвата ме отнасяше при родителите ми — обясни с усмивка Саманта, — а те обикновено ми издърпваха ушите.

Саманта се надигна и тръгна към вратата. Видя, че усмивката на принца беше угаснала и очите му святкаха подозрително. Дано не ме съжалява, каза си с болка тя. Не понасяше да я съжаляват — тогава се чувстваше нищожна и жалка.

Рудолф й отвори вратата към спалнята им с думите:

— След теб, любов моя.

— Ваше височество?

— Какво има, Дрейк?

— А принцовете дават ли целувка за лека нощ?

— Разбира се — засмя се Рудолф.

Саманта проследи с овлажнели очи как Рудолф отиде до леглото, наведе се и целуна момчетата по челата. Когато принцът отново се върна при нея, Дрейк извика от леглото:

— Още веднъж лека нощ, лейди Саманта!

— Лека нощ — отвърна тя със задавен от сълзи глас.

— Велики боже, тя пак плаче — простена Грант.

Когато вратата на спалнята се затвори зад тях, Рудолф се обърна към Саманта и изтри сълзите от бузите й.

— Момичетата са глупави гъски — повтори важно той думите на Грант. — Обърни се да ти разкопчая роклята.

Саманта се обърна с гръб към него и зачака нежното му докосване. След като изпълни задачата си, той я целуна по тила и тя се наслади на тръпките, които пробягаха по гърба й. Усети как той свали роклята от раменете й и я пусна на пода. Тя я прекрачи и застана пред него само по къса риза, копринени гащички, дантелени чорапи и леки обувки.

Когато той се наведе за роклята и небрежно я хвърли на дивана, Саманта се възпротиви:

— Така ще се измачка!

— Ще ти купя цяла дузина нови рокли — обеща той. Посегна към главата й и извади иглите от косата й. Буйните черни къдрици се разсипаха до талията. Рудолф свали презрамките на ризата й и я пусна на пода.

— Прекрасна си, любов моя — изрече с предрезгавял глас той и отстъпи крачка назад, за да я разгледа.

Саманта се изчерви и прикова поглед в килима. Рудолф повдигна брадичката й и изчака тя да го погледне в очите.

Без да я изпуска от поглед, той свали жакета си и го хвърли върху роклята й на дивана. Саманта веднага си представи как тялото му скоро ще покрие нейното и въздъхна. Последваха ботушите, панталонът и ризата.

— Искам да те целуна за лека нощ — каза принцът, когато застана гол пред нея.

Хвана я за раменете и я привлече към мускулестото си тяло, устата му завладя нейната. Саманта въздъхна тихо и се отдаде на чувствата си.

Целувката им беше страстна и продължителна и премина в следващата, и в следващата — без край.

Когато най-сетне се отдели от устните й, Рудолф остави пареща следа с език по шията към гърдите й. Падна на колене, обгърна крехкото й тяло със силните си ръце, опря чело в корема й и езикът му бавно се запъти към мястото между краката й. Връхчето му проникна бавно в тайната цепка, скрита под черни кичурчета, той обхвана с устни венериния хълм и продължи да я измъчва с играта на езика си.

Саманта извика учудено. В тялото й избухваха снопове искри. Заливаха я вълни от наслада и сетивата й се нажежиха до пръсване. Тя се задъха и се хвана здраво за него, за да не падне.

Когато се надигна, Рудолф целуна тръпнещите й устни, вдигна я и я отнесе на леглото. И там не я пусна, а я притисна силно до коравото си тяло и започна да милва гърба й.

— Ти си всичко, което един мъж може да си пожелае. Спи сега.

— Искам да направя с теб същото, което ти направи с мен — каза Саманта и погледна дълбоко в тъмните му очи.

— Утре ще изпълня желанието ти — обеща той и в очите му светна любов. — Сега ме прегърни и ме дръж здраво, докато заспим.

Саманта сведе глава към слабините му. Рудолф моментално я обърна по гръб и разтвори краката й.

— Е, добре, любов моя — пошепна той. — Щом толкова искаш, ще остана буден още няколко минути…

11

Минаха три месеца и Саманта свикна с новия си живот. Грант и Дрейк запълваха дните й: сутрин ги учеше да четат, докато принцът отговаряше за математиката. След обяда прекарваха часовете до вечерята като истинско семейство — обикновено играеха на нещо и Саманта винаги беше избирана първа.

Нощите принадлежаха само на Рудолф. Да живее с него като негова жена беше много по-лесно, отколкото си беше представяла. Всяка вечер, когато се оттегляха в общата си спалня, Саманта падаше в прегръдките му без ни най-малко чувство за вина или угризения на съвестта и му се отдаваше с цялото си същество.

На петнайсети март Саманта седеше в каменния павилион от другата страна на езерото и наблюдаваше момчетата, които играеха в къщичката на дървото. До нея седеше верният й спътник Егидий. Ако не беше обядвала така обилно, сигурно и тя щеше да се покатери на дървото. С наближаването на пролетта връщането в Лондон стана неизбежно и увисна като Дамоклев меч над главата й. При това най-съкровеното й желание беше да останат завинаги в Шотландия. Единственото, което я очакваше в Лондон, беше мрачната реалност.

— Аз съм принцът, а ти си слугата — извика в този миг Грант и Саманта се засмя.

— Но аз не искам да съм слуга — възрази Дрейк. — Аз съм принцът!

— Аз съм по-голям от теб и имам право да играя принца — реши Грант.

— Не е справедливо — изхленчи Дрейк.

— Деца, слезте при мен, ако обичате! — повика ги Саманта. Макар и неохотно, двете момчета се придвижиха към стълбата.

— Аз ще сляза пръв — заяви Грант.

— Защо аз да не съм пръв? — разсърди се Дрейк.

Грант хукна напред и бързо слезе по въжената стълбичка. Щом се озова на земята, той се обърна нагоре и се ухили триумфално, което

още повече ядоса малкия му брат.

— Гадно копеле! — изкрещя Дрейк.

— Елате веднага тук! — извика гневно Саманта. Когато двамата застанаха пред нея, тя заяви: — Братята никога не бива да се карат. Незабавно се извинете един на друг!

— Извинявай — изрече с мрачно изражение Грант.

— И ти извинявай — последва го Дрейк.

— Искам всеки от вас да каже нещо мило на другия — продължи неумолимо Саманта. — Ти си пръв, Дрейк.

— Много ми е добре, когато ме защитаваш — каза осемгодишният Дрейк.

Саманта кимна одобрително.

— А сега ти, Грант.

— Приятно ми е, че не знаеш колкото мен — заяви самодоволно десетгодишният.

— Разбира се, че знам колкото теб!

— Грант, ти си размирник — укори го Саманта.

— Какво е това?

— Човек, който вечно сее раздори — обясни тя. — Седнете при мен и ще ви разкажа една история — след като момчетата се настаниха от двете й страни, тя започна да разказва: — Днес е петнадесети март, дата, известна и като мартенските иди. Преди много, много години живял един прославен римлянин на име Юлий Цезар, който искал да стане римски император. Един гадател му предсказал…

— Какво е гадател? — прекъсна я Дрейк.

— Човек, който може да вижда бъдещето — обясни Саманта. — Та този гадател предупредил Юлий Цезар, като му казал: „Пази се от мартенските иди!“ Точно на този ден, петнадесети март, завистливите сенатори пронизали Цезар с мечовете си. Оттогава мартенските иди се считат за нещастен ден.

Дрейк потрепери и се огледа страхливо.

— Направо ме побиха тръпки.

— Ваше височество! — прозвуча глас от далечината.

Тримата се изправиха и видяха Друин, който тичаше покрай езерото.

— Наистина е нещастен ден — промърмори многозначително Грант.

— Не е прилично да говориш така — укори го Саманта, макар че с мъка скриваше усмивката си. — Може би Дъруин ще се съгласи да поиграе с вас в дървената къщичка и да служи на двама принцове.

— Негово височество ви моли да отидете в работната му стая — съобщи икономът, щом влезе в павилиона.

— Ще останете ли при момчетата, докато ме няма? — попита Саманта и се запъти към вратата.

— Естествено, ваше височество.

Докато вървеше към къщата, Саманта все пак се разсмя, защото чу Грант да казва:

— Ела в нашата дървена къщичка, мистър Дъруин.

— Ние сме принцовете — заяви Дрейк, — а ти можеш да играеш слугата.

Щом влезе в работната стая и забеляза мрачното изражение на принца, Саманта веднага разбра, че нещо не беше наред. После видя непознатия, седнал в едно от креслата, и сърцето й се качи в гърлото. Първата й мисъл беше, че искат да й отнемат Дрейк и Грант.

Рудолф се надигна и направи няколко крачки насреща й. Чуждият мъж също се изправи. Вероятно лицето й изразяваше страх, защото принцът й се усмихна окуражително, сякаш за да й каже, че не бива да се тревожи. Ала тя не можеше да забрави мрачното изражение на лицето му, преди да скрие истинските си чувства зад маска на увереност.

— Моля, седни — Рудолф посочи един стол.

Саманта седна и хвърли предпазлив поглед към непознатия. Двамата мъже също седнаха.

— Това е мистър Стокуел, пратеник на дук Инверъри — представи Рудолф новодошлия.

Саманта почувства как сърцето й се сгърчи от болка. Не искаше да се върне в Англия, искаше да остане още дълго в Шотландия с новото си семейство.

— Мистър Стокуел току-що ме уведоми, че дукът настоява за незабавното ни връщане в Лондон.

Саманта кимна и устреми поглед към ръцете си, скръстени в скута.

— Ще се приготвя колкото мога по-бързо — отговори с тих глас тя. — Момчетата ще заминат с нас, нали?

Рудолф кимна утвърдително.

Късно вечерта Рудолф и Саманта се изкачваха по стълбите след двете момчета. През цялото време тя си повтаряше, че за последен път изкачва тези стълби заедно с принца, че това е последната вечер, когато ще чуе молитвите на момчетата, последната нощ, когато ще се люби с Рудолф в широкото, удобно легло.

След пристигането на мистър Стокуел Рудолф беше много мълчалив и Саманта още отсега усещаше липсата на своя принц. Искаше й се да се хвърли на земята и да плаче, докато остане без сълзи, но плачът нямаше да промени нищо, само щеше да уплаши децата.

— Благодаря ти, господи, за негово височество и лейди Саманта — пошепна Дрейк, когато коленичи до леглото.

— Благодаря ти, че ни изпрати мистър Стокуел — прибави Грант, който бе коленичил до брат си. — Сега ще видим дори Лондон.

— Ами ако Лондон не ни хареса? — пошепна страхливо Дрейк.

— Все пак е добре да го видим — отвърна Грант.

— Аз ще съм щастлив навсякъде, стига лейди Саманта да е с нас — обяви Дрейк и се усмихна с обожание на своята втора майка.

— За бога, момченце, да не искаш пак да се разплаче! — изсъска ядосано Грант.

След като целунаха момчетата за лека нощ, Рудолф и Саманта се оттеглиха в спалнята си. Саманта се съблече мълчаливо и облече нощницата си. После коленичи до леглото и скри лице в ръцете си.

Леглото изскърца — принцът беше седнал на ръба недалече от нея.

— И ти ли ще благодариш на бога за мистър Стокуел?

Саманта поклати глава, но не свали ръце от лицето си. С треперещ глас, в които звучеше цялата й болка, тя се опита да обясни:

— Благодаря на бога за…

В този момент Саманта избухна в сълзи, крехкото й тяло се разтърси от силни хълцания. Плачеше, защото в досегашния й живот имаше толкова много страдания и несигурност, защото се страхуваше, че ще загуби завинаги любовта, която беше намерила само преди няколко месеца.

— Какво има? — попита Рудолф, вдигна я от пода и я сложи в скута си. — Защо плачеш?

Саманта облегна глава на гърдите му, твърде засрамена, за да срещне погледа му.

— Не искам да се върна в Лондон.

Принцът я притисна до гърдите си и зарови лице в косите й.

— Ти знаеше, че един ден ще трябва да се върнем — отвърна меко той.

— Беше ми лесно да се държа така, сякаш този ден никога няма да дойде, ваше височество — призна тя. — Аз… бях щастлива в Шотландия.

— Погледни ме, принцесо — помоли Рудолф и повдигна брадичката й. Когато срещна погледа на сините й очи, продължи все така меко: — Щастието е в пътя, не в мястото. Ако си щастлива тук, ще бъдеш щастлива и там.

— Не вярвам.

Принцът сведе глава и намери устните й. Саманта го прегърна, притисна се силно до мъжкото му тяло и се отдаде без остатък на чувствата си.

Целувката им беше страстна и продължи цяла вечност. Саманта вложи в нея цялата си любов и желание.

Любиха се с отчаяние, с увереността, че е за последен път. Рудолф ненаситно целуваше миглите, слепоочията и шията й, но устните му всеки път се връщаха към устата й, сякаш искаше да открадне душата и сърцето й, да ги задържи завинаги в своята власт.

Ръцете и устните му изразяваха обожание. Ласките му бяха успокояващи и същевременно възбуждащи и я накараха да забрави, че подобно на Адам и Ева и те щяха скоро да загубят своя рай.

Двамата заспаха нежно прегърнати.

Каретата пристигна в Лондон в първия пролетен ден. Пътуването към столицата беше по-кратко, отколкото бягството им в Шотландия, макар че в каретата, освен тях се возеха двете малки момчета и голямото куче.

— Ще полудея! Виж колко много хора има по улиците! — викна Грант, който се беше залепил за едното прозорче.

— Не знаех, че на света има толкова много хора — промълви страхливо Дрейк.

Саманта и Рудолф се спогледаха усмихнато. Той вдигна ръката й към устните си и попита:

— Страх ли те е, любов моя?

— Много се тревожа — призна Саманта и направи опит да се усмихне.

— Ще бъда до теб през цялото време — обеща той и отново целуна ръката й.

Саманта погледна през прозореца. Каретата направи широк завой и спря пред дома на дук Инверъри.

— Пристигнахме — каза тя на момчетата.

Без да чака Карл, Рудолф отвори вратичката и скочи от каретата. Спусна стълбичката и помогна на Саманта и момчетата да слязат. Егидий скочи с лай на улицата и ги последва по стълбището към парадния вход.

Входната зала изглеждаше препълнена. Тинкър, икономът на дука, чакаше да им отвори, а зад него се бяха наредили всички членове на семейството.

Магнъс Кембъл, дук Инверъри, стоеше най-отпред редом с леля Рокси, Анджелика и Виктория седяха на една пейка, Робърт Кембъл, съпругът на Анджелика, се бе облегнал на стената до тях.

— О, милото ми момиче! — извика леля Рокси и притисна Саманта към пищната си гръд. — Толкова се тревожех за теб!

— Прости ми — прошепна Саманта.

В тази миг леля Рокси забеляза момчетата и кучето.

— Кои са тези? — попита смаяно тя.

— Това са синовете ми Грант и Дрейк — обясни Саманта, но като чу тихия смях на маркиза и принца, се смути. — А това е кучето Егидий.

— Какво каза? — пошепна изненадано леля Рокси.

— Казах, че кучето…

— За кучето разбрах — прекъсна я лелята. — Какво каза преди това?

Саманта притисна момчетата до себе си, пое дълбоко въздух и повтори с глас, който не търпеше възражение:

— Възнамерявам в най-скоро време да осиновя Грант и Дрейк — погледна дука и продължи: — Ваша светлост, надявам се, че ще ми

помогнете да предприема необходимите правни стъпки за осиновяването.

Преди дукът да е успял да отговори, леля Рокси се овладя и се обърна с мила усмивка към момчетата:

— Добре дошли в Лондон, мили деца. Аз съм леля ви Рокси — посочи двете млади жени и продължи: — Това са леля Анджелика и леля Виктория. Те ще ви отведат горе заедно с кучето, за да видите къде ще живеете оттук нататък.

Сестрите на Саманта разбраха какво се искаше от тях и се надигнаха с усмивка от пейката. Анджелика, която беше бременна в осмия месец, протегна ръка към Грант и каза:

— Мисля, че вече знам коя е най-добрата стая за вас и за кучето.

Грант гледаше възхитено издутия й корем. Когато го забеляза, Анджелика се почувства длъжна да обясни:

— Скоро ще имам бебе.

— Аз пък мислех, че бебетата идват от Единбург — отговори момчето и тя избухна в смях.

— След няколко години ще ти разкажа откъде идват в действителност.

Грант позволи на Анджелика да го отведе, но Дрейк се вкопчи страхливо в ръката на Саманта, която се зарадва на възможността да избяга за малко от комисията по посрещането й.

— Момчето се страхува. Най-добре лично да го отведа в стаята.

— Не си въобразявай, че ще се скриеш горе — рече предупредително лелята. — Дукът има да обсъди някои неща с теб и с негово височество.

Саманта кимна и коленичи пред Дрейк.

— Върви с Тори, момчето ми. Обещавам ти, че в новата стая не те очаква нищо лошо. Тори обича да се забавлява, също като теб.

Дрейк погледна колебливо Виктория, но когато тя му подаде ръката си, я улови и й позволи да го отведе горе.

— Най-добре да се изясним още сега — каза Рудолф веднага след като децата изчезнаха на втория етаж.

— Напълно сте прав — изръмжа дук Магнъс.

Страхът от предстоящата разправия предизвика у Саманта гадене. Съзнаваше, че за случилото се е виновна единствено тя. Ако не беше дарила девствеността си на принца, можеше да се опълчи

възмутено срещу семейството си и да се закълне, че между двамата не се е случило нищо срамно. За съжаление не умееше да лъже.

— Изглеждаш бледа, любов моя — Рудолф стисна ръката й. — Може би е по-добре да си легнеш, вместо да ни придружиш.

Принцът й предлагаше изход от неприятната ситуация. В този момент Саманта го обичаше повече от всякога.

В следващия миг се обади старата й несигурност. Защо Рудолф искаше да я отдалечи? Какво очакваше от разговора с Дука?

— Ще се справя — отвърна тя и се усмихна принудено.

— Болна ли си? — попита загрижено леля Рокси.

— В последно време Саманта не се чувства добре — отговори вместо нея принцът.

— Откъде знаеш? — Саманта го погледна изненадано.

— От вниманието ми не убягва нищо, което те засяга, любов моя — отвърна меко той.

Дук Магнъс се покашля и посочи към стълбата.

— Най-добре да отидем в кабинета ми.

Саманта се настани в креслото пред махагоновото писалище на дука. Скръсти ръце в скута си и се загледа в тях, сякаш бяха най-интересното нещо на света.

Леля Рокси се отпусна в креслото до нея и помилва ръката й.

— Всичко ще свърши добре, скъпа моя.

Робърт застана до прозореца, скръстил ръце на гърдите, дукът зае място зад писалището си, а Рудолф седна от другата страна на леля Рокси. Изведнъж Саманта изпита чувството, че принцът искаше да се дистанцира от нея.

— Ваше височество, ще бъдете ли така добър да ни дадете обяснение за последните три месеца? — започна дукът.

— Естествено, Ваша светлост — отговори с учтива усмивка Рудолф. — Саманта и аз бяхме отвлечени от хората на Владимир. Отведоха ни в Лондон, но успяхме да избягаме и заминахме за Шотландия. Отседнахме в Суитхарт Манър. Намерението ни беше да се крием там, докато пристигнат по-малките ми братя от Русия.

— Какъв ужас! — изохка леля Рокси.

— Не се меси, Рокси — предупреди я дукът и отново се обърна към принца: — Ние от своя страна запазихме изчезването ви в тайна, като казахме на познатите си, че Саманта гостува на роднини в

Шотландия. Като причина за вашето пребиваване на континента бяха изтъкнати делови въпроси.

— Оценявам деликатността ви, Ваша светлост — поклони се леко принцът.

Саманта хвърли поглед към него и с изненада установи, че лицето му се бе разведрило. Очевидно положението им не беше толкова сложно, колкото предполагаше тя.

Днес пътищата им щяха да се разделят — при тази мисъл сърцето й се сгърчи от болка и отново й се пригади. Затвори очи и отчаяно се опита да спре надигналата се в гърлото й горчивина.

— Тогава всичко е наред — изрече спокойно принцът.

Дук Магнъс се покашля.

— Позволих си да обявя годежа ви в „Таймс“.

— Какво? — пошепна неразбиращо Саманта.

— О, скъпа, това ще бъде сватбата на годината, ако не на десетилетието — извика възбудено леля Рокси.

Саманта зяпна леля си, сякаш тя внезапно бе загубила ума си. След това заговори принцът и думите, които изрече, бяха толкова болезнени, че тя престана да диша.

— Не мога да се оженя за Саманта.

— Не можете или не искате? — дук Магнъс вдигна въпросително едната си вежда.

— Каква е разликата? — отвърна язвително Рудолф. — Сватба няма да има.

— Сигурно я отблъсквате, защото куца? — прозвуча гневният глас на Робърт.

— Как смеете да изричате подобна мисъл? — отвърна с не по-малък гняв Рудолф.

Саманта се почувства дълбоко унизена. Заради принца я отвлякоха и едва не я убиха, той я прелъсти, открадна й не само девствеността, но и възможността да създаде свое семейство и да осъществи мечтата си. А сега я отхвърляше като използвана кърпа за ръце.

Ти също имаш вина, напомни й вътрешният глас. Тя беше допуснала принцът да я прелъсти и сама бе разрушила мечтата си за семейство и деца.

Всичко се завъртя около нея, гаденето си усили, кръвта забуча непоносимо в ушите й.

След като през целия си живот беше отблъсквана от всички хора извън семейството си, тя не издържа и се поддаде на порива да избяга.

— Ще се кача в стаята си — изрече с мъка тя и стана. Събра остатъците от достойнството си и закрачи към вратата на кабинета. Една ръка улови рамото й, за да я спре, и тя чу гласа на принца:

— Любов моя…

— Не ме наричай така — изсъска ядно тя.

— Ти не разбираш — пошепна тъжно той. — Отказът ми да се оженя няма нищо общо с теб.

Саманта отклони поглед от ръката, която все още беше на рамото й, и го погледна студено в очите.

— Всичко разбирам. Веднага ме пусни — когато той не изпълни искането й, тя помоли с треперещ глас: — Моля те! Искам да се махна оттук!

Принцът отпусна ръка и Саманта излезе от стаята.

„И нея не можах да направя щастлива“ — помисли си Рудолф, докато се взираше в затворената врата. Олга също не беше щастлива с него, а сега беше причинил жестоко страдание на Саманта.

Върви след нея, извика вътрешният му глас. Посегна към бравата, но дукесата му препречи пътя.

— Нямате право да я измъчвате така — изрече злобно тя.

— Саманта не ме разбра — отвърна Рудолф. — Трябва да й обясня.

— Аз ще се погрижа за племенницата си — не отстъпи леля Рокси. — През това време вие ще обясните на негова светлост какво точно се е случило. Не смейте да напускате тази стая, преди да се върна. — Тя хвърли заклинателен поглед към маркиза.

— Ако се наложи, ще го вържа за стола — обеща Робърт.

Рокси кимна доволно и напусна работната стая на съпруга си.

— Хайде, ваше височество, седнете. Искам да чуя обяснението ви — подкани го дукът.

Дук Инверъри изглеждаше доста по-спокоен, отколкото преди минути, докато напрежението на Рудолф непрекъснато нарастваше. Английските аристократи явно не разбираха от дума. Той беше в капан

и много скоро щеше да се озове отново в ярема на брака. Как можа да си причини това?

Стараейки се да изглежда спокоен, Рудолф седна в креслото пред писалището на дука и протегна дългите си крака. Тъмните му очи се устремиха към лицето на възрастния мъж насреща му.

— Ако се оженя за Саманта, ще я изложа на смъртна опасност — заговори той. — Владимир иска смъртта ми и ще използва всички средства, за да се добере до жена ми.

— Значи нямате нищо против брака със Саманта? — осведоми се дук Магнъс.

— По принцип съм против брака, защото съм убеден, че не носи нищо добро, но срещу Саманта нямам какво да възразя.

— Радвам се да го чуя — усмихна се дукът. — Жена ми е определила сватбата за двайсет и трети април и вече е изпратила шестстотин покани на най-близките ни приятели.

Положението беше много по-лошо, отколкото беше предполагал. Ако откажеше да се ожени за Саманта, щеше не само да нарани чувствата й, но и да я изложи пред шестстотин аристократи. Естествено те щяха да разкажат на други шестстотин и клюката да се разпространи в цяла Англия.

— Ако все пак откажа? — попита той и вдигна едната си вежда — жест, който много напомняше за дука.

— Споменах ли вече, че майка ви и дъщеря ви гостуват в едно от провинциалните ми имения? — попита небрежно дукът и устата му се опъна в тънка усмивка.

— Проклето копеле! — избухна Рудолф. — Как посмяхте да изложите семейството ми на опасност!

Маркизът скочи. Не можеше да допусне да обиждат баща му!

— Трябва да ви помоля…

Дукът махна на сина си да мълчи.

— Уверявам ви, ваше височество, че моите родители бяха женени, следователно не съм копеле.

Сърцето на Рудолф се разбунтува: не можеше да позволи на дука да го шантажира — тъкмо на него не!

— Вие самият може би произхождате от нормално семейство, но това не ви е попречило да разпръснете семето си по целия свят!

Побеснял от гняв, маркизът се хвърли срещу принца.

— Седни, Робърт — заповяда спокойно баща му.

— Но той…

— Казах да седнеш.

— Шантажирате ли ме? — попита с треперещ глас Рудолф.

— Нека се изразим така: опитвам се да ви направя по-склонен към женитба — отговори дук Магнъс. — Безразлично ми е дали ще се ожените за племенницата на съпругата ми само за да се разведете след един месец, ала няма да позволя да опетните доброто й име, като откажете да постъпите като почтен човек.

— Невероятно е, че тъкмо вие си позволявате да ми говорите за чест — изсъска Рудолф.

Робърт изръмжа гневно, ала дукът му махна да мълчи.

— Настоявам майка ми да се върне на Сарк Айлънд с Борис и Елка — отсече Рудолф. — Тя не понася да е заобиколена от чужди хора. Освен това искам дъщеря ми да дойде тук. Вие лично ще я закриляте, докато Владимир престане да ми създава проблеми.

— Ще изпълня условията ви — кимна спокойно дукът. — Смятате ли, че спорът ви с Владимир ще се разреши скоро?

— Всеки момент очаквам братята си от Русия. Тогава ще седнем да преговаряме.

— Владимир се е настанил в Монтагю Хаус — съобщи дук Магнъс. — Съветвам ви да го оставите там, докато постигнете някакво решение. Моите хора ще го наблюдават. Защо не останете да живеете в дома ми? Така ще сте заедно с дъщеря си и Саманта. Вече нямате нищо против да се ожените за нея, нали?

Рудолф сведе глава в знак на съгласие, после погледна дука право в очите и заяви:

— Уверявам ви, че ще съжалявате за тази стъпка. Не знаете кой съм в действителност.

— Какво трябва да означава това? — подскочи маркизът.

— Аз не съм принц.

— Да не сте лъжец?

— Аз съм принц Рудолф Казанов, но в действителност не съм син на баща си, а копеле на друг мъж. Фьодор Казанов е твърде горд, за да прогони първородния си син и да признае, че английската му годеница е била бременна от друг по време на сватбата. Мама преживя много страдания, защото настоя да ме роди и отгледа.

— Какво означава това? — попита глухо дукът.

— Ако сте я видели, сигурно ви е направило впечатление, че понякога е… отнесена — обясни Рудолф.

Дукът кимна.

— Прав сте. Не можа да ме познае.

— Ти си познавал майка му? — изненада се Робърт.

И принцът, и дукът не чуха въпроса. Двамата се гледаха право в очите.

Рудолф продължи със засилваща се враждебност:

— Когато се оженила за Фьодор Казанов, мама била бременна с мен. Когато вече не можеше да му ражда деца, той я затвори в лудница. Тя прекара там цели петнадесет години, преди да я освободя и да я доведа в Англия.

Всяка дума на принца беше нов удар за дука. Той мушна ръце в джобовете си, за да скрие треперенето им.

— Господи, какво чудовище! — извика възмутено маркизът.

Рудолф не му обърна внимание. Устремил поглед в побледнялото лице на дука, той продължи:

— Вие сте виновен, че майка ми трябваше да преживее толкова страдания.

— Значи знаете? — попита едва чуто дукът.

Рудолф кимна уверено.

— Понякога мама има моменти на прояснение.

— Какво да знае принцът? — попита смаяно Робърт.

В продължение на няколко минути цареше неловко мълчание. Накрая дукът пое дълбоко въздух и отговори на сина си:

— Рудолф знае, че аз съм роднят му баща.

Робърт остана като ударен от гръм.

— Баща ви признава, че съм ваш полубрат, заченат извънбрачно — добави принцът, без да сваля пламтящия си поглед от лицето на дука.

— Аз съм стар човек и вече ми е все едно какво ще стане с доброто ми име. Ако желаете, ще ви призная официално — каза дукът.

— Нямам такова желание — отзова се презрително Рудолф.

Думите му улучиха дук Магнъс като удар с камшик и за момент принцът изпита угризения на съвестта.

Но какво ме е грижа за чувствата на така наречения ми баща? — запита се в следващия миг той. Негова светлост дук Инверъри никога не се беше заинтересувал за съдбата на майка му и детето, което е носила в себе си.

— Щом Фьодор Казанов ви признава за свой първороден син, вие сте такъв пред света и е най-добре да си останете такъв — установи дукът.

— Не искам Саманта, сестрите й и който и да било друг да узнаят за връзката ни и изобщо за този разговор — отсече Рудолф.

— Робърт и аз ще пазим тайната ви — увери го дукът. — Ще позволите ли да ви наричам Рудолф?

— Не, Ваша светлост. Ще ме наричате „ваше височество“.

Дукът сведе глава.

— Много се надявам, че един ден ще ми простите за мъката, която съм причинил на майка ви и на вас.

Рудолф непоколебимо поклати глава. Разкаянието на дука изглеждаше искрено, но за него не беше никак лесно да забрави болката от последните двадесет години.

— Кой знае какво ще ни донесе бъдещето — проговори най-после той. — Цял живот чаках този миг, обмислях какви ли не жестоки и грозни начини и планове да ви унищожа. А сега, когато най-сетне настъпи денят да си разчистя сметките с вас, виждам, че има други, много по-важни неща. — Рудолф изкриви устни в усмивка, но тя не стигна до тъмните му очи, същите като бащините му. — Вероятно трябва да ви бъда благодарен, защото мисълта, че един ден ще ви отмъстя, ме опази да не полудея, докато Фьодор ме измъчваше.

— Безкрайно съжалявам — повтори дукът с треперещ глас.

Рудолф инстинктивно се почувства привлечен от рождения си баща, но не позволи на чувствата да го завладеят. Същото беше и със Саманта — не можеше да има доверие никому.

— Мисля, че разбирам ожесточението ви — намеси се маркизът.

— Спестете си снизходителните утешения — изсъска Рудолф и стана от креслото си. — Никога няма да разберете какво означава да си копеле, а още повече, че родната ви майка е страдала толкова ужасно именно заради вас.

Робърт сведе глава и попита:

— Защо Владимир иска да ви убие?

— Защото знае, че е законният наследник.

— Можете завинаги да обърнете гръб на Русия и да се откажете от наследството. В този случай правата на първородния син преминават върху следващия — предложи Робърт.

— Владимир открадна голяма част от имуществото ми — отговори Рудолф. — За да му отмъстя, взех някои безценни неща от Русия, които по право се падат на наследника на баща ми. Това е само малка компенсация за страданията, понесени от майка ми.

По устните на дука заигра усмивка.

— Както виждам, наследили сте някои от най-добрите ми качества.

Рудолф не искаше да изпита привързаност към рождения си баща. Хвърли нетърпелив поглед към вратата и попита:

— Защо дукесата се забави толкова дълго?

12

— Най-лошите ми опасения се потвърдиха.

Коленичила пред дълбок леген, Саманта повръщаше неудържимо. По челото й се стичаха капчици пот и се смесваха със сълзите, които капеха по бузите й. Като чу леля си, тя обърна глава и изрече отчаяно:

— Сама предизвиках повръщането.

Изплака задавено, отвърна се от леля си и се закашля мъчително. В главата й непрестанно отекваха думите на принца: „Не мога да се оженя за Саманта… няма да има сватба.“

В следващия момент Саманта усети как леля Рокси я прегърна утешително и се отдаде изцяло на мъката си. Разхълца се, сякаш никога нямаше да престане, и това предизвика ново повръщане.

Когато изплака сълзите си, Саманта се хвана за леля си и се опита да събере малко сили и да се изправи. Рокси й помогна и я отведе до леглото.

— Хапни малко — Лелята й подаде парче хляб.

Саманта се облегна на таблата на леглото и внимателно поклати глава, защото се боеше пристъпът на гадене да не се повтори.

— Не мога. Няма да го понеса.

— Казах да го изядеш — повтори заповеднически Рокси. — Послушай ме, момиче!

За да не ядоса още повече леля си, Саманта посегна към хляба и сдъвка няколко малки хапки. Едновременно с това затвори очи и задиша дълбоко.

— Толкова съм уморена — прошепна тя, продължавайки да яде.

— Не се отпускай, скъпа, защото трябва отново да слезеш в кабинета на дука — предупреди я леля Рокси. — После ще се наспиш.

В очите на Саманта имаше безкрайна тъга.

— Няма да сляза долу.

Леля Рокси приседна на ръба на леглото.

— Трябва да обсъдим още някои неща относно сватбата.

Няма да има сватба — отекна отново в главата й. Принцът не я обичаше, следователно тя нямаше да се омъжи за него. Саманта погледна леля си в очите и заяви:

— Няма да има сватба.

Леля Рокси избухна в смях, сякаш беше чула прекрасен виц, останал неразбираем за племенницата й.

— Сега да не започнеш да твърдиш, че ти и принцът не сте имали телесна интимност?

— Точно така — Саманта вирна упорито брадичка, докато по бузите й пълзеше топла червенина.

— Не ме лъжи — предупреди я леля Рокси и я погледна остро.

Саманта сведе поглед.

— Да, принцът и аз… — тя замлъкна, неспособна да се доизкаже.

— В последно време се чувстваш зле, нали? — продължи с въпросите леля Рокси. — Вие ти се свят, често ти се гади?

Саманта наклони глава и изгледа недоверчиво скъпата си леля. За какво намекваше тя? Какво общо имаше здравето й с предстоящата сватба? Не, сватба нямаше да има, все едно как се чувстваше тя.

Изведнъж през главата й премина чудовищна мисъл и тя погледна леля си с неизразим ужас.

— Кога беше последното ти месечно кървене? — попита строго леля Рокси.

Саманта затвори очи, сякаш по този начин можеше да отрече реалността на състоянието си. Напълно бе забравила кога беше кървила за последен път — май точно преди бягството в Шотландия.

— Така си и мислех — установи лелята с доволна усмивка. — Щом ти се гади и нямаш менструация, значи носиш под сърцето си детето на принца.

— Рудолф не ме обича — изплака Саманта. — Не мога да се омъжа за човек, който не ме обича!

— Нали беше готова да се омъжиш за Александър Емерсън — напомни й леля Рокси.

Саманта отново се разхълца.

— Аз обичам Рудолф и няма да понеса омразата му.

— Защо смяташ, че принцът ще те намрази? — учуди се Рокси. — Постъпките му говорят по-скоро за обратното.

— Ти не разбираш — изхълца Саманта. — Рудолф ще ме намрази, защото вие… защото бременността ми го принуждава да се ожени за мен, макар да не ме иска.

— От гледна точка на мъжете всеки брак е нежелан — леля Рокси се усмихна дяволито. — Мила моя, устните на принца казват не, но начинът, по който те гледа, не може да ме измами. Той те обича.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако искаш да знаеш какво мисли един мъж, гледай го какво прави, а не слушай какво казва — посъветва я мъдро Рокси. Когато Саманта отново сведе глава към скръстените си в скута ръце, тя продължи назидателно: — Трябва да излизаш пред хората с гордо вдигната глава и да ги гледаш в очите, а не постоянно да гледаш в земята, момичето ми. Крайно време е да престанеш да се считаш за малоценна.

Саманта погледна изпитателно леля си. В сравнение с другите дами тя беше малоценна. Нима Рокси беше забравила куцането й?

— Така е много по-добре — Рокси помилва племенницата си по бузата и й протегна ръка. — Сега ще слезем в кабинета на дука, за да уведомим принца, че скоро ще стане баща.

— Не мога — Саманта поклати глава и очите й отново се напълниха със сълзи. — Положението ми е толкова… унизително.

Без да се впечатли от този изблик на чувства, леля Рокси заяви твърдо:

— Скъпа, сватбата ще се състои точно след един месец. Вече съм разпратила поканите. Въпросът трябва да се уреди, преди обществото да е научило за връщането ти в Лондон. Или доброволно ще слезеш с мен долу при дука, или собственоръчно ще те завлека там за прекрасните ти черни коси.

— Моля те, дай ми поне минута да се измия — рече примирено Саманта и захапа до болка долната си устна. — Ще бъдеш ли така добра… искам да кажа, ти ли ще…

— Да, аз ще осведомя принца за състоянието ти — леля Рокси помилва успокоително ръката й. — Искам да ти спестя първите реакции на мъжете.

— Обичам те, лельо Рокси.

— И аз те обичам, съкровище.

Саманта стана и дори успя да се усмихне.

— Откакто изядох хляба, се чувствам много по-добре. Защо носиш в джоба си парче хляб?

Леля Рокси се засмя самодоволно.

— Защото подозирах, че нещата са се развили именно така — тя нареди на племенницата си да побърза и излезе от стаята.

Мечтата ми за собствено семейство ще се сбъдне, каза си Саманта, макар и не точно така, както си я представях. Дали принцът щеше да я намрази, защото бременността й го принуждаваше да я направи своя жена? Имаше ли поне малка надежда, че един ден ще да се научи да я обича?

„Престани най-сетне да си въобразяваш всякакви глупости — укори се Саманта. — Поне веднъж в проклетия си живот приеми нещата такива, каквито са.“

Принцът сигурно нямаше да я обикне, но тя щеше да обича Грант, Дрейк и бебето и децата й щяха да я дарят с много любов.

Саманта изми лицето си, изчетка косите си и решително се запъти към вратата, ала на прага спря. Сърцето й се гърчеше от болка. Как щеше да понесе, ако Рудолф завържеше връзки с други жени?

През това време принцът ходеше нервно напред-назад по стаята на дука и през пет минути питаше:

— Защо дукесата се забави толкова дълго?

Най-сетне вратата се отвори шумно и в кабинета се появи дукеса Инверъри. Тя влезе устремно, но веднага затвори грижливо вратата зад гърба си, сякаш се опасяваше принцът да не избяга.

Тримата мъже по навик станаха при влизането им и тя нетърпеливо им махна да си седнат. На лицето и грееше усмивка, но изчака почти минута, преди да заговори.

— Магнъс, много се надявам, че принцът се е вразумил и е готов да постъпи като почтен човек — след като дукът кимна утвърдително, Рокси се обърна към принца: — Е, да ви е честито, ваше височество.

Рудолф я изгледа недоверчиво. Дощя му се да й каже, че се честити само когато годеникът е съгласен да се ожени, но предпочете да премълчи. През това време дукесата броеше нещо на пръсти и смущението му нарасна.

— През ноември племенницата ми отново ще ви направи баща.

— Невъзможно! — Рудолф скочи като ужилен.

— Бяхте ли интимен с племенницата ми? — осведоми се дукесата.

Рудолф имаше достатъчно чувство за приличие, за да се изчерви.

— Да, бях.

— Беше ли племенницата ми девица, когато за първи път извършихте това… действие?

По бузата на принца заигра мускулче.

— Да, беше.

— Имала ли е Саманта интимна връзка с друг мъж, докато бяхте в Шотландия?

— Разбира се, че не! — изфуча Рудолф и устните му затрепериха.

— От всичко казано дотук следва, че именно вие сте бащата на детето, което Саманта носи под сърцето си — заключи тържествуващо дукесата.

— Саманта не би премълчала пред мен, че е бременна.

Дукесата поклати глава и се засмя.

— Тя не знаеше.

Дук Магнъс и маркизът се забавляваха от сцената, докато Рудолф кипеше от гняв.

— Как може да не знае! — извика сърдито той. Този разговор беше абсурден.

— Изчервявам се при мисълта, че трябва да говоря толкова открито с вас, но ще ви кажа какво мисля — заяви Рокси, чието лице изобщо не промени цвета си. — Въпреки че е имала интимни отношения с вас, Саманта си остава невинно младо момиче, което не знае нищо за отношенията между жените и мъжете. Когато я разпитах, потвърди, че месечното й кървене е спряло, освен това я заварих да повръща.

— Саманта не е добре? — Рудолф не си направи труда да скрие тревогата си. — Трябва веднага да ида при нея!

Двамата мъже избухнаха в луд смях. Дукесата препречи пътя на принца и заповяда:

— Седнете на мястото си, ваше височество. Няма от какво да се страхувате.

— Но Саманта…

— Моята племенница ще слезе само след минути и не ми се иска да й обяснявам защо бъдещият й съпруг е припаднал.

По време на този разговор Саманта стоеше пред вратата на кабинета и трепереше. През целия си досегашен живот не се беше чувствала толкова жалка. Принцът многократно й беше дал да разбере, че няма да се ожени за нея, а сега семейството й го принуждаваше да го направи. Сигурно никога нямаше да й прости.

Тя нямаше необходимите качества, за да го накара да я обикне! Дори леля Рокси, която имаше богат опит с мъжете, не беше в състояние да й помогне. Нито една жена, най-малкото саката като нея, не можеше да излезе срещу спомена за горещо обичаната първа съпруга, майката на първото му дете. Принцът почиташе починалата като светица — това беше единствената причина, поради която отказваше да се ожени повторно.

Ако беше решил да остане верен на паметта на съпругата си, тя не можеше да го принуди да се ожени за нея. Колко жени раждаха децата си без брак! Тя беше саката, доброто й име беше унищожено, обществото никога нямаше да я приеме обратно. Какво толкова страшно имаше да роди извънбрачно дете? Не беше нужно и тя, и Рудолф да бъдат нещастни.

След като стигна до това тежко решение, Саманта изпъна крехките си рамене и вирна брадичка. Ала щом вдигна ръка да почука, куражът отново я напусна.

В този миг вратата се отвори и тя чу Рудолф да казва:

— Все пак ще отида да видя защо се забави толкова дълго… О, ето те и теб. Защо стоиш отвън? Влизай!

Рудолф отвори вратата и отстъпи настрана, за да й направи място. С пламнало лице и сведен поглед Саманта влезе в работната стая на дука като осъдена на смърт, тръгнала към бесилката.

Рудолф я отведе до седлото, което се намираше точно пред писалището, и попита тихо:

— Как се чувстваш?

— Добре — отговори едва чуто Саманта. Нямаше сили да го погледне. Тук, пред другите, той беше длъжен да се преструва и се държеше добре с нея.

Дук Магнъс се покашля и заговори:

— Саманта, скъпа, плановете ни са следните…

— Преди да продължиш, искам да кажа нещо — прекъсна го решително тя. Гласът й трепереше толкова силно, че беше готова да си удари плесница. Трябваше да говори много по-енергично.

— Чакаме — напомни и Рудолф.

Саманта хвърли бърз поглед към принца, който стоеше до креслото й. Не й беше приятно, че стърчеше толкова над нея. После се обърна отново към дука, който беше законният й настойник, и думите избликнаха като поток от устата й.

— Отказвам да се омъжа за негово височество.

Присъстващите бяха толкова изненадани, че загубиха ума и дума. Пръв се овладя принцът.

— Нито ти, нито аз имаме избор — обясни пренебрежително той. — Трябваше да помислиш за последствията, преди да си разтвориш краката за мен.

Саманта чу възмутения вик на Рокси, покашлянето на маркиза и недоволното изръмжаване на дука, но не можа да реагира. Очите й пареха. Никой не я беше унижавал така! Как смееше Рудолф да я обиди с толкова груби думи! В крайна сметка тя се готвеше да се жертва за неговото щастие.

Изведнъж в сърцето й се събуди гордостта на семейство Дъглас, дълго време потискана заради проклетото й куцане, и тя изпита прилив на студен гняв. Вдигна гордо глава, стана и се обърна към принца:

— Бъди така добър да си спомниш, че аз настоявах за отделни стаи.

— Трябваше да продължиш да настояваш — отговори спокойно той. — Нали ти казах, че нямам намерение да се женя повторно.

— Продължих да настоявам! — гневът я накара да повиши глас. — Но ти не пожела да ме чуеш!

— Саманта, миличка… — започна вразумително леля й.

— Ти ще мълчиш! — изфуча Саманта и всички присъстващи ахнаха шокирани. Никога досега не я бяха чували да говори грубо на когото и да било.

Следващият, който се опита да я вразуми, беше дук Магнъс.

— Саманта, разбери, мила…

— Ти също ще мълчиш — нареди енергично тя, макар и с известна почит към ранга му. След това се обърна и изгледа

предизвикателно зет си, който веднага вдигна ръце, за да сигнализира, че няма намерение да се меси.

Когато се обърна отново към принца, Саманта забеляза, че на устните му играеше усмивка. Какво смешно имаше в ситуацията, по дяволите!

— Не е нужно да се ожениш за мен — каза тя и усети как си възвръща самообладанието.

— Не ставай смешна — усмивката се изпари от лицето му. — Нима искаш да останеш тук и до края на живота си да зависиш от чуждата милост?

— Не съм смешна! — защити се Саманта и очите й се напълниха със сълзи. Пое дълбоко въздух, защото от думите на принца отново й прилоша. Проклетото гадене. — Ще взема Грант и Дрейк и ще отида да живея в Примроуз Хил — обясни вече по-спокойно тя.

— Седни! — заповяда рязко Рудолф.

Саманта беше свикнала да се подчинява и без съпротива се отпусна в креслото.

— Винаги съм бил предпазлив къде пръскам семето си — изрече мрачно Рудолф, докато се бореше да запази самообладание. При думите му бузите на Саманта пламнаха още по-силно. — Нито едно от децата ми няма да се роди и отрасне като копеле. Ясно ли се изразих?

Никога не го беше виждала толкова гневен. Въпреки това не можеше да отстъпи толкова лесно.

— Каква е разликата дали детето ще се роди в законен брак или не? Аз ще го обичам еднакво.

Рудолф я хвана грубо за брадичката и я принуди да го погледне в очите.

— Ти изобщо нямаш представа какво означава да растеш като незаконно дете — изсъска той. — Нима ти е все едно, че ще осъдиш детето си на живот, изпълнен с мъка и болка?

— Аз… аз… — изхълца задавено Саманта. — Не искам да се омъжиш за мен насила.

— Аз не съм от хората, които действат по чужда воля — отсече Рудолф. — Изричното ми желание е детето да носи моето име.

— Но ти не ме обичаш — пошепна съкрушено тя. Как щеше да понесе брака с мъж, когото обичаше с цялото си сърце, а той не отговаряше на чувствата й?

— Бракът няма нищо общо с любовта — отговори Рудолф и лицето му се разкриви в грозна гримаса. — Никога не бих си простил, ако детето ми се появи на бял свят без законен баща. Моля те, принцесо, омъжи се за мен.

Очевидното му отчаяние, че детето му може да се роди извънбрачно, беше твърде много за Саманта. Тя кимна бързо в знак на съгласие.

— Добре се справихте, ваше височество — похвали го леля Рокси. — Вече не вярвах, че Саманта ще отстъпи.

Ала Саманта не беше готова да се предаде без борба. Тя погледна пронизващо Рудолф и обяви:

— Аз ще живея без любов, ако вие, принце, сте готов да живеете без други жени.

Леля Рокси простена ужасено.

— Мили боже, това дете ще ме умори! Магнъс, направи нещо!

— Май не разбрах добре — проговори заплашително Рудолф.

— Трябва да ми обещаеш, че никога няма да имаш любовница.

Принцът се намръщи и поклати глава.

— Жена ми няма право да ми предписва как да живея.

— Не го правя. Искам само честната ти дума, че няма да завързваш връзки с други жени.

— Ваше височество, младите жени като моята племенница са невероятни идеалистки, когато става въпрос за сърдечните им увлечения — опита се да обясни леля Рокси. — Тя не съзнава за какво ви моли.

— Разбира се, че съзнавам — отговори остро Саманта и изгледа унищожително леля си.

— Вече казах, че съм бил безкрайно предпазлив, когато съм пръскал семето си — отбеляза с жестока усмивка Рудолф. — Защо смяташ, че ще имам връзки с други жени? Недоверието ти ме обижда.

— Защото пръсна семето си още докато пътувахме за Шотландия — напомни му Саманта.

Маркизът избухна в смях, но сините очи на Саманта засвяткаха толкова гневно, че той побърза да се овладее.

Рудолф я погледа известно време мълчаливо, после кратко кимна.

— Искам да го кажеш — настоя Саманта, без да подозира в какво неловко положение го поставя. Твърде късно забеляза трепереще мускулчета по лицето му.

— Обещавам, че няма да имам връзки с други жени — процеди през здраво стиснати зъби Рудолф.

Саманта се отпусна в креслото си и принцът побесня от гняв. Как бе посмяла да го притисне до стената пред лицето на толкова много хора? Малката вещица явно си въобразяваше, че е взела връх. Трябваше веднага да покаже авторитет, за да е ясно още от самото начало, че в дома им ще пее петел, а не кокошка.

— Мисля, че вече можем да поговорим за подробностите около сватбата. Както вече казах, насрочили сме я за края на следващия месец — обяви леля Рокси с облекчена усмивка.

— Аз също имам няколко изисквания — подхвърли Рудолф.

— Колко неприятно — промърмори Рокси.

Саманта погледна с очакване бъдещия си съпруг, на устните й заигра лека усмивка.

— Като моя съпруга ти си длъжна да ми се подчиняваш във всичко и никога да не поставяш под въпрос оценките и авторитета ми. — Рудолф с удовлетворение отбеляза, че по челото на Саманта се появиха бръчици — Освен това искам да си на мое разположение двайсет и четири часа в денонощието, не само в сексуално отношение, но и във всички други области, в които се нуждая от услугите ти.

Очевидно обидните му думи не бяха засегнали истински Саманта.

— А ще мога ли да дишам без твое позволение? — осведоми се мило тя.

— Сарказмът ти не е никак забавен — отговори ледено Рудолф и премина към следващия удар. — Няма да напускаш къщата без моето изрично позволение и никога няма да излизаш без придружител.

Саманта го погледна изненадано.

— Защо ми нямаш доверие?

— Ти също няма да имаш връзки с други мъже — продължи Рудолф, като се направи, че не е чул въпроса й. — С други думи, няма да разтваряш краката си за никой друг мъж, освен за мен.

Саманта шумно пое въздух и кръвта изведнъж се отдръпна от лицето й. Рудолф разбра, че този път я беше улучил. Тя се надигна

бавно от креслото и застана пред него.

— Наистина ли ме смяташ за толкова лекомислена, че да… че да направя онова, което току-що каза?

Малката му годеница съвсем не беше толкова дръзка, колкото си въобразяваше; тя нямаше неговия опит и той не се забави да й нанесе смъртоносния удар.

— Ти отвори краката си още на път за Шотландия, и то с готовност — заяви той с горчив сарказъм и тъй като знаеше, че тя няма какво да отговори, заключи: — А сега бъди послушно момиче и седни спокойно, докато ние с негова светлост обсъдим подробностите.

Саманта не се помръдна. Остана права пред него, втренчила поглед в лицето му.

— Казах да седнеш — заповяда Рудолф.

Тя се отпусна тежко в креслото, скръсти ръце в скута си и здраво стисна устни.

Ако се ядоса още малко, ще й излезе пушек от ушите, каза си с усмивка Рудолф.

— Поведението ти е многообещаващо, любов моя. Може би няма да съжалявам, че те вземам за жена — той се настани в креслото до нея и се обърна към дука, който се усмихваше широко. — Е, ваша светлост, какво още имаме да обсъдим?

Дук Магнъс се обърна към Саманта.

— Принцът ще се настани при нас, тъй като брат му е окупирал Монтагю Хаус.

— Зара също ще живее тук под постоянна охрана — допълни Рудолф. — Надявам се да се опознаете.

Саманта си спомни хубавото русо момиченце и се усмихна зарадвано. Грант и Дрейк щяха да се влюбят в дъщерята на принца.

— С радост ще се грижи за нея — заяви тя. — Разбирам, че ти липсва, но не мислиш ли, че на Сарк Айлънд е по-сигурно за нея?

— Дъщеря му не е… — опита се да обясни дук Магнъс, но Рудолф му даде знак да мълчи и проговори предупредително:

— Преди по-малко от пет минути ти се съгласи никога да не подлагаш на съмнение преценката ми. След като съм решил да доведа Зара, значи смятам, че тук е по-сигурно.

— Просто попитах.

— Да питаш значи да се съмняваш — отсече принцът. — Ти ми даде думата си, че никога няма да се съмняваш.

Саманта отдавна вече не помнеше защо се е влюбила в него. Прекрасният принц от приказките се бе разтворил във въздуха и на негово място се появи самомнително чудовище.

— Прави, каквото искаш — изсъска ядно тя.

— Това и възнамерявам, но не желая да се съмняваш в правотата на действията ми.

Саманта не каза нищо, ала бузите й пламтяха от смущение. Как си позволяваше да се държи така с нея пред другите? Как щеше да прекара следващите петдесет години с този чужд, груб мъж? С всяка минута, прекарана в присъствието му, животът на отхвърлената от обществото стара мома изглеждаше все по-привлекателен.

Дук Магнъс се покашля и взе думата.

— Сватбата е определена за двайсет и трети април — помълча малко и добави: — Тъй като това е денят на свети Георги, съпругът ти никога няма да забрави кога се е оженил за теб.

— Вече започвам да се питам дали да не пропусна сватбения си ден — процеди през зъби Саманта.

— Дръж си езика зад зъбите, принцесо — не закъсня предупреждението на Рудолф.

— Ще носиш венчалната рокля на майка си — оповести с принудена радост леля Рокси. — Не е ли вълнуващо?

Саманта се обърна към принца и попита невинно:

— Вълнуващо ли го намирам или не?

Маркизът се изсмя тихо и Саманта втренчи поглед в бузата на принца, където нервно потръпваше едно мускулче.

— Мисля, че хиляда фунта за тоалети са достатъчни — каза дукът на принца.

— Не ми трябват пари — възпротиви се Саманта.

— Щом аз казвам, значи ти трябват — поправи я Рудолф.

— Ще наредя веднага да изготвят брачния договор, за да е готов за подпис още тази вечер — каза дукът.

Рудолф кимна.

— Щом Карл извади багажа ми от каретата, ще ида да купя годежен пръстен.

Пръстенът щеше да направи робството й окончателно.

— Не ми трябва пръстен — промълви Саманта.

— Трябва ти, щом аз казвам — отвърна принцът.

Дук Магнъс стана, за да даде знак, че разговорът е приключил. Когато протегна ръка на принца, той се поколеба за миг, преди да я поеме.

Саманта остана с неясното усещане, че двамата мъже имаха по-важен въпрос за разрешаване от сватбата й с принца, но си каза, че това е невъзможно. Все пак Рудолф и дук Магнъс почти не се познаваха.

Петимата излязоха от кабинета на дука и слязоха в партера. Саманта възнамеряваше да пие чай, да види как са се настанили момчетата и да се скрие в стаята си до вечеря.

Точно в мига, когато компанията стигна до края на стълбището, в къщата влезе едър рус мъж: Александър Емерсън. Без да се колебае, той прекоси антрето и заби юмрук в лицето на принца.

Рудолф, когото нападението завари напълно неподготвен, се олюля и падна върху маркиза. Саманта нададе ужасен писък.

В следващия миг принцът се овладя и замахна с юмруци срещу Емерсън. Без да помисли, Саманта се хвърли между двамата противници и юмрукът на Рудолф улучи не нападателя, а нея.

— О, господи! — изпищя Рокси.

Саманта се свлече на пода. Не загуби съзнание, само притисна с две ръце дясната си буза.

— Много съжалявам — пошепна Рудолф, който моментално коленичи до нея и я взе в обятията си. — Не исках… никога не бих те ударил нарочно! — хвърли бърз поглед към стъписания иконом и заповяда: — Веднага донесете мокра кърпа, човече!

— Нищо ми няма — отговори Саманта. — Ти не си виновен. Аз се изпречих на пътя ти.

Рудолф помилва корема й и попита загрижено:

— Сигурна ли си?

— Да.

След минута икономът Тинкър се върна с охладена мокра кърпа и Рудолф я притисна върху лицето на Саманта.

— Ще можеш ли да се изправиш? — попита той и когато тя кимна, й помогна да стане, без да я изпуска от прегръдката си.

— Според мен Александър трябва да дойде отново след около час — обади се дукът.

— Аз пък мисля, че въпросът трябва да се реши още сега — възрази леля Рокси. — Саманта е невредима — тя се обърна към принца и нареди: — Ваше височество, погрижете се слугата ви да свали багажа от каретата — после се обърна към Саманта: — А ти ще заведеш Александър в салона и ще му обясниш какво се случи.

Да обясни на Александър Емерсън, че не иска и не може да се омъжи за него — в момента това беше последното, което искаше Саманта. Как щеше да му признае, че носеше под сърцето си детето на принца! Александър не я обичаше, но признанието й щеше да нарани гордостта му. Тя се почувства слаба и жалка и си каза, че е изразходила целия си кураж и вътрешна сила в разговора с принца.

— Бузата ми се подува, а и съм много уморена от пътуването — опита се да се измъкне тя.

Леля Рокси й хвърли пронизващ поглед.

— Ще се почувстваш още по-зле, ако не направиш това, което ти казвам.

Рудолф я притисна собственически до гърдите си.

— Бъдещата ми съпруга няма да разговаря с бившия си годеник, ако не присъствам и аз.

Леля Рокси наклони глава.

— Както желаете, ваше височество.

Саманта се изтръгна от прегръдката на принца и се запъти към малкия салон. Александър, Рудолф и маркизът я последваха.

— И ти ли държиш да присъстваш? — попита изненадано Саманта.

— Не мога да те оставя сама с тези двамата — обясни с усмивка Робърт.

След като маркизът грижливо затвори вратата на салона, четиримата седнаха около малка масичка — Рудолф и Саманта от едната страна, Александър Емерсън и Робърт от другата.

Саманта не знаеше как да започне. Доскоро живееше с убеждението, че никога няма да си намери мъж, а сега двама се биеха за нея. Чувстваше се безкрайно зле и за всичко обвиняваше себе си. Как ли красивите млади дами се справяха с натрапчивото мъжко внимание?

— Александър чака — напомни й меко Робърт.

Саманта кимна и се обърна към бившия си годеник.

— Много съжалявам, но плановете ни се объркаха — започна тя. — Принцът не ме отвлече, както вероятно си мислите, а двамата бяхме похитени от слугите на брат му, които ни отведоха в Лондон. Успяхме да избягаме, но Рудолф беше на мнение, че е по-добре да се крием, докато братята му пристигнат в Англия и сложат край на спора. Аз… вече не мога да се омъжа за вас и много се надявам един ден да ми простите.

Сърцето й биеше неспокойно. Разговорът се оказа по-труден, отколкото очакваше.

— Вие не ме обичате, Александър.

— Аз ви ценя високо, уважавам ви като жена и човек и съм сигурен, че ще бъдете прекрасна съпруга и майка — отвърна той.

Готова да се разплаче, Саманта пошепна задавено:

— Ще се омъжа за принца.

— Не е задължително да се омъжите за него — възрази Александър.

— Напротив, задължително е — намеси се рязко Рудолф. — Кажи му.

Саманта вдигна ръка към устата си, пое дълбоко въздух и призна:

— Нося детето на принца.

— Копеле! — изкрещя вбесено Александър. — Принудили сте я да замине с вас за Шотландия и сте се възползвали от невинността й. Ще ви извикам на дуел.

Принцът очевидно беше готов да приеме предизвикателството, но Саманта избухна в сълзи.

— Не, моля ви…

Рудолф веднага се наведе към нея и я прегърна закрилнически.

— Ако някой ден почувствате нужда от сигурен човек, не се колебайте да дойдете при мен — изрече настойчиво Александър и стана от мястото си. Обърна се към принца и заяви твърдо: — Ако й причините болка, ще ви убия.

Когато четиримата се върнаха във входната зала, завариха там леля Рокси.

— Елате за малко с мен — каза тя на Александър и го хвана за ръка. — Имам да обсъдя нещо с вас.

Без да каже дума, Саманта тръгна към стълбата. Рудолф посегна към ръката й.

— Къде отиваш?

— Отивам в стаята си, за да си почина. Обещавам, че няма да изляза от къщата. Ако не ми вярваш, помоли леля Рокси да ме охранява, докато ти отсъстваш.

Рудолф се намръщи заплашително. Естествено, че й вярваше, но тя нямаше никакво право да го укорява в недоверие.

Маркизът се изсмя подигравателно.

— Говори точно като моята мила съпруга — обясни той. — Не очаквах, че кротката Саманта може да бъде язвителна като сестра си. Но не се притеснявайте, майчинството ще я излекува.

След като двамата мъже излязоха от къщата, Саманта се запъти към стаята си. Никога в живота си не се беше чувствала толкова изтощена. А и бузата я болеше адски!

Докато изкачваше бавно стъпалата, тя чу гласа на леля си:

— Скъпи Александър, толкова исках да ви приемем в семейството ни. За щастие имам още една племенница и честно казано, намирам, че тя ще ви подхожда много повече от Саманта. Виктория е малко необуздана и е по… опърничава от сестрите си, но знам, че мъжете обичат темпераментни жени. Виктория има нужда от силен, солиден мъж като вас, който да я научи на сдържаност. Сърцето ми подсказва, че именно вие сте подходящият мъж за тази задача…

13

Окото й беше посиняло!

Саманта се погледна отново в огледалото и отчаяно изкриви лице. Не беше ли достатъчно, че куцаше! Сега господ я беше наказал с кръвоизлив на бузата и с подуто и посиняло око.

И с годеник, който се държи като тиран — допълни горчиво тя. Не се съмняваше, че принцът не я е ударил нарочно. Това й беше за урок. Следващия път нямаше да се хвърли толкова бързо между двама биещи се мъже…

Макар да беше дълбоко разочарована от поведението на принца, Саманта се опита да се направи красива — облече перленосивата копринена рокля, която той й беше купил. Съзнаваше, че двамата ще имат само привиден брак, но дори най-нелюбимата съпруга заслужаваше няколко хубави спомени. В живота й щеше да има само един годеж и само една сватба и тя не искаше да си спомня за тях с болка.

Щом Рудолф се беше превърнал от приказен принц в тиранично чудовище, значи беше възможно да си възвърне предишния образ! Как да го накара да се промени? Едно беше ясно: разумните аргументи нямаше да я отведат до целта.

Рудолф беше мъж, с който жената жънеше, каквото си беше посяла. След като стигна до това заключение, Саманта реши да ухажва годеника си с нежни думи. Ала когато се опита да изпробва изкусителна усмивка пред огледалото, болката в подутото лице беше толкова силна, че очите й се напълниха със сълзи.

Отвратена от вида си, тя обърна гръб на огледалото и се запъти към вратата. „Ако искаш да знаеш какво мисли мъжът, не обръщай внимание на онова, което казва, а гледай какво прави.“ Мъдрите думи на леля Рокси отекнаха в главата й. От днес нататък нямаше да слуша думите на принца, а щеше да съсредоточи вниманието си върху действията му.

Когато влезе в стаята, определена за момчетата, там нямаше никой, затова побърза да слезе в салона, където семейството се събираше преди вечеря. Надяваше се, че на масата децата ще се покажат откъм най-добрата си страна.

Щом влезе в малкия салон, тя установи, че беше последна. Хвърли предпазлив поглед към принца, за да разбере в какво настроение е, но той беше задълбочен в разговор с дука.

— Лейди Саманта — Грант и Дрейк я забелязаха в същия миг, прекосиха салона на бегом и я прегърнаха.

— Дукесата заповяда Егидий да се храни в кухнята — извика сърдито Грант.

— Тя е много строга — кимна знаещо Дрейк.

Саманта се засмя, но силната болка в бузата я принуди да млъкне.

— Когато дукесата отсъства, ще пускаме Егидий в трапезарията.

— Какво ти има на бузата? — попита уплашено Дрейк.

— Окото ти е синьо и изглеждаш болна — добави Грант и се притисна до нея.

Саманта не можеше да каже на момчетата, че принцът я е ударил, макар и неволно.

— Ударих се в нещо — обясни тихо тя.

— В какво? — в гласа на Грант имаше скептичност.

— В една отворена врата.

— Плака ли? — попита Дрейк.

— Не.

— Боли ли те? — продължи малкото момче.

— Да.

Дрейк й показа с пръст да се наведе към него и когато тя изпълни искането му, я прегърна устремно и заяви:

— Сега ще го целуна и ще ти стане по-добре — целуна няколко пъти посинялата буза и попита с надежда: — Е, как се чувстваш сега?

— Много по-добре — отговори с усмивка Саманта. — Благодаря ти за помощта.

— И аз искам да те целуна по удареното място — присъедини се към братчето си Грант. Саманта се наведе към него и получи още няколко целувки по синината.

— Вече се чувствам почти като нова — оповести засмяно тя. — От днес нататък винаги ще търся помощта ви, когато се почувствам зле.

Грант и Дрейк засияха от гордост. Дрейк я хвана за ръката и я поведе през салона.

— Негово височество също не се чувства добре, но не ми се вярва, че иска да получи целувка — пошепна й съзаклятнически той.

— Той ли ти каза, че се чувства зле? — попита изненадано Саманта.

Дрейк поклати глава.

— Нали го виждам. Тази вечер е много мрачен.

— Дрейк, съкровище, ти си истински сърцевед! — извика през смях леля Рокси.

— Какво е това сърцевед? — попита с недоверие момчето.

— Леля Рокси иска да каже, че младите дами ще се влюбват в теб, защото умееш да проникваш в сърцата им — обясни търпеливо Саманта.

— Господи, не! — извика ужасено Дрейк и изкриви лице.

Саманта чу дълбок смях и се обърна към принца, който срещна погледа й и прекоси салона, за да отиде при нея. Вдигна ръка и помилва бузата й.

— Толкова съжалявам, любов моя — пошепна в ухото й той. — Можеш ли да ми простиш?

Саманта се взря смаяно в загадъчните тъмни очи. Защо пак я наричаше своя любов? Непредвидимите промени в настроението му бяха шокиращи.

— Ти не си виновен — отговори искрено тя. — Вече знам, че не бива да се хвърлям презглава между двама биещи се.

— Ако я целунеш, ще се почувства много по-добре — обясни премъдро Дрейк.

Саманта се изчерви и смутено сведе глава към пода. Ала Рудолф повдигна брадичката й и нежно я целуна по устните.

— По бузата, ваше височество, не по устата — провикна се укорно Дрейк и всички присъстващи избухнаха в смях.

Рудолф отново се наведе към нея и плъзна устни по посинялата буза. Саманта потрепери и той проговори разкаяно.

— Боли те. Никога няма да си го простя.

Саманта не намери какво да отговори. Огледа се крадешком и видя, че леля й сияеше, дукът се усмихваше, а сестрите й скрито хихикаха. Тогава забеляза, че и трите жени бяха в официално облекло.

— Какво ще правите тази вечер?

— Отиваме на опера — отговори леля Рокси.

— След това сме канени на бала у лейди Мейхю — допълни Виктория.

Саманта хвърли бърз поглед към принца.

— И аз бих отишла с удоволствие на опера.

— Аз пък си мислех, че скучаеш в операта — възрази малката й сестра.

— Стига, Тори, ти си тази, която скучае в операта.

— Оперите са ужасно досадни — заяви натъртено Виктория и думите й накараха принца да се усмихне, — но антрактите много ми харесват.

— Съжалявам, миличка, но на бузата ти има огромна синина — напомни леля Рокси. — Нали не искаме хората да си помислят нещо лошо?

— Какво означава това?

— Леля ти иска да каже, че няма да напускаш къщата, преди синината да изчезне — обясни принцът.

Саманта беше готова да се развика. Да не би да беше пленница в къщата на дука?

— Ами ако синината не изчезне до двадесет и трети април? — попита предизвикателно тя.

— Воалът ще я скрие много добре — отговори ухилено принцът.

За вечеря не поднесоха стриди и Саманта се зарадва. След доматената супа, гарнирана със сметана и зелени подправки, им сервираха салата от глухарче с парченца печена шунка и пикантен винегрет, задушени гъби и риба.

Дук Магнъс седеше начело на масата. Отляво бяха леля Рокси, Грант и Виктория, отдясно Саманта, Дрейк и Рудолф.

— Анджелика покани мисис Суитин да ни помага с децата — разказа леля Рокси. — Тя е вече тук и тъкмо разопакова багажа си.

— Запознахте ли се вече с мисис Суитин? — попита Саманта и когато момчетата кимнаха, продължи: — Суитин се грижеше за мен, когато бях малка.

— Аха, това обяснява защо е толкова стара — каза Грант и присъстващите се засмяха. После погледна дукесата и обясни съзаклятнически: — Сигурно няма да повярваш, но доскоро не знаехме как да се държим на масата.

— Наистина ли?

— Лейди Саманта ни научи — оповести гордо Дрейк. — Тя ни научи и да четем.

— А принцът ни научи да смятаме — добави със самочувствие Грант.

— Как всъщност се срещнахте с моята племенница и принца? — попита леля Рокси.

— Момчетата се опитваха да се изявяват като улични разбойници — разказа с усмивка Рудолф. — Помислихме, че сме прегазили кучето им, и спряхме каретата. Преди да разберем какво става, те изскочиха от скривалището си и ни заплашиха с пистолети.

Саманта наблюдаваше принца, докато той говореше. Изглеждаше зашеметяващо красив и тя копнееше с всяка фибра на тялото си за любовта му. Когато сведе поглед към ръката му, която държеше кристалната чаша, отново си представи как пръстите му се плъзгаха по голата й кожа и потрепери. Внезапно осъзна, че искаше повече, не само нежността и привързаността му.

— Така ли беше, принцесо? — попита с усмивка Рудолф.

Саманта бързо вдигна глава и го погледна в лицето. Бузите й пламнаха и тя се запита дали усмивката му означаваше, че бе разгадал мислите й.

— Какво каза? — попита смутено тя.

— Егидий се преструваше на тежко ранен — продължи разказа си Рудолф.

Саманта кимна разсеяно, устремила поглед към устата на принца, без да чува думите му. Като си припомни как тези устни я бяха целували навсякъде, сърцето й заби като безумно и дишането й пресекна.

— Не ти ли е добре, миличка? — попита съчувствено леля Рокси.

Саманта се обърна стреснато към дукесата.

— Какво каза?

— Тази вечер се държиш странно — отбеляза Рокси. — Затова попитах дали не ти е добре.

— Влюбените винаги се държат така — обясни важно Грант.

— Лейди Саманта обича негово височество — допълни мъдро Дрейк. — Затова непрекъснато го гледа.

Саманта толкова се засрами, че й се дощя да се скрие под масата. Сестрите й се закискаха неудържимо, дукът се закашля, само леля Рокси запази присъствие на духа и отбеляза.

— Ето какво било!

Не можа да разбере как бе реагирал принцът, защото не посмя изобщо да погледне в неговата посока.

Какво друго й оставаше, освен да остане на мястото си и да се изчерви без коментар? Не можеше да възрази — не беше прилично да заяви пред всичките си роднини, че не е влюбена в годеника си, бащата на бъдещето й дете. Това би било твърде обидно за него. От друга страна обаче Рудолф не я обичаше и не искаше да се ожени за нея. Бременността беше веригата, която ги бе оковала един за друг.

Най-добре да смени темата.

— След няколко дни ще пристигне дъщерята на принц Рудолф — каза тя на момчетата. — Надявам се, че ще приемете с радост принцеса Зара и ще я включите в игрите си.

— Аз ще играя с нея — каза веднага Дрейк. — Аз обичам момичетата.

— И аз ги обичам, макар да са глупави гъски — кимна Грант.

— Защо смяташ, че момичетата са глупави гъски? — попита засмяно леля Рокси.

— Защото непрекъснато плачат — обясни Грант. — И лейди Саманта плаче, все едно дали е щастлива или тъжна.

Саманта отново пламна от срам. Когато се осмели да хвърли поглед към принца, видя, че той й се усмихваше.

— Значи ли това, че лейди Саманта е глупава гъска? — попита строго дукесата.

— Ами да. — Грант закима усърдно.

— Но ние въпреки това я обичаме — допълни Дрейк и лицето му засия.

— Много се радвам, че не съм негово височество — каза тихо Грант, като се наведе към леля Рокси. — Той има задача да я разсмива, когато плаче.

— И как го прави? — осведоми се Рокси.

— Не знаем — отговори високо Дрейк. — Отвежда я в спалнята.

Всички, включително принцът, избухнаха в сърдечен смях. Само Саманта не се помръдна: все пак смехът беше за нейна сметка. На всичкото отгоре скоро щеше да се омъжи за човек, който нито я обичаше, нито искаше да се ожени за нея.

След вечеря компанията се настани в работната стая на дука. На път към втория етаж срещнаха мисис Суитин, която отведе момчетата в стаята им. Виктория отиде с тях, за да вземе палтото си.

Саманта се отпусна тежко на креслото пред камината. Леля й седна до нея.

— Искате ли първо да прочетете договора на спокойствие, ваше височество? — попита дук Магнъс, като подаде на принца брачния договор.

Саманта проследи със смесени чувства как Рудолф прелисти набързо документа и го подписа. Дукът подписа в качеството си на настойник на Саманта и й връчи договора.

Тя навлажни нервно пресъхналите си устни и зачете внимателно документа. Всъщност искаше да забави подписа си колкото бе възможно повече. Щом подпишеше, съдбата й беше подпечатана.

— Подписвай, принцесо — заповяда принцът, който стоеше до нея. — Все едно какво пише в договора, ти си бременна и нямаш друг избор.

Без да каже дума, Саманта сложи подписа си под документа. Капанът щракна над главата й. Проследи как принцът и дукът запечатаха размяната с ръкостискане и сведе глава. Защо никой не се сети да стисне и нейната ръка?

— Искаш ли да пожелаеш лека нощ на Грант и Дрейк, ваше височество? — попита тя и стана от креслото.

Рудолф не отговори. Вместо това извади от джоба си кадифена кутийка, отвори я и вдигна ръката на Саманта, за да сложи на безименния й пръст диамантен пръстен.

— Диамантите са безценни камъни — както ти си безценна за мен, любов моя.

Леля Рокси въздъхна разчувствано. Бузите на Саманта отново пламнаха. Тя вдигна очи към принца и отговори глухо:

— Благодаря ти за пръстена и за онова, което каза.

Двамата изкачиха безмълвно стълбата към горния етаж. Тя носеше под сърцето си детето на принца, но не беше в състояние да разговаря нормално с него. Странно, в Шотландия нямаха подобни проблеми. Очевидно той вече не изпитваше потребност да говори с нея.

Само ако ме обичаше… Ако искаше да се ожени за мен… Ако не куцах…

Защо в живота й имаше безброй „ако“? Никога ли нямаше да заживее спокойно?

— Благодарете на бога за доброто, което ви е сторил днес — каза Саманта, щом влязоха в стаята на момчетата.

Пръв беше Грант.

— Благодаря ти за лейди Саманта и за негово височество. Благодаря ти и за мисис Суитин — и смушка Дрейк с лакът.

— Благодаря ти, господи, че днес нямаше супа със стриди.

Саманта прехапа устни, за да не избухне в смях. Бърз поглед към принца й показа, че той също беше готов да се засмее. Двамата целунаха момчетата за лека нощ и излязоха от стаята.

— Коя е твоята стая? — попита Рудолф.

Саманта посочи вратата в края на коридора. За нейна изненада принцът я улови за ръка и я отведе в спалнята й.

— Коя е твоята стая? — осведоми се Саманта.

Рудолф се ухили като хлапак, заловен да прави беля.

— Намира се до твоята — отговори той. — Настоях, че ми се пада по право. — Вдигна ръката й към устните си и промълви съкрушено: — Безкрайно съжалявам, че тази сутрин те ударих.

Саманта сведе глава.

— Стана случайно — когато той се обърна да си върви, тя го спря. — Ще позволиш ли да ти задам един въпрос?

Рудолф кимна.

— Няма ли да се разсърдиш?

— Зависи от въпроса.

— Защо се промени така изведнъж? — тя се презря за умолителния тон на гласа си. Когато принцът се усмихна несигурно,

разбра, че той нямаше ни най-малка представа за какво го питаше. — Ти не си мъжът, с когото заминах за Шотландия — опита се да обясни тя, без да го засегне.

Рудолф вдигна въпросително вежди.

— Какъв съм сега?

— Предпочитам да не го казвам — Саманта сведе глава към килима.

Рудолф повдигна брадичката й и изчака тя да го погледне в очите.

— Аз съм такъв, какъвто винаги съм бил — отсече той.

— Държиш се различно — Саманта поклати глава. — Настроенията ти…

— Всеки мъж, принуден да се ожени против волята си, е в лошо настроение — прекъсна я Рудолф.

Думите му разкъсаха сърцето й, но тя се опита да го прикрие.

— Защо настояваш да ме държиш като затворница в къщата? — попита тихо тя.

— Защото съм се научил да пазя онова, което е мое, когато Владимир е наблизо — обясни Рудолф. — Като моя бъдеща съпруга и майка на детето ми ти си моя.

Нещо в душата й се преобърна.

— Аз принадлежа само на себе си. Не съм твоя собственост.

— Според закона съпругата и децата са собственост на мъжа — възрази Рудолф. — Той може да прави с тях, каквото си поиска, естествено, в определени граници.

— Тук не сме в Русия, ваше височество — отвърна сърдито Саманта. — В Англия…

— Имам предвид английския закон — обясни спокойно Рудолф.

Саманта зяпна смаяно. Досега не осъзнаваше факта, че женитбата я правеше собственост на някакъв мъж. За съжаление откакто баща й загуби семейното богатство, беше водила свободен живот, далече от обществените принуди, и не знаеше нищо за законите.

Тя вдигна гордо глава и заяви:

— Този закон е глупав.

— Законът си е закон — рече Рудолф. — А аметистовият цвят е лилав — с тези думи я остави на коридора и изчезна в стаята си.

Саманта побърза да се скрие в своята спалня и затвори вратата. Настроението й падна под нулата. По бузите й потекоха сълзи и тя ги изтри ядосано с опакото на ръката. С изключение на деня, когато бе станала злополуката с каретата, днес беше най-ужасният ден в живота й. Можеше само да се надява, че положението няма да се влоши още повече.

Разбунтуваните чувства и бременността поискаха своето и веднага щом се пъхна в леглото, Саманта потъна в дълбок сън без сънища.

Когато се събуди, се чувстваше много по-добре, макар че леко й се гадеше. Протегна се и внимателно се надигна.

На шкафчето до леглото и беше оставена чинийка с парче хляб. Саманта седна в леглото и прочете бележката, оставена до чинийката, която се състоеше само от две думи: „Изяж го.“

Тя изяде послушно сухия хляб и се облегна удобно на възглавниците. Кой ли се бе промъкнал в стаята й и бе оставил хляба на нощното й шкафче? Сигурно леля Рокси.

Скоро след това гаденето изчезна. Не се появи и така мъчителното сухо давене. Очевидно хлябът беше полезен.

Саманта стана, изми се и облече обичайната си бяла муселинена рокля. Излезе от стаята си и се запъти с бърза крачка към трапезарията. От седмици не се беше чувствала така добре. Дори имаше апетит!

Когато влезе в трапезарията, Саманта спря изненадано на прага. Помещението беше празно. Само икономът стоеше до бюфета. Родните й щяха да спят до късно след операта и бала, но Рудолф…

— Къде са принцът и момчетата? — попита тя, щом стигна до бюфета.

— Момчетата вече закусиха — обясни Тинкър, — а негово височество е още в стаята си.

Саманта сложи в чинията си бъркани яйца с гъби, парче шунка и топло хлебче. Като видя пушената риба с пържени картофи, се усмихна доволно и посегна към лъжицата.

— Съжалявам, милейди, но не ви е разрешено да ядете пушена риба с картофи — заяви икономът.

— Какво? — попита невярващо Саманта.

— Имам точни указания от негово височество кои ястия са ви забранени — обясни Тинкър.

Саманта побесня от гняв. Значи чудовището със синя кръв смяташе да се разпорежда дори с начина й на хранене! Но тъй като не желаеше да създава неприятности на икономa, само кимна и седна да закуси.

Разсеяно посегна към „Таймс“ и го прелисти, докато ядеше. Зачете се в светските новини на трета страница, тъй като там се споменаваше балът у лейди Мейхю. Колкото повече четеше, толкова по-мрачно ставаше утрото.

> „Красивият принц Рудолф Казанов, който наскоро се завърна от континента, става все по-привлекателен за известните английски красавици. Жени на различна възраст, от достопочтената матрона до най-младата дебютантка, ухажваха принца през цялата вечер. Къде ли се е скрила чернокосата му годеница? Възможно ли е принцът да се е отказал от плановете си за женитба? От сигурен източник знаем, че Рудолф Казанов открай време предпочита блондинки.“

Проклет негодник, повтаряше си Саманта и очите й се пълнеха със сълзи. Значи я бе отвел в стаята й, а след това се беше преоблякъл и бе отишъл на бала у лейди Мейхю.

Саманта блъсна чинията си и скри лице в ръцете си. Раменете й се разтресоха, от гърлото й се изтръгнаха тихи хълцания.

— Лошо ли ви е, лейди Саманта? — попита уплашено Тинкър, който бе застанал безшумно до нея.

Неспособна да каже дори една дума, тя поклати глава и посочи вестника. Икономът се наведе и прочете част от статията.

— Не му вярвайте — рече утешително той. — Ако не пускат скандални слухове, журналистите ще загубят работата си.

Саманта вдигна обляното си в сълзи лице към икономa. Знаеше, че думите му са само утешителна лъжа, но в този момент тя имаше нужда от нея. Тинкър беше прекрасен човек.

Забравил етикета, възрастният мъж седна до нея.

— Искам да ви разкажа една интересна история, която се случи, докато ви нямаше — усмихна се той. — Един ден регентът и министър-председателят се качили в държавната карета, теглена от осем коня, и тръгнали да открият парламента. За нещастие един от конете имал храносмилателни смущения и непрекъснато изпускал газове. По едно време цялата карета се разтресла и двамата закрили лицата си с кърпички. Тогава регентът се навел към министър-председателя и му казал: „Виждате ли, даже монархът не може да контролира всичко.“ „Прав сте — отговорил премиерът, — но ако не бяхте казали нищо, щях да си помисля, че е някой от конете.“

Саманта избухна в луд смях и избърса очите си със салфетката.

— Ще ви донеса чаша чай — каза Тинкър.

— Предпочитам кафе.

— Във вашето състояние не бива да пиете кафе.

— О, господи, всички в къщата ли знаят в какво състояние съм? — попита възмутено тя.

— Боя се, че да — Тинкър й наля чай. — Моля ви, милейди, хапнете още малко. — И се върна на обичайното си място пред бюфета.

Саманта придърпа отново чинията си, разрови яйцата и изяде хлебчето без масло. Лек шум откъм вратата отклони вниманието й.

В трапезарията влезе принц Рудолф.

— Добро утро, принцесо — мина покрай нея и спря пред бюфета.

Саманта проследи мълчаливо как годеникът й напълни чинията си с ядене и си наля чаша кафе. Когато отново се обърна към нея, тя побърза да сведе поглед към вестника.

Принцът седна до нея.

— Казах добро утро.

— Съжалявам, ваше височество — отвърна Саманта и го погледна в очите. — Добрите ви пожелания закъсняха.

— За какво говориш?

— За това — Саманта сложи вестника между двамата и посочи страницата със светските новини.

Рудолф прочете кратката статия и я погледна втренчено. Лицето му беше напълно безизразно.

— Значи тази статия ти развали хубавото настроение?

Хладният тон я разгневи още повече.

— Развали ми целия проклет ден!

Равнодушната маска падна от лицето му и в тъмните очи блесна гняв. Как смееше да й се сърди!

— Не смей да ми говориш неуважително — изрече тихо той.

— И какво ще направиш, ако продължа? — изсъска тя и продължи, като непрекъснато повишаваше глас: — Ще ме принудиш да избягам с теб в Шотландия! Ще ме прелъстиш и ще ми отнемеш невинността! Ще протестираш възмутено, когато семето ти попадне точно където трябва и те принудят да сключиш нежелан брак!

Едва когато прекъсна тирадата си, за да си поеме въздух, Саманта забеляза, че мускулчетата на бузите му трепереха много силно. Май не постъпи много умно, като го предизвика така открито.

— Не съм длъжен да ти давам сметка за деянията си — изсъска Рудолф.

Саманта стана от стола си и закуцука с високо вдигната глава към вратата.

— Къде отиваш? — попита принцът.

— Далече от теб.

— Ще напуснеш стаята само когато аз ти разреша — заповяда той.

В първия момент Саманта не повярва на ушите си. В следващия се обърна рязко и извика:

— Ти не си моят принц!

— Аз съм твоят годеник и след няколко дни ще бъда твой законен съпруг. Това означава, че трябва да ме признаеш за свой господар — заяви твърдо той.

Саманта го зяпна с отворена уста.

— Какво, за бога…?

— Не обичам да се храня сам — каза Рудолф. — Седни до мен, докато закуся.

Саманта вирна брадичка.

— В брачния ни договор не пише, че съм длъжна да ти правя компания.

— Затова пък пише, че трябва да ми се подчиняваш — усмихна се Рудолф. — Затова ще седнеш при мен, докато закусвам.

Намръщена като буреносен облак, Саманта се запъти към масата, но вместо да седне, продължи към бюфета. Взе си чиния, напълни я с пушена риба и картофи, после си наля и голяма чаша кафе.

Върна се на масата и се настани през няколко стола от принца.

— Не си изяла закуската си. — Рудолф посочи чинията с яйцата и премести поглед към новата порция. — Защо си вземаш друга?

Вместо да отговори, Саманта натъпка в устата си голямо парче риба, след това и картофи. Глътна ги бързо и доволно отпи глътка кафе.

— Не бива да ядеш пържено — укори я Рудолф.

— Доколкото си спомням, в брачния договор няма задължителни менюта — отвърна предизвикателно тя. — Ще ям, каквото ми харесва.

Принцът кимна равнодушно и отново се посвети на яденето в чинията си. Докато се хранеше, прелистваше небрежно вестника и често-често поглеждаше към Саманта със самодоволна усмивка.

Поведението му подклаждаше гнева й и макар че проклетата статия беше убила апетита й, тя беше твърдо решена да изяде цялото количество забранена храна в чинията си.

Наблюдаваше внимателно принца и всеки път, когато той погледнеше към нея, пълнеше устата си с пушена риба и пържени картофи. Когато изяде и последното парче риба, в стомаха й се надигна неприятно усещане — като че се намираше в лодка, подхвърляна по вълните. Люлеенето се засилваше с всяка минута.

Отчаяна, Саманта се опитваше да запази спокойствие, като притискаше с една ръка стомаха си, а с другата криеше устата си. Защо принцът ядеше толкова бавно? Тя имаше нужда непременно да си легне, за да смели огромното количество храна, което беше погълнала. Трябваше бързо да се махне оттук!

Принцът я погледна и небрежно хвърли салфетката на масата. Стана и заяви:

— Вече можеш да си отидеш.

Саманта скочи от стола си като изхвърлена с пружина и хукна към изхода. Вече не вярваше, че ще успее да стигне до стаята си.

Принцът я улови почти на вратата. Хвана я здраво през кръста, с другата ръка посегна към една голяма ваза и изхвърли на пода копринените цветя, които бяха в нея. Свали Саманта на колене и наведе главата й над празния съд. Свита на пода, тя повърна цялото количество риба и картофи, с които беше закусила.

Когато гаденето премина, Саманта затвори очи и се облегна на краката на принца. През целия си осемнадесетгодишен живот не се беше чувствала така унизена.

Рудолф клекна пред нея и изтри лицето й с кърпичката си. След това я вдигна на ръце и я понесе по коридора.

Саманта скри лице на гърдите му и се разплака. Как можеше да се надява, че някога ще спечели любовта му, след като повръщаше закуската си във ваза за цветя? Ухажваха го най-видните лондонски красавици, а тя дори не беше руса!

Рудолф изкачи мълчаливо стълбите към втория етаж и бързо стигна до стаята й. Отвори вратата с ритник и внимателно я положи на леглото.

Саманта го погледна с огромните си сини очи, пълни с мъка. От гърлото й се изтръгна тихо хълцане.

Рудолф приседна на ръба на леглото и приглади назад влажните й коси.

— Сега по-добре ли си? — попита нежно той.

— Да, благодаря.

— Дадох нареждания на Тинкър относно яденето, защото знам от какво ти става лошо — обясни той.

— Откъде знаеш? — попита несигурно тя.

— Веднъж вече съм го преживял — обясни той. — Слаба ли се чувстваш?

Саманта кимна. Рудолф се наведе над нея, целуна я по челото и се изправи.

— Обещавам ти, че ако поспиш малко, след това ще се чувстваш много по-добре.

Саманта го проследи с тъжен поглед, докато вратата се затвори зад гърба му. Целувката по челото беше почти бащинска. В последно време изобщо се държеше с добронамерената строгост на баща. Защо се отнасяше към нея като към дете? Защо трябваше да се дистанцира от бъдещата си жена!

Саманта прекара следобеда с мисис Суитин и момчетата в салона. Принцът се оказа прав — след като спа два часа, тя се чувстваше значително по-добре. Той я остави да изяде мазната закуска, макар че знаеше много добре какво ще се случи. Саманта въздъхна.

Може би смяташе, че бъдещата му жена има нужда от един добър урок, за да се научи да се пази.

Две горчиви чаши за един ден. При това темпо се съмняваше, че ще доживее края на лятото.

Надвечер в салона се втурна Виктория.

— Анджелика ражда! — извика възбудено тя. — Леля Рокси помага на акушерката. Само си представи, скоро ще сме лели!

— Какво каза леля Рокси, колко време ще продължи? — попита уплашено Саманта.

Виктория поклати глава.

— Доколкото разбирам, тази вечер ще трябва да си остана вкъщи.

Саманта се усмихна снизходително.

— Не искаш ли за разнообразие да почетеш някоя хубава книга?

— Много весело! Нали знаеш, че не обичам да чета! — Виктория се обърна към момчетата: — Хайде да поиграем на криеница!

— Суитин, аз отивам отсреща в дома на сестра ми — заяви Саманта и стана от дивана. — Сигурно мога да бъда полезна с нещо.

Тя излезе бързо от салона, взе наметката си и слезе в антрето. Искаше да остави вест на принца, но Тинкър не се виждаше никъде.

В края на краищата излезе от къщата и тръгна надолу по улицата към вилата на маркиза, която беше само на няколко десетки метра от дома на дука. Изведнъж някой я улови за рамото и я обърна.

— Забраних ти да напускаш къщата — изсъска вбесено Рудолф. — Къде си тръгнала?

— Сестра ми ражда — обясни Саманта и добави: — Живее съвсем наблизо.

Напрежението бързо се изпари от лицето на принца. Той погледна през рамо и махна на Карл да се оттегли.

— Ще те придружа.

Отвори им Уебстър, икономът на маркиза, и се усмихна зарадвано, като позна Саманта.

— У дома ли е маркизът? — попита Рудолф. — Мисля, че е добре да поседя при него, докато годеницата ми е при сестра си.

— Ще ви отведа в кабинета му… — Уебстър се поколеба.

— … Ваше височество — подсказа му Саманта.

— Сигурен съм, че маркизът ще се радва да ви види, ваше височество — каза Уебстър и се обърна към Саманта: — Знаете пътя, нали?

Саманта кимна, изкачи бързо стълбите и тръгна по коридора към спалнята на Анджелика. Чу стонове, които се засилваха с всяка крачка.

Вратата на спалнята беше затворена и Саманта спря нерешително. Не знаеше дали ще има сили да понесе страданията на сестра си.

Накрая събра цялата си смелост и предпазливо отвори вратата. Точно в този миг Анджелика нададе сърцераздирателен вик. Акушерката опипваше корема й.

— Ще минат няколко часа, преди да роди — заяви акушерката. — Коремът е много твърд. Питам се дали бебетата не са две…

— Да изпратя ли за лекаря? — предложи леля Рокси.

— Не е нужно — отговори жената и попита сърдито: — Кои е там?

Леля Рокси се обърна и като види Саманта, се намръщи заплашително.

— Ти пък какво правиш тук?

Саманта се взираше като замаяна в лицето на Анджелика, която се гърчеше от болки.

— Искам да помогна с нещо.

Леля Рокси я хвана за ръка и я поведе към вратата. Избута я навън и каза:

— Ще ни помогнеш, като не се мотаеш в краката ни — и затвори вратата под носа й.

Саманта приседна на тапицираната пейка в коридора и втренчи поглед в затворената врата. Виковете на сестра й прорязваха тишината, която цареше в къщата, и отекваха болезнено в главата й.

Една прислужница донесе гореща вода и кърпи. Тя почука на вратата, леля Рокси й отвори и пое кофата, след което пошепна нещо в ухото й. Жената кимна и бързо слезе на долния етаж.

След малко се появи Рудолф и седна на пейката до Саманта. Прегърна я със силните си ръце и каза:

— Леля ти изпрати една прислужница да ми каже, че се нуждаеш от мен. Какво има?

Саманта отдели поглед от затворената врата на спалнята и скри лице на гърдите на своя принц.

— Страх ме е.

14

Тя е още толкова млада, размишляваше Рудолф. Годеницата му изглеждаше напълно объркана и неразбираща — като млад воин след първата кръвопролитна битка. Със своите двадесет и осем години Рудолф отдавна беше забравил колко неопитна може да бъде една осемнадесетгодишна жена.

— От мен ли те е страх? — попита нежно той и я привлече към себе си.

Саманта поклати глава. Слава богу, каза си Рудолф и продължи с въпросите:

— От какво те е страх тогава, любов моя?

Саманта отвори уста, но тишината отново бе разкъсана от пронизителния вик на сестра й. Без да съзнава какво прави, тя притисна ръце върху корема си и се обърна към вратата на спалнята.

Макар че разбра откъде идваше страхът й, Рудолф попита настойчиво:

— Кажи ми от какво се страхуваш, любов моя.

Саманта вдигна глава към него. Огромните сини очи бяха пълни с панически страх.

— Знам какво означава да страдаш от силна болка — отговори тихо тя. — Страх ме е от раждането.

— Няма от какво да се страхуваш — Рудолф успокоително помилва с устни слепоочието й.

— Това, което става вътре, не е нищо — отвърна тя и извика усмивка на лицето му.

— Когато се стигне дотам, ще ти доведа най-добрата акушерка и най-опитния лекар в цяла Англия — увери я той.

— Ще останеш ли до мен?

— Ако желаеш, принцесо — тя ми вярва, каза си развълнувано Рудолф. Въпреки грубите думи продължава да ми вярва и се чувства сигурна с мен. Знаеше, че не може да премахне болката при раждането, но ако можеше да я облекчи по някакъв начин, щеше да даде цялото си

състояние, защото страхът щеше да направи мъчението й още по-ужасно.

— Не е хубаво да седиш тук и да слушаш писъците на сестра си — каза Рудолф и й помогна да стане. — Хайде да си отидем вкъщи.

Саманта кимна. Хвана се за ръката му и двамата излязоха на улицата, за да се върнат в къщата на дука.

Минаха през входната зала и Рудолф я поведе към стълбището.

— Най-добре легни да си починеш.

Щом стигнаха горе, той отвори вратата на спалнята й и я последва вътре. Ако успееше да отклони вниманието й, виковете на сестра й щяха да останат само неприятен спомен.

— Седни — той махна към леглото, отиде в гардеробната и се върна с една от нощниците й. — Дай да ти разкопчая роклята.

— Прилично ли е това? — попита тя и Рудолф се ухили.

— Обещавам ти, че няма да забременееш.

Саманта също се усмихна, надигна се и застана с гръб към него. Той разкопча умело десетките малки копченца и плъзна пръсти по разголения й гръб. Тя потрепери от внезапно желание.

— Обърни се — пошепна в ухото й той.

Саманта го послуша и Рудолф внимателно свали роклята от раменете й. Наведе се към нея и целуна първо устните, после крехката й шия. Бързо свали късата долна риза и тя остана пред него само по чорапи и жартиери.

Саманта обгърна с две ръце шията му и се притисна до него. Искаше го, имаше нужда от него.

Рудолф я целуна отново, вдигна я и нежно я положи върху леглото. Настани се до нея и плъзна ръка по тялото й от шията към бедрата.

— Гърдите ти са красиви, любов моя — промълви той. — Бременността е направила зърната по-тъмни.

Сведе глава и жадно я целуна по устата. Тя отговори на целувката му с цялата си пламенност.

— Съблечи се — пошепна Саманта.

Той се усмихна и плъзна ръка към тайното място между бедрата й. Устните му потърсиха гърдите й. Намери влажния, пламнал от желание хълм и започна да я милва, докато тя извика от наслада и се вкопчи в него, цялата трепереща.

Рудолф продължи да я целува, докато тръпките преминаха. След малко обаче се отдели от нея и посегна към нощницата й.

— Не ми е приятно да се любя с теб под покрива на настойника ти, преди да сме женени — отметна завивката и я накара да си легне. — Когато се оженим, любов моя, ще те отведа на Сарк Айлънд и тогава ще се любим часове наред, денем и нощем, винаги когато искаш.

Саманта се усмихна сънено. Може би принцът все пак я обичаше, макар и по свой начин. Посегна към ръката му и попита:

— А ще ме заведеш ли и в Суитхарт Манър? Там бях щастлива.

— Ще те заведа навсякъде, където поискаш — обеща той. — А сега спи. Ще кажа на готвачката да ти приготви нещо леко за вечеря и да ти го донесе в стаята. Аз ще вечерям с момчетата и ще изслушам молитвите им.

— Не си отивай още — помоли Саманта.

Той седна до нея на леглото и се облегна на таблата. Прегърна я и каза с усмивка:

— Ще те държа, докато заспиш.

Саманта облегна глава на рамото му и сложи ръка на гърдите му. След това затвори очи и издаде тиха доволна въздишка.

Рудолф я целуна нежно по косата и помилва успокоително гърба й. Изчака неподвижно, докато тя заспа и ръката й падна от гърдите му.

Тогава се надигна и внимателно положи главата й на възглавницата. Зави я, наведе се над нея и я целуна по челото, внимавайки да не я събуди. Вместо да излезе от стаята, постоя няколко минути до леглото, загледан в спящата си годеница.

Той я обичаше, а това не го правеше особено щастлив. След като цели четири години беше успявал да заобикаля пристанището на брака и не се беше обвързвал емоционално, сега бе направил немислимото, без да забележи. Вече беше късно: обичаше Саманта с цялото си сърце и сам се постави в положение, при което трябваше да се ожени.

Саманта го обичаше, но колко щеше да трае тази любов, когато узнаеше истината за него? Той беше принц, но не такъв, какъвто изглеждаше в очите на света. Целият му живот беше една голяма лъжа. Много искаше да й каже истината, но ако го направеше, Саманта щеше да се отврати от него. Колко време щеше да мине, преди Владимир да дойде и да запрати истината в лицето й? Брат му нямаше скрупули и

съвсем спокойно щеше да разруши живота им, за да се сдобие с онова, което искаше.

Трябва да й кажа истината, преди да се появи Владимир, повтаряше си Рудолф. От друга страна, каква полза от това разкритие? Тя беше бременна и нямаше друг избор, освен да се омъжи за него.

Когато на следващата сутрин се събуди, Саманта се чувстваше много по-добре отколкото предишния ден. Болезнените викове на сестра й бяха като далечен лош сън. Освен това принцът се беше държал като любящ годеник — може би все пак изпитваше нещо към нея. Тя помилва корема си и реши, че ще понесе болките, без да вика. Най-важното беше да роди детето на принца и да го направи щастлив.

„Внимавай какво прави мъжът, не го слушай какво говори.“

Саманта всеки ден си повтаряше думите на леля Рокси. Ако не изпитваше нищо към нея, принцът нямаше да се трогне от страховете й. Вместо това дойде да я утеши и остана при нея, докато тя заспа. Не искаше да се ожени за нея, но щеше да бъде добър съпруг, а тя щеше да се държи като най-добрата съпруга на света.

Когато се обърна на другата страна, Саманта видя парчето хляб, което леля й всяка сутрин оставяше в чинийка на нощното шкафче. Надигна се и послушно го изяде до последната трохичка. Изчака половин час, докато подействa, стана и се облече.

Скоро след това Саманта влезе в трапезарията, където Виктория тъкмо довършваше закуската си.

— Добро утро, лельо Саманта! — момичето вдигна два пръста и се засмя щастливо. — Имаме си момче и момиче!

— Анджелика има близнаци? — попита невярващо Саманта.

— Дъглас и Амбър Кембъл — оповести Виктория и скочи от стола си. — Тази година ще се родят много бебета — заключи тя с дяволит поглед към все още плоския корем на Саманта.

След като сестра й си отиде, Саманта взе една чиния и след дълъг размисъл си сложи малко бъркани яйца, шунка и хлебче без масло. Взе вестника и се настани на един стол.

— Прощавайте, че се намесвам — обади се Тинкър, който безшумно бе застанал до нея. — Но от вашата закуска няма да се нахрани дори бълха. Моля ви, вземете си още нещо.

— Това ми е достатъчно, благодаря — заяви Саманта.

— Както желаете. — Тинкър остави до чинията й чаша чай.

Беше приятно да закуси на спокойствие, макар че би предпочела принцът да е до нея. Сякаш го бе призовала с мисълта си, той се появи в трапезарията само след минута. Саманта се усмихна и остави вестника, за да отговори на утринния му поздрав. Много по-хубаво беше да си поговори с него, отколкото да чете вестник.

Рудолф изобщо не погледна към бюфета. Остави на масата папка с документи и седна до Саманта. Когато се наведе към нея и я целуна по бузата, тя се изчерви.

— Как си тази сутрин? — осведоми се Рудолф.

— Много по-добре, благодаря — отвърна тя. — Анджелика е родила близнаци. Момче и момиче.

— Прекрасна новина — усмихна се Рудолф. — Ако намеря свободно време, ще отида да им купя подаръци. Когато я посетиш, ще видиш, че е толкова щастлива с близначетата, та напълно е забравила болките при раждането.

— Извинете, ваше височество — обади се Тинкър, — ще позволите ли да ви сервирам нещо от бюфета?

Рудолф кимна.

— Ще взема същото, което си е взела лейди Саманта.

След секунди икономът постави на масата пред принца чиния с една лъжица бъркани яйца, парченце шунка и хлебче без масло. Когато Рудолф погледна смаяно мизерната порция, а после се обърна въпросително към иконома, Тинкър му отговори с многозначително вдигане на веждите и незабележимо посочи към Саманта.

— Трябва да се храниш, скъпа — каза принцът на годеницата си и се обърна към иконома: — Донесете ни две чинии с яйца, много шунка, хлебчета и масло.

— Не желаете ли пушена риба, ваше височество?

Принцът се усмихна под мустак и поклати глава. Когато икономът се обърна към Саманта и учтиво попита:

— А вие желаете ли пушена риба, милейди?

Рудолф избухна в луд смях.

Саманта се изчерви като рак и смутено поклати глава.

— Друг път ще взема пушена риба — може би след десет или двайсет години.

Само след минута Тинкър постави на масата две препълнени чинии. Преди да се оттегли, той хвърли тържествуващ поглед към Саманта.

— Благодаря, Тинкър — усмихна се тя, признавайки победата му. С помощта на принца икономът бе успял да я накара да яде повече.

Без да каже дума повече, Рудолф отвори папката и се зае да разучава документите в нея. Саманта го наблюдаваше как яде и чете едновременно. Без съмнение той беше най-красивият мъж, когото някога беше срещала, и очевидно не беше равнодушен към нея, след като се стараеше да премахне страховете й.

Може би все още не я обичаше, но началото беше добро. Тази сутрин още не бяха се скарали.

С присъствието на Рудолф се върна и апетитът й. Тъй като не искаше да пречи на работата му, тя прелисти „Таймс“ и вниманието й отново бе привлечено от страницата със светските новини.

> „Принц Рудолф Казанов, който наскоро се върна от континента, бе забелязан на няколко официални вечери, и удостои с присъствието си опияняващите празненства у лейди Уесли и графиня Бедфорд. Не е нужно да споменаваме, че безброй дами — все руси — ухажваха приказно красивия принц. Къде ли е скрил малката си годеница?“

В гърдите на Саманта се надигна мъчителна ревност. Връхлетя я вълна на възмущение. Надигна се бавно и помоли:

— Тинкър, бихте ли ни оставили за момент сами?

Рудолф вдигна глава от папката си и я погледна въпросително.

— Какво не е наред?

— Как можа! — процеди през зъби Саманта.

— Какво има? — попита той и хвърли подозрителен поглед към вестника.

— Ти проклето копеле! — Саманта беше толкова разгневена, че не забеляза как той се сгърчи като от удар. — Първо се държиш нежно с мен, после се измъкваш тайно от къщи и посещаваш светски забавления.

— Ти не разбираш — проговори меко Рудолф.

Очевидно не приемаше гнева й сериозно и това я ядоса още повече. Тя втренчи поглед в лицето му, макар че долната й устна трепереше и полагаше огромни усилия да задържи сълзите си.

— За теб и за този жалък писач може да съм само нещастно недъгаво същество, но не съм глупачка — проговори тя през здраво стиснати зъби.

Когато се обърна да си върви, Рудолф я хвана за дясната китка.

— Никога не съм те мислил за…

В този миг Саманта стисна лявата си ръка в юмрук и удари принца на същото място, където я бе улучил той.

Рудолф я погледна смаяно, неспособен да произнесе дори една дума. Макар че ударът беше болезнен, той дори не вдигна ръка към лицето си.

Саманта отговори на погледа му безмълвно, изпълнена с ужас. Тялото й неудържимо затрепери. Как можа да го удари! Сега и той щеше да има синина под окото си.

С натежало от болка сърце Саманта се довлече до стаята си, където изгуби битката срещу сълзите и падна тежко на леглото.

Защо отново бе позволила на принца да я заблуди с нежността си? Нали беше казал, че не иска да се ожени за нея? Тя беше точно такава, за каквато я смяташе онзи проклет вестникар — жалка! Господи, сигурно целият свят й се смееше!

„Внимавай какво прави мъжът, не го слушай какво говори.“

Съветът на леля Рокси отново отекна в главата й. С изключение на разговора в кабинета на дука принцът й говореше само мили неща, докато постъпките му бяха еднозначно враждебни. Той продължаваше да води предишния си живот, сякаш тя изобщо не съществуваше. Коя от дамите, които миналата година го ухажваха на баловете у лейди Мейхю и лейди Уесли, отново беше увиснала на шията му?

Саманта беше абсолютно сигурна, че не може да прекара остатъка от живота си по този начин. Заплашваше я опасността да загуби ума си още преди края на годината.

В този момент някой почука шумно на вратата й.

Саманта се направи, че не чува. Много добре знаеше кой е. Как можа да го удари! Принцът със сигурност щеше да си отмъсти. Добре,

че поне бе помолила Тинкър да излезе, преди да му нанесе коварния удар.

— Саманта!

Може би беше по-добре да приключи веднъж завинаги с тази история. Взела това решение, Саманта стана от леглото, прекоси стаята и извика:

— Да?

— Може ли да вляза? — попита Рудолф и преди тя да е успяла да отговори, отвори вратата и влезе в стаята й.

Саманта погледна с болка синината под окото му. С надеждата да избегне наказанието тя побърза да заговори:

— Искам да се извиня, че те ударих. Знам, че това е непростимо. Вероятно няма да ми повярваш, но преди да те срещна, никога не бях удряла друг човек.

— Вярвам ти — отговори Рудолф и й протегна ръка.

— Толкова съм изтощена — прошепна Саманта и отстъпи крачка назад. — Не може ли да отложим наказанието за по-късно?

Принцът я погледна слисано, после на лицето му изгря усмивка. За съжаление Саманта не я видя, тъй като беше свела поглед към пода.

— Не съм искал да нараня чувствата ти — каза той.

— Не си ме наранил — отвърна тя, твърде горда, за да признае колко я бе заболяло. — А дори и да си го направил, аз знам, че не е било нарочно.

Принцът изглеждаше безкрайно облекчен.

— Принцесо…

— Аз не съм твоята принцеса — прекъсна го решително тя. — Ти не искаше да се ожениш за мен. Принудиха те да го направиш, заради бременността ми. Може би ще намерим друг начин да разрешим този проблем.

Рудолф скръсти ръце под гърдите си. Втренченият му поглед беше дяволски изнервящ.

— Проблемът е, че ти не искаш да се обвържеш в брак и едновременно с това не можеш да допуснеш детето ти да се роди незаконно — опита се да му разясни Саманта. — Ще пиша на Александър Емерсън. Той все още е готов да се ожени за мен и…

Рудолф светкавично посегна към нея и я притисна към коравото си тяло.

— Дори не си помисляй за това, защото ще бъда принуден да убия онзи тип.

Саманта го погледна с разширени от страх очи. Нито за миг не се усъмни, че той ще изпълни заплахата си. Рудолф я пусна и пъхна ръце в джобовете си, сякаш се боеше, че ще й причини болка.

— Зара ще пристигне днес следобед. Смяташ ли да излееш гнева си върху нея?

— Ти сериозно ли мислиш, че мога да се държа зле с момиченцето? — попита възмутено Саманта.

Рудолф я дари с доволна усмивка.

— Не, мила, вярвам ти. Знам, че ще бъдеш добра с дъщеря ми.

— Много съм уморена — прошепна Саманта и хвърли поглед към вратата.

— Тогава е най-добре да те оставя сама — той се наведе да я целуне, но тя го избягна.

След като Рудолф излезе, Саманта дълго не се помръдна, втренчила поглед в затворената врата. Разговорът бе изцедил силите й, а и проклетият хълбок не спираше да я боли.

Късният мартенски следобед беше необичайно топъл, форзициите от живия плет вече бяха разтворили жълтите си цветове.

Саманта седеше с мисис Суитин на каменната пейка в градината. Днес бе решила да излезе на разходка с бастуна си. Момчетата играеха на топка и напразно се опитваха да я опазят от възбудено лаещия Егидий.

— Няма ли да поиграеш с нас, лейди Саманта? — покани я Дрейк.

— Не, днес само ще гледам.

— Ще те включим в отбора на Егидий — предложи Грант и Саманта избухна в смях.

— Не, миличък, не мога.

Дрейк дотича при нея, побутна бастуна и я погледна в очите.

— Днес те боли, нали?

— Кракът ми е малко уморен — призна Саманта. Момчето я дари със специалната си утеха: прегърна я, притисна се до нея и я целуна по бузата. После се обърна към бавачката:

— Суитин, ако играеш с нас, може да се включиш в моя отбор.

Мисис Суитин също се засмя.

— Много примамливо предложение, но не мислиш ли, че съм малко стара да лудувам в градината?

Дрейк поклати глава.

— Не, ти си млада.

— Благодаря ти, детето ми — каза жената. — Ако реша да се отзова на поканата, трябва да заема бастуна на Саманта. Какво ще прави тя тогава?

— Ще помоля принца да купи бастун и на теб — обеща Дрейк.

В този миг Саманта забеляза Рудолф, който се появи на портичката към градината, като водеше за ръка момиченцето си.

Зарадвана, тя стана от мястото си и се запъти към двамата.

— Добър ден, Зара! Добре дошла в нашия дом!

Малката принцеса се усмихна плахо и се вкопчи в ръката на баща си. За разлика от него тя беше със светлоруси коси и сини очи.

Саманта вдигна глава към принца и видя, че погледът му е устремен към бастуна й. Стана й неловко и се обърна отново към момиченцето.

— Тук има няколко души, с които непременно трябва да се запознаеш.

— Болки ли имаш? — попита тихо Рудолф.

— Хълбокът ми е малко уморен.

— Бременността ти се отразява зле — пошепна той.

— Ще се справя — увери го тя.

— Аз съм Дрейк — прозвуча момчешки глас зад нея. — Това означава дракон.

— Аз пък се казвам Грант — извика възбудено брат му. — Това означава великолепен.

Момчетата застанаха от двете страни на Саманта и втренчиха любопитни погледи в малката принцеса.

— Жената на пейката се казва Суитин — обясни Грант. — Всеки ден ни напомня да си миеем ушите.

— А пък кученцето се казва Егидий — допълни Дрейк. — Много обича да облизва лицата на хората.

— Ти как се казваш?

Момиченцето сведе глава и Рудолф проговори меко:

— Кажи им името си.

— Зара.

— Какво означава това? — полюбопитства Дрейк.

— Зара означава принцеса — отговори Рудолф.

— Дрейк и Грант играят на топка. Искаш ли да поиграеш с тях? — предложи Саманта.

Зара поклати глава и се скри зад гърба на баща си.

— Дъщеря ми не е свикнала да общува с други деца.

— Колко жалко — прошепна Саманта и се обърна към момчетата: — Продължавайте да си играете, може би по-късно Зара ще се присъедини към вас. — После протегна ръка на момиченцето. — Искаш ли да седнем на пейката?

Зара погледна баща си, после непознатата дама. В продължение на един дълъг миг Саманта повярва, че малката ще откаже, но след това детето пусна бащината ръка и улови нейната.

Двете отидоха заедно до пейката.

— Седни между Суитин и мен — предложи Саманта. — Ще ни кажеш ли какви игри обичаш?

Когато Зара не отговори, Саманта продължи:

— Когато навън е топло, обичам да легна по гръб на тревата и да гледам облаците. Всеки път виждам различни картини. Обичаш ли и ти да виждаш картини в облаците?

Зара я дари с усмивка и кимна зарадвано.

Саманта хвърли бърз поглед към градинската портичка, откъдето принцът наблюдаваше сцената със загрижено лице. Не можеше да му се сърди — все пак детето беше единственият спомен от любимата му жена.

— А през пролетта обичам да мириша цветята и да гледам пеперудите — продължи тя. — През лятото чакам да се появят елфите на цветята, които се търкалят по зелената трева. През есента, щом листата опадат, обичам да се заравям в тях или да ги хвърлям във въздуха. А когато вали дъжд, сядам пред камината и свиря на цигулка.

— Ами през зимата? — попита Зара.

— Когато навали сняг, рисувам ангели — отговори с усмивка Саманта. — Правила ли си и ти тези неща?

— Не, но много искам — каза момиченцето.

Тогава се появи Егидий. Седна пред малкото момиче и протегна предната си лапа.

— Егидий много се радва да се запознае с теб, затова ти подава ръка — обясни Саманта.

Зара я дари с плаха усмивка и докосна лапата на голямото куче.

— И аз се радвам да се запозная с теб, Егидий.

Когато Саманта отново погледна към вратата, Рудолф беше изчезнал в къщата. Очевидно беше издържала първия изпит и той бе счел, че може да я остави сама с дъщеря си.

Само след час Дрейк и Грант успяха да убедят малката принцеса да поиграе с тях на топка. Саманта наблюдаваше с усмивка как момчетата оставяха момиченцето да печели всяка игра. След като загубиха интерес към топката, тримата започнаха да се надбягват по моравата.

— Отведи ги в къщата и им дай нещо за ядене, Суитин — помоли Саманта.

Бавачката стана и извика на децата:

— Елате при мен! Ще отидем в кухнята, за да хапнем бисквити с ябълков сок.

Грант и Дрейк хванаха момиченцето за ръце.

— Готвачката прави най-хубавите бисквити, каквито можеш да си представиш — заяви въодушевено Грант.

— Само че трябва да ги държиш нависоко — показа Дрейк. — Иначе Егидий може да ги грабне от ръката ти.

Децата се запътиха към къщата, следвани от Суитин. Само кучето остана в градината при Саманта и сложи глава в скута й.

— И ти искаш своята порция обич, нали? — усмихна се меланхолично младата жена и започна да милва главата му. Когато се наведе над него, забеляза, че рубинът на шията й е потъмнял. Или беше само от светлината на следобедното слънце?

Тя обърна глава на запад, за да се наслади на топлите слънчеви лъчи, продължавайки да гали кучето. Изведнъж Егидий изръмжа заплашително.

— Добър ден, милейди — прозвуча непознат глас със силен акцент.

Саманта смаяно отвори очи. Пред нея стоеше едър, строен джентълмен с черна коса, която й се стори странно позната. Имаше

ледени сини очи и жестока линия на устата.

— Не мърдай, Егидий — прошепна успокоително тя.

Кучето престана да ръмжи, но нито за миг не изпускаше от очи непознатия.

— Сър, това е частна собственост — обърна се тя към натрапника. — Кого търсите?

— Нали това е домът на дук Инверъри? — осведоми се той.

Саманта кимна.

— Кой сте вие?

— Принц Владимир Казанов — представи се непознатият и се поклони.

Саманта стисна до болка бастуна си и сините й очи се разшириха от изненада. Отвори уста да го помоли да си върви, но той я изпревари:

— Както виждам, името ми ви е познато. Ще позволите ли да попитам коя сте?

— Името ми е Саманта Дъглас.

— Аха, следващата жертва на скъпия ми брат — ухили се Владимир. — Бих искал да си поговорим.

Саманта издържа на погледа му.

— Кажете, каквото имате да ми кажете, и си вървете.

Владимир склони глава.

— Готов съм да ви платя значителна сума, ако ми помогнете да разреша един малък семеен проблем.

— Какъв по-точно?

— Искам да откраднете Казанската Венера и да ми я върнете — обясни той. — Тя е…

— Знам за Казанската Венера — прекъсна го Саманта. — Но не можете да ме купите, ваше височество.

— Медалонът ми се пада по право — процеди той и пристъпи към нея. Егидий изръмжа и се наежи. При следващото движение на Владимир щеше да скочи върху него.

— Седни, Егидий — заповяда Саманта, стана от пейката и отвори бастуна си. Стилетът в ръката й веднага й вдъхна сигурност.

— Вашите слуги искаха да ме убият — направи крачка към него и той се отдръпна.

— Безкрайно съжалявам за недоразумението — промърмори Владимир.

— В гласа ви няма и капка съжаление — отбеляза тя.

— Владимир! — Рудолф прекоси моравата с големи крачки и застана пред брат си. — Стой далече от семейството ми или ще те убия.

— Казаха ми, че ме търсиш — изрече Владимир с нещо като усмивка.

— Нашият спор няма нищо общо със семейството ми — повтори Рудолф.

— Пазете се от брат ми — продължи Владимир, сякаш не го беше чул, и се поклони пред Саманта. — Не мога да разбера защо сте лоялна към човек, който…

— Махай се оттук! — прекъсна го рязко Рудолф. — И стой далече от семейството ми.

Владимир премести поглед от Рудолф към Саманта и избухна в смях.

— Значи тя не знае? О, скъпа, брат ми има тайни от вас!

— Не съм ви скъпа — отвърна ледено Саманта.

— Ако размислите, заповядайте в Монтагю Хаус — каза той и излезе от градината.

— Какво искаше? — попита студено Рудолф.

— Искаше да открадна Казанската Венера и да му я дам — отговори Саманта и прибра стилета в бастуна си. — Какви тайни имаш от мен?

— О, нищо. Владимир иска само да събуди недоверието ти — отговори небрежно Рудолф.

Саманта разбра, че годеникът й я излъга.

— Защо не ми се довериш?

— Аз не се доверявам на никого.

— Защо искаш да се ожениш за жена, която не заслужава доверието ти? — попита тихо Саманта.

— Аз не искам да се оженя за теб — отвърна хладно той. — Правя го само защото трябва да предпазя детето си от участта да се роди копеле.

Саманта се олюля, сякаш я беше ударил. Направи крачка назад, пое дълбоко въздух и се обърна да си върви.

— Ела, Егидий — извика през рамо тя и излезе от градината, като се опираше тежко на бастуна.

Тъй като беше твърде дълбоко наранена, за да се изправи пред принца, Саманта помоли да й сервират вечерята в стаята й. Излезе оттам само за малко, за да пожелае лека нощ на двете момчета и малката принцеса.

Когато влезе в стаята на момиченцето, спря като закована — Рудолф седеше на стол до леглото на дъщеря си. Щеше веднага да се обърне и да излезе от стаята, но Зара я забеляза и извика зарадвано:

— Лейди Саманта!

Младата жена се усмихна и пристъпи към леглото.

— Исках да ти пожелая лека нощ.

— Татко ми разказва приказка — обясни Зара. — Искаш ли и ти да я чуеш?

— Не, благодаря, но ще се радвам да получа целувка за лека нощ — отговори Саманта. — Ще я получа ли?

Зара кимна и се засмя. Саманта се наведе и я целуна по бузата.

— Утре ще си играем ли?

Момиченцето отново кимна.

— Ще гледаме картини в облаците, искаш ли?

— Ще правим всичко, което ти харесва. Лека нощ — Саманта отиде до вратата и на прага се обърна още веднъж. — Тази нощ Суитин ще спи при теб.

— Саманта! — извика принцът.

Тя се направи, че не го е чула, и излезе от стаята. Нямаше никакво желание да чуе обясненията му — все едно какво щеше да й каже.

На следващата сутрин Саманта се събуди и автоматично посегна към парчето черен хляб в чинийката на шкафчето й. Скоро след това слезе в трапезарията, където противно на очакванията си не завари децата, а принца, който отново се беше задълбочил в документите си.

— Добро утро — каза Рудолф, когато тя мина покрай него на път към бюфета.

— Добро утро — отговори Саманта, без да го удостои с поглед. Избра си две твърдо сварени яйца, топло хлебче и малко мармалад. Взе вестника и се огледа нерешително. Къде да седне? До принца или в другия край на масата?

Реши, че ще е неучтиво, ако не седне при него, и се отпусна на съседния стол. Обели едното яйце и запрелиства вестника.

— Бих желал да престанеш да четеш вестници — проговори хладно Рудолф.

Саманта го погледна и веднага осъзна, че това беше грешка: при вида на красивото му лице сърцето й се сгърчи от болка. Без да отговори, тя намаза хлебчето си с мармалад и отново посвети вниманието си на вестника. Страницата със светските новини веднага привлече вниманието й.

> „Снощи принц Рудолф бе видян в операта с някои от най-известните лондонски красавици. Къде е годеницата му? Кога ще се върне в Лондон?“

— Защо не ме взе в операта? — осведоми се студено тя.

— Защото окото ти е насинено.

— Твоето също. — Тя се обърна към него и го измери с изпитателен поглед. — Срамуваш ли се от годежа ни?

Рудолф погледна празната й чиния и отговори:

— Ако си се нахранила, можеш да се оттеглиш.

Саманта изохка възмутено.

— Нямам никакво намерение да изляза от стаята само защото ти си ми заповядал.

— Тогава ще изляза аз — отвърна Рудолф, събра документите си и стана.

Смаяна, Саманта проследи как той излезе от стаята. Сърцето й се сви от болка, стана й трудно да диша. Дълбоко унизена, тя мина покрай умърлушения Тинкър и докуцука до стаята си. Хвърли се на леглото и плака, докато остана без сълзи.

15

Той й липсваше ужасно.

След онази сутрин Рудолф очебийно я избягваше. Никога не го заварваше на масата, все едно кога отиваше на закуска. През деня се затваряше в работната стая на дука, за да се занимава със сделките си. Когато седеше с децата в градината, Саманта имаше чувството, че я наблюдава, но щом се обърнеше, той бързаше да се махне от прозореца.

Виждаха се само на вечеря, но веднага след яденето той се извиняваше и напускаше къщата.

Естествено тя беше отлично информирана за светския живот на годеника си, защото всяка сутрин жадно изчиташе страницата за светски новини в „Таймс“. Рудолф или посещаваше по няколко бала на вечер, или отиваше в операта. Една вечер обаче беше вечерял сам с някаква червенокоса актриса, която в момента правеше фурор в Лондон — и то не само на сцената, както твърдеше журналистът.

След като минаха две седмици, Саманта не издържа. Болката беше прекалено силна. Липсваше й мъжът, когото беше опознала в Шотландия, и искаше да си го върне. За разлика от сестрите си тя никога не беше вземала инициативата, но сега съзнаваше, че трябва незабавно да предприеме нещо.

Знаеше, че с караници и мърморене няма да стигне далеч, затова реши да се държи непринудено и да се преструва, че светските изяви на принца изобщо не я интересуват.

Оставаха само две седмици до сватбата им. Една сутрин Саманта застана пред затворената врата на кабинета, зад която се намираше принцът. При мисълта, че трябва да влезе вътре и да говори с него стомахът й се сви на топка. Сърцето й биеше като лудо, ръцете й трепереха, сякаш имаше треска.

Затвори очи, пое дълбоко въздух, вдигна ръка и почука, съзнавайки, че ей сега куражът ще я напусне.

— Влез! — извика принцът.

Саманта изписа на лицето си усмивка и отвори вратата. Той проследи мълчаливо как тя се приближи, накуцвайки, до писалището. Когато намери сили да се огледа, Саманта с облекчение забеляза, че в креслата с високи облегалки седяха двама корабни капитани. Принцът нямаше да откаже на молбата й, за да не се изложи пред служителите си. В присъствието на чужди хора обикновено беше особено учтив.

— С децата решихме да организираме пикник в градината по обед и… — Рудолф я измери с толкова студен поглед, че тя спря насред изречението. Беше готова да се обърне и да побегне от стаята.

— И какво? — попита кратко принцът.

— Мислех, че би могъл да ни правиш компания — добави с треперещ глас Саманта.

— Нали виждаш, че съм зает — каза той, като посочи писалището.

— Трябва да обядваш — настоя тя.

— Не.

— Не обядваш ли?

Леден поглед от черните очи я прониза като с нож.

— Моля те, излез и ме остави да работя — заповяда гневно той.

Вцепенена от страх и унижение, Саманта едва се довлече до вратата. Стараеше се да върви бързо, но краката не й се подчиняваха.

— По дяволите, махни се от стаята и никога вече не влизай тук! — изкрещя Рудолф.

Дълбоко унизена, Саманта сведе глава и лицето й се обагри в червенина.

— Съжалявам, че ти попречих — пошепна едва чуто тя. Без да погледне капитаните, отвори вратата и излезе в коридора. Едва успя да затвори и се облегна трепереща на стената.

— Какво вие, милейди, зле ли се почувствахте? — попита загрижено Тинкър, който изникна по обичая си внезапно.

Никога в живота си не се беше чувствала толкова зле.

— Само една минута — пошепна с пресекващ глас тя. Затвори очи и пое дълбоко въздух, за да се успокои. Ала моментално отвори очи, когато икономът отвори с трясък вратата на кабинета и извика:

— Ваше височество, лейди Саманта…

— Не! — изплака тя.

— Какво става там, по дяволите! — извика ядосано Рудолф.

— Лейди Саманта се чувства зле — отговори Тинкър.

Саманта обърна гръб на вратата и тръгна по коридора, като се държеше за стената.

— Какво има? — Рудолф се озова с два скока до нея и я хвана за лакътя, за да я подкрепи.

Въпросът я изненада. Само преди минута я беше унижил до непоносимост, а сега не можеше да си обясни какво й е.

— Ще ти помогна да се прибереш в стаята си — каза той.

Саманта премести поглед от ръката му към тъмните му очи.

— Махни ръката си.

Рудолф присви вежди.

— Какво каза?

— Не ме докосвай — обърна се към икономa и попита: — Къде е леля ми?

— Дукесата е в салона — уведоми я Тинкър.

— При нея ли е дукът? — продължи с въпросите Саманта.

— Да, милейди.

— А сега ме извини — каза тя и се опита да мине покрай принца.

— Не те извинявам — той протегна ръка и я хвана за рамото.

— Можете да си вървите, ваше височество — отговори с леден глас Саманта.

Нещо странно светна в очите му, преди отново да скрие чувствата си зад непроницаема маска.

— Ако това в очите ти беше съчувствие, ще те застрелям с пистолета на дука — изсъска Саманта. — Впрочем годежът ни е развален.

— Не, не е.

— Няма да се омъжа за теб! — извика отчаяно тя, усещайки, че губи контрол над себе си. — Не могат да ме завлекат пред олтара, нали? Ако непременно искаш да се ожениш, вземи си онази артистка!

— По дяволите! — изруга Рудолф и я вдигна на ръце. — Не се съпротивлявай — предупреди я той и тръгна към стълбището. — Кажете на Нейна светлост, че племенницата й е изпаднала в истерия и има нужда от нея — нареди той на слисания иконом.

— Веднага ме пусни — заповяда студено Саманта, щом стигнаха на втория етаж. — Искам да отида в салона.

Рудолф спря и я пусна. Сложи ръка на кръста й, за да я подкрепи, но тя изсъска:

— Аз не съм истерична!

— А какво ти е тогава?

— Изпълнена съм със справедлив гняв и се чувствам дълбоко унизена — обясни тя. — Никога вече не се отнасяй към мен с такова неуважение, защото ще те убия — блъсна ръката му и се запъти с твърда крачка към салона.

— Какво ти е, миличка? — попита загрижено леля Рокси, когато Саманта отвори вратата с трясък.

— Трябва непременно да говоря с вас двамата насаме — помоли тя.

— Седни при мен — покани я лелята и посочи мястото до себе си на дивана.

Саманта се отпусна тежко на меката тапицерия и скръсти ръце в скута си. Не знаеше как да започне разговора, без да извади дука от равновесие.

— Разкажи ни какво те измъчва — подкани я с обич дук Магнъс. — Готов съм да ти помогна с всичко, което е във възможностите ми.

Саманта погледна първо него, после леля си.

— Искам — не, трябва — да откажа женитбата.

— Не мога да го допусна — отговори веднага дукът. — Ти си бременна.

— Ти обичаш принца, миличка — намеси се леля Рокси. — Знам, че го обичаш дори много.

— Но принцът не ме обича — възрази потиснато Саманта.

— Напротив, обича те — увери я с усмивка Рокси. — Връзката ви се развива много добре.

— Ние нямаме връзка — отвърна Саманта. — От две седмици не си говорим.

— Казах ти да не обръщаш внимание какво говори, а…

— По дяволите, нали точно това правя! — прекъсна я вбесено Саманта. — Принцът обикаля баловете, посещава операта и вечеря насаме с някаква артистка.

— Но това е добър знак, съкровище! — засмя се леля Рокси.

Саманта ужасено ококори очи, неспособна да разбере какво беше чула току-що. И леля й беше като принца! Всички бяха загубили ума

си!

— Принц Рудолф се бори с чувствата си към теб — обясни мъдро Рокси.

— Обаче прекалява и губи чувство за реалност — обясни сухо Саманта. — Само преди минути ме унижи непоносимо пред двама капитани — обърна се към дука и умолително протегна ръце: — Моля ви, Ваша светлост, не мога да се омъжа за него!

— Ще поговоря с него за поведението му спрямо теб — обеща дукът.

— Не искам това — отговори Саманта. — Искам да откажете сватбата.

— Мисли за детето си — посъветва я дукът.

— Разбира се, че мисля за него — извика тя. — Само че баща му от две седмици не ме е питал как се чувствам.

— Толкова ли си равнодушна към детето си, та отказваш да му дадеш името на баща му? — попита откъм вратата Рудолф.

— Откога подслушваш?

— Достатъчно дълго, за да чуя за какво молиш дука.

Саманта стана бавно от дивана, хвърли умолителен поглед към леля си, после прекоси салона и стигна до вратата. Очевидно не можеше да разчита на подкрепа.

— Твоето семейство иска само най-доброто за теб — каза Рудолф, когато тя мина покрай него.

— Обаче ти не си най-доброто за мен, сър.

— Съжалявам да чуя това, принцесо — отвърна тихо Рудолф. — Защото се надявах да участвам в пикника ви.

Саманта погледна дълбоко в тъмните му очи. Той беше снизходителен към нея, защото беше бременна — и защото я съжаляваше. Съжалението беше неин стар познат и тя го разпознаваше навсякъде.

— Пикникът отпада.

— Защо? — попита Рудолф с високо вдигнати вежди.

— Поради липса на интерес.

Саманта напусна салона с високо вдигната глава и изкачи стълбите до стаята си. Заключи се и седна на дивана.

Не биваше да слизам в работната стая и да моля за вниманието му — мислеше потиснато тя. Принцът нито искаше да се ожени за нея,

нито я обичаше. Откакто се бяха върнали в Лондон, й го беше показал по много различни начини. Понасяше я само заради бебето, което растеше в корема й. В сърцето й се надигна страшното подозрение, че ако се омъжи за принца, ще прекара целия си живот сама.

Е, няма да съм съвсем сама, опита се да се успокои тя. Имаше Дрейк, Грант и Зара, които можеше да обича. Естествено и бебето.

Болезнена усмивка разкриви лицето й. Семейният й живот щеше да бъде грозна карикатура на момичешката й мечта. Господ беше намерил начин да я накаже с онова, за което си беше мечтала. Трябваше да бъде по-предпазлива в желанията си.

Ако не беше толкова страхлива, щеше да събере нещата си и да се махне оттук. Но как би могла да изостави Грант и Дрейк? Нали родната им майка им беше сторила точно това!

Някой почука силно на вратата й.

Саманта знаеше кой чака отвън. Принцът беше дошъл да й се накара, че се е отнесла неуважително към него пред роднините си. Въздъхна примирено, стана и отиде до вратата.

— Кой е?

— Може ли да вляза? — попита Рудолф.

— Не.

— Искам да говоря с теб.

— Тогава говори.

— Не можем да разговаряме през вратата — възрази той. — Моля те.

Саманта се поколеба, после отвори вратата и отстъпи настрана, за да го пропусне да влезе.

— Остави вратата отворена — помоли тя и направи няколко крачки назад.

— Как си? — попита Рудолф.

Саманта пренебрегна въпроса му.

— С какво мога да ви услужа, ваше височество?

— Искам да знам как си.

— Защо?

Рудолф вдигна рамене.

— Обичайните причини.

— И какви са те? — осведоми се тя.

— Принцесо, ти носиш моето дете.

— О, моля ви, ваше височество — отвърна провлачено Саманта и вдигна отбранително ръка, — бих искала да не ми напомняте за тази грешка.

Ъглите на устата му потрепнаха, но той се постара да потисне усмивката си.

— Искам да се извиня за непростимото си поведение — каза той. — Надявам се да ми простиш.

— Да ти простя непростимото поведение? — повтори хапливо Саманта. — Или баловете, които посещаваш? Или може би операта? И най-вече трябва да ти простя романтичната вечеря на свещи с някаква си артистка, нали?

— Сарказмът ти е разбираем, но не звучи добре — укори я Рудолф.

— Направи си услуга и си потърси годеница, която не умее да чете — отговори сърдито тя.

— Звучиш като ревнива съпруга — засмя се той.

Саманта се усмихна в отговор.

— Преодолях ревността преди цяла седмица.

— И какво идва след нея? — попита с интерес той.

— Отвращение — отвърна тя, неспособна да произнесе думата омраза. — Отвращавам се от теб.

За момент на лицето му се изписа обида, после отново наложи непроницаемата си маска. Как смееше!

— Значи след две седмици ще се омъжиш за човек, от когото се отвращаваш — установи равнодушно принцът. — Подготви се за сватбата си — обърна й гръб и напусна стаята.

През следващите две седмици Саманта упорито избягваше своя годеник. Принцът пък изцяло промени поведението си — непрестанно я преследваше. Не казваше нищо, когато тя не му говореше, но скоро я изнерви, защото постоянно усещаше погледа му в гърба си. Много й се искаше да стои далече от нея, дори да поднови светския си живот. Е, не съвсем.

Макар че поведението му я объркваше, Саманта беше сигурна в едно — нямаше да застане пред олтара и да се омъжи за човек, който не я обичаше.

Не можеше да се ожени за нея, докато не й кажеше истината — Рудолф беше сигурен в това, както беше сигурен, че сватбеният ден неумолимо наближава.

Рано сутринта на 23 април, толкова рано, че само слугите бяха будни, той изкачи стълбата към стаята на бъдещата си съпруга. Носеше две неща за Саманта: чинийка с парче хляб и кадифена торбичка със скъпоценната диадема, която майка му и баба му бяха носили на сватбения си ден.

Рудолф съзнаваше, че обича дълбоко Саманта, но не е в състояние да й го каже. Когато знаеше, че мъжът има слабост към нея, жената го използваше безмилостно.

Естествено, той не искаше да се ожени, защото беше ожесточен от загубата на Олга. Дали и той някога беше имал идеалистични представи за любовта като Саманта?

Може би да, но беше загубил невинността си твърде отдавна, дълго преди да срещне Олга — вероятно в годината, когато баща му беше затворил майка му в лудница.

Не можеше да се ожени за Саманта, преди да е изяснил фактите. Повтаряше си тези думи през цялото време, докато вървеше към стаята й. Съзнаваше, че бедната Саманта практически няма избор относно женитбата. Тази сутрин обаче щеше да й каже истината и да й даде възможност за избор. Нямаше друг начин — той не можеше да живее със Саманта, ако тя не можеше да живее с истината. През изминалите дни се беше държал далече от нея само защото съзнаваше, че този миг неизбежно ще дойде. Затова се бе погрижил Владимир с наглата си поява в градината на дука.

Рудолф отвори вратата, без да почука, и пристъпи към леглото на Саманта, за да остави чинийката с хляба на шкафчето, както правеше всяка сутрин. Тази сутрин обаче го очакваше изненада: Саманта беше будна.

— Какво правиш тук? — попита тя.

Рудолф приседна на ръба на леглото и й подаде хляба. Тя се надигна, облегна се на таблата и посегна към чинийката.

— Ти ли ми носеше хляб всяка сутрин? — попита с усмивка тя и Рудолф кимна.

— Преди да се венчаем, трябва да обсъдим нещо важно.

Саманта остави парчето хляб и зачака да чуе думите му.

— Искам да ти разкажа нещо — започна той, без да откъсва поглед от нейния. — След това няма да възразя, ако откажеш да станеш моя съпруга. Самият аз бих предпочел да се оженим и щом се роди бебето, да се разведем.

Това я уплаши. Нима се опитваше да се отърве от нея, преди да са се венчали?

Сватбеният ден трябваше да е най-хубавият ден в живота на жената, но в нейния случай щеше да бъде съвсем различно. Двамата стари познати — тъгата и болката — отново почукаха на вратата й. Трябваше да знае, че този миг ще дойде — нали принцът не я обичаше.

Саманта проследи потиснато как Рудолф стана и прекоси стаята, за да се изправи до прозореца. Защо поне не я гледаше в очите, докато й обясняваше, че не я иска за жена?

Рудолф се обърна към нея и заговори направо:

— Аз не съм човекът, за когото ме смяташ.

— Ти не си принц Рудолф Казанов? — попита объркано тя.

— Искам да кажа, че не съм син на баща си — отговори той. — Аз съм копеле.

Саманта въздъхна тихо и затвори очи, неспособна да понесе болката, която разкриви лицето му. Изненадващото му откритие обясняваше доста неща, които досега бяха загадка за нея. Вече разбираше защо мисълта, че детето им може да се роди извънбрачно, му беше непоносима и го докарваше до лудост, защо брат му искаше да получи Казанската Венера и защо майка му е била затворена в лудница.

Когато отвори очи, Саманта изпита толкова силна болка, че едва не изплака. Принцът й беше обърнал гръб и се взираше през прозореца. Стоеше там със зашеметяващо широки рамене и с високо вдигната глава — гордостта му не позволяваше да прояви слабост, — но изглеждаше безкрайно самотен.

— Е, Саманта, как смяташ да постъпиш? — попита Рудолф, без да я погледне. — Ще се откажеш ли от сватбата, или ще изчакаме, докато родиш? — като не чу отговор, той продължи: — Ако решиш да откажеш сватбата, обещавам да се грижа за теб и за детето до края на живота ти. Парите не са проблем.

Саманта съзнаваше, че той подбира много внимателно думите си — нейният принц изживяваше дълбоко душевно мъчение. Тя трябваше

да го успокои и утеши, без да показва съжаление. Стана бавно от леглото и боса прекоси стаята. Сърцето й се пръскаше при мисълта, че го беше нарекла копеле.

Молеше се да намери правилните думи. Ако той повярваше, че тя изпитва към него само съжаление, с брака им щеше да бъде свършено, преди да е започнал.

— Е, Саманта? — попита Рудолф. — Нима моят произход те накара да си глътнеш езика?

— Не, ваше височество — отвърна Саманта, която вече стоеше точно зад него. — Онова, което ме накара да си глътна езика, е твоята глупост.

Рудолф се обърна рязко към нея. Двамата бяха само на сантиметри един от друг и тя виждаше напрежението, което опъваше всички мускули на лицето му.

— Какво каза?

Саманта замахна и го удари с юмрук по гърдите.

— Надявам се това да те вразуми.

— Разбирам гнева ти — пошепна той и я измери с присвити очи. — Но още не си отговорила на въпроса ми.

— Ти нищо не разбираш, нищичко! — извика гневно тя.

— Тогава ми обясни, ако обичаш.

— Нито едно от двете предложения не ми харесва. Няма ли трета възможност?

Тя видя как брадичката и останалите мускули на лицето му се отпуснаха. Когато заговори, гласът му звучеше доста по-спокойно.

— Третата възможност е да се оженим и да живеем заедно, докато смъртта ни раздели.

— Точно това искам — отговори тя.

Очевидно принцът не беше в състояние толкова бързо да проумее истината и да повярва в думите й. Очите му се впиха дълбоко в нейните, за да проверят дали говореше искрено.

— Защо ми казваш това? Сигурно, за да не ме нараниш още повече…

— Защо да бъда добра към мъж, който никога не е бил добър с мен? — попита язвително тя.

— Съжаляваш ли ме?

— Защо да те съжалявам? — попита гневно тя. — Аз съм сакатото момиче, принудено да краде, за да сложи на масата нещо за ядене. Но те уверявам, че по всяко време съм готова да заменя куцането си срещу твоя незаконен произход.

Рудолф й повярва — това пролича по очите му.

От гърдите му се изтръгна дълбока въздишка на облекчение и той я заключи в прегръдките си. Сведе глава да я целуне, но тя се отдръпна.

— Недоверието ти ме нарани — пошепна до гърдите му тя.

— Прости ми, че те прецених толкова погрешно — на устните му изгря усмивка. — Как да те обезщетя за глупостта си?

Обичай ме — отговори безмълвно Саманта и допълни на глас:

— Престани да ходиш без мен по балове и в операта. И в никакъв случай не вечеряй насаме с артистки!

Рудолф избухна в смях. Устата му завладя нейната и той даде израз на желанието си в една-единствена жадна целувка, едновременно дълбоко отчаяна и прещастлива.

— Аз те обичам — пошепна задавено Саманта.

Той я притисна нежно до гърдите си и отговори с лице, заровено в косите й:

— Аз не съм достоен за любовта ти.

Саманта изпита дива болка — толкова силно копнееше да чуе от устата му думи на любов. Облегнала глава на гърдите му, тя каза:

— Значи затова баща ти предпочита Владимир пред теб?

— Да.

Саманта го погледна с усмивка.

— Хайде да хвърлим Венера в Темза.

— Никога не бих го направил — поклати глава Рудолф. — По-скоро бих я дал на Владимир.

— Ако му я дадеш, няма да се омъжа за теб.

Тъмните мъжки очи светнаха развеселено.

— Защо?

— Владимир не я заслужава — обясни Саманта. — Освен това… я си представи, че легендите за Казанската Венера се окажат верни — тогава ти ще бъдеш отговорен, че брат ти ще насели света с дузини малки Владимировци!

Рудолф се засмя, но бързо стана отново сериозен.

— Има още нещо.

Саманта погледна очаквателно в загадъчните черни очи. Вече нищо не можеше да я шокира.

— Знам кой е рожденият ми баща — съобщи сухо Рудолф.

— Е?

— Моят баща е дук Инверъри.

Саманта се олюля. Пред очите й причерня.

— Той… знае ли?

— Да, но аз не искам да се разчува — той сложи ръка върху корема й. — Заради децата ни.

— Нищо чудно, че ми отказа, когато го помолих да отложим сватбата — промърмори Саманта. — Негова светлост със сигурност се е зарадвал да ожени сина си за една толкова прекрасна млада дама.

— Ти наистина си прекрасна — отговори Рудолф и отново я целуна.

В този момент вратата на спалнята се отвори с трясък и вътре нахлу възмутената леля Рокси.

— Какво правите тук, ваше височество? — извика тя. — Ако видите невестата в деня на церемонията, ще ви стигне нещастие.

— Имам чувството, че нещастието ме напусна веднъж завинаги — Рудолф се усмихна на Саманта и се обърна към леля Рокси: — Донесох на Саманта нещо, което трябва да носи на венчавката.

Принцът сложи ръка на рамото на невестата си и я заведе до масата. Вдигна кадифената торбичка и извади старинна диадема, украсена с диаманти, сапфири и други скъпоценни камъни.

— Баба ми и майка ми са носили тази диадема в деня на сватбата си. Съгласна ли си и ти да я носиш?

— Много добре знаеш какво ще ти отговоря.

Рудолф вдигна ръката й към устните си.

— Ще се видим в църквата.

В десет сутринта Саманта стоеше с леля си и дука в една странична ниша на катедралата „Сейнт Пол“. Църковният кораб беше изпълнен със звуци на цигулки.

Саманта носеше сватбената рокля на майка си — копринена, обшита с мънички перли, с дълбоко четириъгълно деколте и дълги,

широки ръкави. На главата й сияеше скъпоценната диадема, в трепереще си ръце стискаше букетче от портокалови цветове.

— Личи ли коремът ми, лельо Рокси? — попита страхливо тя. — Не искам никой да знае защо се женя толкова набързо.

— Изглеждаш прекрасно, съкровище — увери я нежно лелята. — Господи, още не мога да повярвам, че малката ми Саманта ще стане принцеса!

— Чуй ме, мила, ако скоро не седнеш на мястото си, от сватбата нищо няма да излезе — укори я нежно дукът.

След като леля Рокси отиде на мястото си, дукът поведе Саманта към средната пътека между пейките. Стотици гости изпълваха катедралата, осветена от хиляди свещи.

Саманта погледна пътеката и потръпна. Изведнъж й се стори безкрайно дълга, а като си представи, че ще мине, куцайки по нея под погледите на безброй любопитни, повечето от които изобщо не познаваше, направо й прилоша.

— Готова ли си, мила? — попита дук Магнъс.

Саманта поклати глава и погледна настойника си с разширени от страх очи.

— Не мога да стигна до олтара.

— Стига, Саманта, знам, че обичаш Рудолф и искаш да се омъжиш за него — укори я с нежен глас дукът.

— Разбира се, че го обичам, ваша светлост — отвърна сковано тя. — Но изпитвам ужас, че трябва да мина по тази дълга пътека под погледите на толкова много хора.

— Разбери, скъпа, тази пътека е единственият път към твоя принц.

Саманта погледна в усмихнатото лице на дука и кимна решително. Подаде му ръка, той я стисна здраво и я поведе напред. Ако откажа да вървя, сигурно ще ме повлече за косите, помисли си Саманта и се усмихна развеселено.

След няколко крачки й се зави свят и тя не знаеше дали за това е виновно бебето или страхът й.

Вместо да гледа към морето от лица, които се бяха обърнали към нея, Саманта устреми поглед към принц Рудолф, който стоеше в края на пътеката — пред олтара, където ги очакваше Лондонският епископ.

Рудолф я гледаше втренчено и макар че отказваше да произнесе думите, погледът му беше пълен с любов и нежност.

Принцът изненада и нея, и всички в катедралата, като наруши традицията и пресрещна невестата си на половината път. Вдигна ръката й към устните си и изрече с усмивка:

— Добър ден, принцесо. Готова ли си да станеш моя жена?

— Да, ваше височество — отговори с усмивка Саманта и лицето й се обагри в нежна руменина.

В катедралата се чуха разчувствани въздишки — дамите, които седяха наблизо, бяха видели и чули всичко. Младоженците не им обърнаха внимание — те се чувстваха като единствените мъж и жена на този свят.

Едва когато епископът се покашля многозначително, Рудолф поведе Саманта към олтара. Свещенослужителят се усмихна на новобрачните и отвори молитвеника си.

— Скъпи енориаши — заговори той, — събрали сме се тук пред лицето на бога, за да свържем тези мъж и жена със свещените връзки на брака…

— … ако има някой тук, който може да назове основателна причина против този брак да не се състои, нека се яви сега или да замълчи навеки.

— Аз мога да назова основателна причина — прозвуча женски глас зад тях.

Рудолф и Саманта се обърнаха изненадани. Думите бяха произнесени от екстравагантно облечена руса жена, неземно красива. Тя вървеше бавно по средната пътека между редиците пейки. Походката й беше грациозна, изпълнена със самочувствие.

— Коя сте вие? — попита епископът.

— Аз съм съпругата на принц Рудолф — отвърна с усмивка русата красавица. — Според мен това е основателна причина тази женитба да не се състои.

Саманта направи крачка назад, сякаш беше получила удар. Чу ужасените викове на леля си и сестрите си, възмутените възражения на дука и маркиза, развълнуваното мърморене на стотиците гости. Главата й забуча непоносимо.

Жената на принца беше още жива и стоеше пред тях! От гърлото й се изтръгна задавено хълцане. В този миг единственото й желание

беше земята да се разтвори и да я погълне. С какво беше заслужила това унижение пред очите на целия свят?

— Олга — произнесе ледено Рудолф.

— Изненадваш ме, Рудолф. Винаги си бил толкова взискателен към жените — изрече принцесата, докато измерваше Саманта с пренебрежителен поглед. — Как си паднал толкова ниско, че да се ожениш за тази жалка саката женичка?

Саманта втренчи поглед в русата жена. Целият й досегашен живот, изпълнен с мъчения, разочарования и унижения, беше нищо в сравнение с онова, което трябваше да изтърпи в този миг.

Моля ти се, господи, изплака вътрешно тя, направи така, че да загубя съзнание. Не мога да понеса тази болка.

Тя се опита да издърпа ръката си от тази на принца, но той не я пусна.

— Не е това, което си мислиш — изрече с треперещ глас той. — Олга и аз…

Вместо гласа на принца Саманта чу само прибоя на океанските вълни, които се удряха оглушително над главата й. Подът под краката й изчезна и милостивият Бог най-сетне я дари с дълбоко безсъзнание.

16

Саманта отвори очи с тих стон и видя, че се намира в собствената си стая.

— Добре дошла отново в света на живите, миличка — проговори нежно леля Рокси. — Ако знаеш колко ни уплаши…

До лелята седяха Виктория и Анджелика и я наблюдаваха със смесица от загриженост и облекчение.

Те я съжаляваха!

Жалка саката женичка — така я бе нарекла съпругата на Рудолф пред стотици дами и господа от висшето лондонско общество.

— Защо просто не ме оставихте да умра? — простена задавено Саманта.

— Защото щеше да пропуснеш един прекрасен живот, миличка — отговори окуражително леля Рокси. — Принцът те обича и е твърдо решен да те направи своя законна съпруга. Грант, Дрейк и дори Зара те обожават. Още тази година ще родиш първото си бебенце. Какво друго би могло да желае женското сърце — освен рокли, бисери и кожи?

По лицето на Саманта пробяга уморена усмивка.

— Рудолф едва не полудя от тревога — продължи лелята.

Саманта не каза нищо, ала очите й се напълниха със сълзи.

— Принцът твърди, че притежава документи, които доказват развода му с Олга — обясни Анджелика. — Но за да повярваме в твърденията му, трябва да изчакаме пристигането на братята му. Те ще докажат истинността им.

— Няма да се омъжа за принца — изхълца Саманта. — Вече не мога да му вярвам. Той твърдеше, че жена му е мъртва!

Леля Рокси нареди на сестрите на Саманта да напуснат стаята. Анджелика енергично хвана за рамото съпротивляващата се Виктория и я изведе.

— Ти ще се омъжиш за принца дори ако аз и негова светлост трябва да те отведем пред олтара за косите и да те вържем с въжета — заяви леля Рокси с гняв в гласа, необичаен за ведрия й нрав. — Няма

да изложиш дука и мен, като родиш извънбрачно дете. Ако след сключването на брака искаш да живееш отделно, никой няма да те спре.

— Аз не искам да живея отделно от него — изплака Саманта. — Искам да ме обича.

— Но той те обича, момиче! — леля Рокси успокоително помилва ръката й. После стана от леглото и каза: — Ще ти изпратя принца да си поговорите.

— Не желая да говоря с него!

— Откога си станала такъв инат? — попита развеселено Рокси. — Изслушай го, миличка. Поне това му дължиш.

Очевидно племенницата й не смяташе, че дължи нещо на годеника си, защото се разплака неудържимо и се обърна към стената.

Принц Рудолф седеше с дук Инверъри и маркиз Арджил в кабинета на дука. Тримата мъже пиеха уиски и мълчаливо очакваха дукесата да се върне от спалнята на Саманта.

— Бедното дете изживя такъв ужас — отбеляза дукът. — Знаете ли колко трудно ми беше да я преведа по средната пътека към олтара…

Рудолф устреми тъмния си поглед към дука.

— Значи тя не искаше да се омъжи за мен?

— Разбира се, че искаше — отговори с тънка усмивка дукът.

При тези думи принцът видимо се отпусна.

— Накрая трябваше да й кажа, че няма друг избор, освен смело да докуцука до вас по средната пътека, ако иска да ви стане съпруга — продължи дукът. — След това вървеше доста по-уверено.

Рудолф неволно се усмихна. Макар да беше млада и ранима, Саманта притежаваше изключителен кураж и го бе доказала, като преодоля сковаващия си страх и измина с куцукане дългия път към олтара пред очите на шестстотин гости.

— Можеш ли да ми обясниш защо Олга постъпи така? — попита с интерес Робърт.

— Владимир иска да притежава Казанската Венера. Аз я взех, когато напуснах Русия — отвърна Рудолф и като забеляза питащите лица на събеседниците си, обясни: — Казанската Венера е златен медальон, в който е гравирана фигурата на богинята, държаща ръката

на сина си. Накитът е собственост на семейството Казанови вече петстотин години и се предава от бащата на първородния му син. Тъкмо поради това Владимир твърди, че Венера се пада по право на него.

— Какво толкова важно има в този медальон? — попита с усмивка Робърт.

— Всички са убедени, че Венерата носи на собственика си богатство и плодородие.

— Действително ли вярвате в подобни легенди?

Рудолф вдигна рамене.

— Няма значение в какво вярвам аз. За съжаление брат ми е убеден в магическите свойства на Венера и полага всички усилия да се добере до нея.

В този момент Рокси влезе в кабинета на съпруга си, без да почука.

— Как е тя? — попита Рудолф и скочи.

— Дойде в съзнание — съобщи дукесата и посегна към уискито на мъжа си. — А на мен ми се искаше упоритото хлапе да остане в безсъзнание доста по-дълго!

— Трябва да говоря с нея — произнесе с треперещ глас принцът и се запъти към вратата.

— Готвачката й приготвя нещо за хапване, но не гарантирам, че Саманта ще ви посрещне с радост. Точно обратното.

Без да каже дума, Рудолф излезе от кабинета на дука. След минути вече стоеше с табла в ръка пред вратата на Саманта. Готвачката беше приготвила чаша бульон, две препечени филийки и чаша чай. Принцът влезе, без да почука, и веднага видя, че Саманта лежи с лице към стената.

Рудолф спря в средата на стаята. Сърцето му се разкъса от болка, като видя как раменете й се тресяха от плач. Сигурно вече нямаше сълзи, но не можеше да престане да плаче.

— Оставете го на масичката — помоли тя. — Ще ям по-късно. — Последва тихо хълцане.

Рудолф остави таблата на масичката и отпусна безпомощно ръце. Застана до леглото и се вгледа отчаяно в крехкия й гръб. Как можеше да я утеши в тази безизходна ситуация? Какви думи щяха да я успокоят?

— Позволи ми да ти помогна, принцесо — помоли тихо той и приседна на ръба на леглото. — Твоята болка ще разболее бебето.

Макар че Саманта се възпротиви, той я прегърна и я притисна до гърдите си.

— Моля те, любов моя, не се бори с мен. Моля те!

Щом тялото й се отпусна, той я залюля като малко дете, докато тя плачеше, скрила лице на гърдите му.

— Как ми се иска да поема част от мъката ти — пошепна с треперещ глас той. Вдигна лицето й към своето и потрепери от болка, като видя подутите й очи. — Разведох се с Олга, когато тя откри, че съм копеле — продължи той, решен да й каже всичко. — Тя не се интересува дори от Зара, защото не може да очаква нищо от мъж с незаконен произход.

— Тя е много красива — проговори през плач Саманта. — Ти си я обичал.

— Обичах я, защото си бях въобразил, че е като теб — обясни Рудолф. — Олга искаше да се омъжи за първородния син на Казанови и направи всичко, за да го постигне — беше мила, нежна, снизходителна, безкористна и вярна. С една дума, държеше се като теб.

— Благодаря ти — пошепна едва чуто тя.

Рудолф обхвана с една ръка лицето й и устата му се приближи до нейната. Целувката му беше дълга, нежна, изцелителна. Сърцето му преливаше от любов към тази, която държеше в обятията си.

Той простена задавено и притисна Саманта до гърдите си. Всичко, което тя искаше от него, беше да я обича. Той беше принцът, който трябваше да я пази от жестокия свят и да я спаси от живот, изпълнен с болка и страдания. Вместо това й причини още повече мъка и болка. Един ден щеше да я възмезди за онова, което беше сторил.

— Щом братята ми пристигнат в Лондон и удостоверят истинността на документите за развода, ще забравим този нещастен епизод — обеща той. — Освен ако… Може би просто трябва да дам Венерата на Владимир, за да се отърва от него и от Олга.

Саманта поклати глава.

— Двамата се държаха толкова отвратително, а ти искаш да ги възнаградиш.

Лека усмивка накъдри красивите му устни. Неговата Саманта щеше да бъде страхотна майка — строга, но справедлива.

— Трябва да хапнеш нещо — помоли той.

— Не съм гладна.

Рудолф помилва нежно закръгления й корем.

— Моля те, любов моя, трябва да ядеш. Бебето се нуждае от храна.

Саманта послушно седна в леглото и той поднесе чашата с бульон към устните й.

— Какво правиш?

— Храня те.

— Не е нужно да го правиш — прошепна тя.

— Искам да го направя — отвърна той. Когато очите и отново се напълниха със сълзи, заяви сърдито: — Но ще престана веднага, ако това те разплаква.

— Аз не плача — възрази Саманта и се опита да потисне хълцането си.

— Не можеш да си представиш колко се гордеех с теб, докато вървеше срещу мен към олтара — разказа й Рудолф, докато я хранеше. — Твоята красота и смелост бяха достойна конкуренция на седемте чудеса на древния свят.

— Леля Рокси бе права — промълви Саманта. — Това беше сватбата на десетилетието. Скоро няма да я забравят.

Рудолф с усмивка й предложи чашата. Тя я пое от ръката му и отпи голяма глътка.

Рудолф седна до нея и се облегна на таблата. Прегърна я и положи главата й върху гърдите си. Когато тя въздъхна доволно, той се усмихна и зарови лице в косата й.

— Ти си по-благородна от всяка благородна дама, която днес седеше в църквата — пошепна той, — защото успя да запазиш достойнството си въпреки подлата провокация на бившата ми съпруга.

Когато Саманта най-сетне заспа, Рудолф стана предпазливо от леглото и внимателно я положи върху възглавниците. Тя изхълца тихо насън и той простена от болка.

След около час Саманта се събуди с главоболие. Беше сънувала мрачен сън за Казанската Венера. Правилно ли постъпи, като забрани на принца да върне накита на брат си? Изведнъж изпита сковаващ страх: кой знае какво можеше да се случи, ако Рудолф не се откаже от проклетата Венера! В дома на дука двамата бяха защитени от

посегателствата на Владимир, но Саманта съзнаваше, че Олга е много опасно оръжие: ако тя продължаваше да отрича, че е разведена с принца, нейното бебе щеше да се роди извънбрачно. Вече й беше ясно какво означаваше за Рудолф да стане баща на незаконно дете. Това щеше да разкъса сърцето му!

Трябваше непременно да го предпази от тази мъка. От друга страна обаче, ако върнеше медальона на Владимир, щеше да извърши предателство спрямо принца. Как трябваше да постъпи?

След като помисли малко, Саманта стигна до заключението, че няма избор: трябваше да отмъкне Казанската Венера от стаята на Рудолф. За да не се разколебае, тя се промъкна в спалнята му и много скоро намери търсеното.

Веднага щом отнесе черната кадифена торбичка с Венерата в своята стая, тя повика сестра си — за следващите си действия се нуждаеше от помощта й.

През нощта Саманта спа изненадващо добре. Виктория бе обещала да й помогне и двете се уговориха да свършат работата следващия следобед. На сутринта тя се обърна с усмивка и посегна към парчето хляб на нощното си шкафче.

Очевидно Рудолф беше влязъл в стаята й на разсъмване, за да остави хляба. Той имаше чувства към нея и те щяха да се засилят, когато разрешеше проблема му. Естествено тя не можеше да го посвети в плановете си — той никога нямаше да й позволи да отиде в Монтагю Хаус и да застане очи в очи с Владимир и Олга.

След като изяде черния хляб, Саманта стана и облече синята рокля, която някога й беше купил принцът.

Слезе в трапезарията и поздрави Тинкър, без да го погледне, защото беше сигурна, че очите му са пълни със съчувствие.

Проследи как принцът отиде до бюфета, за да й донесе закуската. Въздъхна с болка, защото за пореден път й стана ясно, че обичаше този мъж повече от живота си. Не беше справедливо, че той не я обичаше.

— Ще ми донесеш ли вестника? — попита тя и огледа голямата маса. „Таймс“ не се виждаше никъде.

— Днес няма вестник — отговори той.

— Глупости. „Таймс“ излиза всеки ден.

— Не и днес.

— Искам да видя вестника — Саманта се обърна към икономa: — Мистър Тинкър, донесете ми вестника, моля.

Като видя, че икономът хвърли въпросителен поглед към принца, Саманта разбра, че тазсутрешната история беше ужасно обидна. Рудолф я огледа изпитателно и кимна на Тинкър да донесе вестника. Възрастният мъж се подчини с видима неохота и когато остави „Таймс“ на масата, побърза да се оттегли.

Рудолф подаде вестника на Саманта и тя го разгърна бавно. При първия поглед към уводната статия й се пригади.

Беше много по-страшно, отколкото си беше представяла. На първа страница беше написано с големи черни букви „Сватба по руски“.

Докато четеше статията, кръвта се отдръпна от лицето й и цялата се разтрепери. Журналистът, който я беше написал, разказваше учудващо трезво за събитията и завършваше с думите на Олга, че невестата е жалко сакато момиче.

Когато свърши, Саманта се почувства почти толкова унизена като в църквата. В онзи миг нещо в нея се бе разкъсало и тя затвори отчаяно очи. По бузите й потекоха сълзи.

— Обещавам, че ще се оженим много скоро — Рудолф помилва окуражително гърба й. — Случилото се в църквата скоро ще потъне в забрава.

Саманта извърна глава.

— Аз… искам да си отида вкъщи — изплака тя.

— Ти си в своя дом, принцесо.

— Не… искам да си ида вкъщи… там, където ми е мястото.

— Мястото ти е при мен.

Саманта поклати глава.

— Моето място е в къщата в Примроуз Хил. Ти не искаш да се ожениш за мен, искаш само да дадеш име на детето ни.

— Ела тук — заповяда Рудолф, хвана я за ръка и нежно, но недопускайки съпротива я сложи в скута си. Когато я прегърна, принцът заговори бавно, като подчертаваше всяка дума: — Истината е, че исках да се оженя за теб, но се борех с чувствата си, защото умирах от страх, че съм толкова силно зависим от теб — сложи един пръст под брадичката й и изчака, докато тя го погледна. — Твоята любов към мен

ти донесе само мъка и болка, но аз имам намерение през следващите петдесет години да те обсипя с всичкото възможно щастие на света.

Саманта го прегърна устремно и залепи устни в свивката на шията му.

По-късно тя седеше сама в стаята си и се взираше в златния медальон, на който бяха гравирани Венера и синът й. В уговореното време вратата се отвори и в спалнята й влезе Виктория. Тя се приближи и попита съзаклятнически:

— Все още ли искаш да…?

Лицето на Саманта изрази мрачна решителност.

— Да. Трябва да посетим Монтагю Хаус.

Треперейки, Саманта и сестра й изкачиха стълбите към парадния вход на Монтагю Хаус. Саманта съзнаваше, че без Виктория нямаше да събере кураж за тази рискована стъпка.

— Остави на мен — каза уверено Виктория.

Саманта поклати глава.

— Това е моя работа — тя се поколеба и попита тихо: — Носиш ли камата си?

— Вързана е на крака ми — отговори с усмивка младото момиче.

Саманта посегна с трепереща ръка към чукчето и удари по вратата. Само след минута й отвори позната едра фигура.

— Игор! — извика изненадано тя.

— Виж ти, дамата на принц Рудолф — отговори също така изненадан великанът. — Какво желаете?

Саманта пое дълбоко въздух.

— Трябва да говоря с принц Владимир.

— Не мога да гарантирам за сигурността ви — рече предупредително руснакът.

— Ако си спомням добре, именно вие заплашвахте сигурността ми при последната ни среща — отвърна сухо Саманта. — Този път съм готова на всичко — и съм довела сестра си.

Великанът премести поглед от Саманта към крехкото червенокосо момиче до нея и се изсмя развеселено.

— Виктория е много по-опасна, отколкото изглежда на пръв поглед — увери го Саманта. — Отворете най-после вратата, за да

влезем.

Игор отстъпи крачка назад, за да им направи място.

— Следвайте ме.

Руснакът ги преведе през коридора към трапезарията, където Саманта беше седяла с принц Рудолф в новогодишната вечер. Принц Владимир и Олга вдигнаха изненадано глави, когато Игор се появи с неочакваните посетители!

В този миг Саманта се сравни с бившата жена на принца и стигна до заключението, че Олга я превъзхожда във всяко отношение. Руската принцеса беше всичко онова, което тя никога нямаше да бъде — невероятно красива, грациозна и руса.

— Господи, това е жалкото сакато същество — проговори презрително Олга.

Виктория се наведе светкавично и измъкна камата изпод полата си.

— Бъдете така любезна да не обиждате сестра ми, уважаема, или ще бъда принудена да ви отрежа езика — в гласа й имаше недвусмислена заплаха. Тя се обърна светкавично и очерта с острието слабините на Игор. — А вие стойте на мястото си или ще ви дам възможност да се изявите като сопрано в операта.

— Аз нося пистолет — излъга Саманта с треперещ глас.

Принц Владимир измери посетителката си с изпитателен поглед и махна на великана да напусне трапезарията.

— С какво мога да ви услужа? — попита учтиво той.

Преди Саманта да е успяла да отговори, отново се обади Олга:

— Ако не се лъжа, трябва да я поздравим, скъпи.

— Какво искате да кажете?

Олга се усмихна студено.

— След няколко месеца с вас ще имаме нещо общо — дете от копелето.

При думата „копеле“ Саманта се сгърчи като от удар. Не проумяваше как другата жена можеше да се подиграва с бременността й. Никой, който беше видял болката на принца и притежаваше поне искрица доброта, не би произнесъл тези страшни думи. Очевидно красивата и грациозна руса принцеса нямаше сърце.

Вместо да отговори на „благопожеланията“, Саманта каза:

— Виктория, ако тази вещица още веднъж произнесе думата „копеле“, позволявам ти да й отрежеш езика.

Момичето се ухили доволно.

— С радост, сестричке.

Принц Владимир се изсмя тихо и русата рускиня го изгледа злобно.

— Знае ли брат ми, че сте тук? — осведоми се той. — Аха, така си и мислех. Лицето ви издава, че сте скрили от него.

— Ако получите Казанската Венера, обещавате ли да се върнете в Русия и да оставите Рудолф на мира? — попита рязко Саманта.

Вместо принца отговори Олга.

— Вие очевидно не искате да станете майка на… — Виктория направи крачка към нея и вдигна камата. — Очевидно не искате да родите незаконно дете.

— Млъкни, Олга — заповяда принц Владимир, преди да се обърне отново към Саманта. — Вече ви казах, че ще оставя брат си да живее спокойно, ако получа нашата Венера. Не искам да го погубя. Все пак сме родени от една майка.

Саманта извади от джоба си торбичка от бяло кадифе и я сложи на масата.

— Ето я вашата Венера. А сега ви моля да бъдете така добър и да напуснете Англия. Да си вървим, сестричке.

Без да кажат дума повече, Саманта и Виктория напуснаха трапезарията. Щом затвориха след себе си вратата, двете хукнаха по коридора, докато се озоваха навън, под яркото пролетно слънце. Почувстваха се сигурни едва когато седнаха в наетия файтон и затвориха вратичката.

— На Парк Лейн! — извика Виктория на файтонджията.

Рудолф и Робърт бяха на път към Монтагю Хаус. С помощта на несъщия си брат Рудолф искаше да направи опит да убеди Владимир и Олга да признаят развода и да се върнат в Русия. Принцът възнамеряваше да ги остави те да определят цената, но не и да им даде Венерата. Медальонът беше възмездие за съдбата на майка му — той знаеше, че за Фьодор Казанов накитът бе най-ценното нещо на света.

— Добри дошли, ваше височество — каза весело Игор, когато им отвори вратата.

— Искам да говоря с Владимир — рече сухо Рудолф.

Грамадният руснак ги пропусна в къщата и попита с леко смущение:

— Ваше височество, много бих искал да ми кажете как…

— Лейди Саманта открадна ключа за мазето от джоба ви — обясни кратко Рудолф. — Тя е много умела в изкуството да измъква ценностите от хорските джобове.

Игор избухна в луд смях.

— Виж ти! А пък изглежда като благородна дама!

— Предложението ми си остава в сила, Игор — отговори с усмивка Рудолф.

— Ще си помисля — промърмори великанът, докато ги водеше към салона на втория етаж. — Следвайте ме, моля.

— Надявам се, че се чувстваш добре в моята къща — поздрави Рудолф, когато влезе в салона.

— Ти също изглеждаш добре, братко — посрещна го Владимир.

— Никога не съм се чувствал по-добре — отвърна Рудолф.

— Копеле от копелето — обади се Олга. — Колко мило!

Изненадан, че бившата му жена е разбрала за бременността на Саманта, Рудолф се обърна към нея.

Очите му пламтяха от омраза. Как бе могъл да се измами от красивото й лице? Тя беше най-безогледният човек, когото някога беше срещал. Не притежаваше нито капчица мекота и със сигурност нямаше сърце. Безчувствена вещица, която не искаше дори да види дъщеря си. В сравнение с това чудовище в женски образ Саманта беше кралица.

— Не ме гледай така смаяно — изсмя се Олга. — Слугите си приказват с другите слуги и такива новини се разпространяват много бързо.

— Преди малко тук беше очарователната ти годеница — осведоми го Владимир. — Лейди Саманта и сестричката й Виктория бяха любезни да ни направят официална визита.

Когато се спомена името на Саманта, Рудолф се скова. Всяко мускулче в тялото му се напрегна. Обзе го диво желание да се нахвърли върху брат си. В този миг усети на рамото си ръката на Робърт, която го призоваваше към спокойствие.

— Не ти вярвам — процеди през зъби той.

Олга отново привлече вниманието му върху себе си.

— Лейди Саманта искаше да е сигурна, че няма да роди копеле. За повече сигурност беше довела със себе си червенокосата си сестра.

— Каква беше роклята на лейди Саманта, скъпа? — попита с усмивка Владимир и докосна ръката й. — Синя, нали?

— Да, роклята й беше яркосиня.

В сърцето на Рудолф се надигна луд гняв, но по лицето му не пролича нищо. Днес Саманта наистина носеше синя рокля, а той й беше забранил да напуска къщата без негово позволение и без придружител. Какво, по дяволите, я беше накарало да се противопостави на волята му и да дойде тук? Щом се върнеха в къщата на дука, щеше да й се накара здравата.

— Няма да ти дам Казанската Венера — изрече студено той, обърнат към брат си.

— Вече си събираме багажа и ще напуснем Англия след няколко дни — оповести Владимир. — Лейди Саманта беше така добра да ни донесе Венерата.

— Лъжеш — изсъска Рудолф и стисна ръце в юмруци. Ей сега щеше да загуби самообладание. — Саманта никога не би…

Владимир извади торбичка от бяло кадифе и измъкна от нея медальона, за да го размаха под носа на брат си.

Рудолф не повярва на очите си. Саманта го бе излъгала безскрупулно. Нежността и безкористието бяха само маска. Докато се преструваше, че го приема въпреки незаконния му произход, тя беше ковала собствените си егоистични планове. Той й се довери, а тя го предаде. Доказателството за това беше в ръката на брат му.

Саманта беше извършила съдбоносна грешка. От днес нататък той щеше да стори всичко, за да я накара да съжалява за предателството си.

Щеше да се ожени за нея заради бебето и да я затвори в имението си на Сарк Айлънд. Никога вече нямаше да й даде възможност да го измами.

— След като разполагате с Казанската Венера, вероятно няма да имате нищо против да подпишете документ, който удостоверява, че Рудолф и Олга са разведени — обади се спокойно Робърт. — Сестрата

на моята съпруга няма нищо общо с вашите караници и не бива да я наказвате с незаконно дете.

Владимир кимна, стана от стола си и донесе лист хартия, мастило и перо от масата в другия край на салона.

— Наистина ли ще го направиш? — попита Олга. — Според мен е съвсем нормално от копелето да се роди копеле!

— Саманта е сладко момиче и има чувства — отвърна Владимир. — Ти не можеш да го разбереш, скъпа, защото нямаш сърце.

— Аз няма да подпиша — заяви Олга.

— О, ще подпишеш, иначе горчиво ще съжаляваш — каза Владимир и в гласа му прозвуча недвусмислена заплаха.

— Преди да напусна Англия, искам да видя Зара — изсъска Олга, обърната към Рудолф.

— Само в мое присъствие — отговори студено той. — Утре сутринта можеш да дойдеш в дома на дука.

Владимир и подаде документа и перото.

— Подпиши — заповяда той и тя се подчини. След като се увери в подписа й, принцът връчи документа на Рудолф с думите: — Правя го заради лейди Саманта, не заради теб.

— Не очаквах да чуя нещо друго — отвърна сухо Рудолф и наподоби поклон.

— Не бъди твърде строг с нея — посъветва го брат му. — Младата дама имаше сериозни основания да ми даде Венерата.

Рудолф се обърна рязко и напусна салона.

Следобед Саманта седеше в малкия салон и плетеше одеялце за бебето. Принцът можеше да си позволи да купи стотици пелени, но тази щеше да бъде изработена с любов.

Мисис Суитин, децата и Егидий също бяха в салона. Виктория ги забавляваше със свирене на флейта.

— Суитин, отведете децата горе — заповяда леля Рокси, която влезе забързано в салона. — Саманта и Виктория — веднага в кабинета на дука! Негова светлост иска да ви види.

Саманта усети как в сърцето й се надигна страх, особено като забеляза загрижения поглед на леля си. Погледна сестра си, но Виктория вдигна рамене и безпомощно поклати глава.

Саманта влезе в работната стая на дука и спря като закована на прага. Там присъстваха не само дук Магнъс, Робърт и Рудолф, но и Лондонският епископ.

Бърз поглед към лицето на принца й показа, че нещо не беше наред. Рудолф изглеждаше напрегнат и отсъстващ. При появата й мускулите на бузите му затрепериха.

— Ела тук — заповяда Рудолф и в гласа му звънтеше гняв. — Епископът ще ни венчае.

Сърцето й заби ускорено, обзеха я лоши предчувствия.

— Искаш да се оженим сега? — попита тихо тя. — Боя се, че не те разбирам.

— Няма какво да разбираш — изфуча той. — Доведох епископа да ни венчае.

Саманта поклати глава.

— Аз предпочитам да изчакам.

— Какво? Да родиш копеле?

Саманта го погледна слисано. Откога не го беше чувала да говори подобни грубости?

Защо се държеше така? Защо я плашеше? Очевидно беше бесен от гняв, но тя не знаеше как да го успокои.

— Чакаме — изсъска той.

Саманта поклати глава и се отдръпна, но Рудолф я сграбчи за рамото и я постави до себе си.

— Ще се омъжиш за мен незабавно, разбра ли! И не искам да чувам възражения. Не очаквай помощ от никого в тази стая.

Саманта погледна умолително към леля си, но Рокси избягна погледа й. Същото направи и дукът. Тъй като не очакваше помощ от маркиза, тя заяви колкото можеше по-спокойно:

— Можеш да пуснеш ръката ми. Готова съм да се омъжа за теб.

Рудолф я погледна втренчено, но не пусна ръката й.

— Моля те, причиняваш ми болка — пошепна тя.

Рудолф разхлаби хватката си и се обърна към епископа.

Само след минути епископът ги обяви за мъж и жена. Дук Магнъс изведе духовника от стаята с думите:

— Заповядайте да се чукнем за щастието на новобрачните.

Ние ли сме щастливите новобрачни? — запита се отчаяно Саманта, докато се опитваше да потисне нервното си хихикане.

Принцът очевидно се готвеше да я убие.

Всички се държаха странно. Саманта проследи как леля Рокси стисна до болка ръката на Виктория и я издърпа от стаята. Робърт ги последва и грижливо затвори вратата зад гърба си. Саманта остана сама със съпруга си.

Решила, че е по-умно да избяга, отколкото да се бори, младата съпруга също се обърна да си върви, но гласът на принца я спря.

— Ти оставаш тук — заповяда ледено Рудолф. — Трябва да обсъдим много важен въпрос.

Саманта го погледна в очите и в следващия миг си пожела да не го беше правила. Принцът кипеше от гняв. Трябваше веднага да избяга от него.

— Чувствам се зле — заяви тихо тя. — Не можем ли да отложим разговора за по-късно?

— Не — думата я удари като брадва.

Саманта с усилие склони глава. Ако знаеше, че някой ще й се притече на помощ, щеше да изпищи.

— За какво се отнася?

— Ти се противопостави на нарежданията ми — Рудолф стисна болезнено брадичката й и студено я погледна в очите. — Не се опитвай да лъжеш. Знам, че си напуснала къщата без мое позволение и без придружител.

— Имах придружител — защити се Саманта.

— В моите очи сестра ти не е подходящ придружител.

— Съжалявам — пошепна тя. — Не съм искала да се противопоставям на нарежданията ти…

— Къде беше? — попита Рудолф.

Саманта все още не можеше да разбере в какво я обвиняваха.

— Да не мислиш, че съм се срещнала с друг мъж или…

— Не ставай смешна! — изфуча разярено принцът. — Аз съм единственият глупак в Лондон, който позволи на една жалка… — той млъкна рязко, за да преглътне двете думи, които щяха да я наранят най-дълбоко.

Саманта обаче разбра какво щеше да каже мъжът й и се сгърчи, сякаш беше получила удар в корема. Разтрепери се и се олюля, стискайки здраво зъби, за да се пребори с напиращите сълзи.

— Кажи го направо — ти ме смяташ за жалък инвалид — изплака тя. — Защо ми причиняваш това?

Рудолф отново не посмя да изрече съдбоносните думи. Вместо това я притисна към коравото си, немилостиво тяло и заяви:

— Знам, че си откраднала Казанската Венера и си я занесла на брат ми.

— Господи, ти не разбираш! — изплака Саманта, но лицето й се проясни. — Веднага ще ти обясня…

В този момент Рудолф загуби самообладание и я раздруса толкова силно, че зъбите й затракаха. После внезапно я пусна, тя загуби равновесие и щеше да падне, ако не я беше подкрепил.

— Върви си в стаята, а аз ще ида в салона да се чукна с родните ти за щастието на новобрачните — процеди през зъби той. — Ще продължим по-късно.

Твърде уплашена, за да се противопостави, Саманта се запъти към вратата, но на прага спря и каза:

— Моля те, позволи ми да ти обясня. Изслушай ме, умолявам те!

— Махни се, или ще направя нещо, за което ще съжалявам! — изкрещя Рудолф и в черните му очи блесна дива омраза.

Саманта сведе глава и излезе от кабинета на дука. Докато мъчително куцукаше по коридора към стаята си, по бузите й се затъркаляха сълзи.

Щом стигна в стаята си, първата й грижа беше да заключи вратата. След това се пъхна в леглото си и зачака да разбере какво наказание щеше да измисли съпругът й. Защото той със сигурност щеше да я накаже.

Едно беше ясно: тя щеше да си спомня деня на сватбата си с горчивина и болка. А това трябваше да е най-хубавият ден в живота й.

Рудолф я смяташе за жалък инвалид. Тя му се доверяваше, обичаше го, а той за малко да хвърли в лицето й двете думи, които я нараняваха най-силно.

За първи път в живота си Саманта не се обърна към господа, преди да заспи. Днес нямаше за какво да му благодари.

17

Защо Рудолф не искаше да я изслуша?

Откакто беше затворена в стаята си, Саманта непрекъснато си задаваше този въпрос.

Седеше на дивана пред камината и се взираше в тънката, почти прозрачна нощница, ушита специално за първата й брачна нощ. Предназначението й беше да изглежда изкусителна.

Сърцето й преливаше от отчаяние. Когато първият пристъп на плач се уталожи, тя реши да се измие хубаво и да облече нощницата. Все пак това беше първата й брачна нощ и тя беше убедена, че принцът ще дойде при нея, за да му обясни всичко.

Оттогава бяха минали часове. Шумовете от вечерята бяха отдавна заглъхнали, цялата къща вече спеше.

Само тя не можеше да заспи. Макар да беше смъртно уморена, болката й нямаше да намери спасение в съня.

След дълго чакане Саманта си каза, че непременно трябва да изглади недоразумението, което стоеше между тях. Взе една свещ и се запъти към вратата.

Пред стаята на Рудолф се поколеба, но накрая отвори вратата. Трябваше да увери сама себе си, че няма от какво да се страхува — тя го обичаше, той също изпитваше нещо към нея. Днес беше бесен от гняв, но беше длъжен да изслуша жената, която носеше под сърцето си неговото дете.

Саманта влезе в тъмната стая и остави свещта на масичката. После погледна към леглото.

Спалнята беше празна, леглото неизползвано.

Объркването й растеше бързо. Къде беше Рудолф? Да не би да се бе преместил в друга стая, за да е далече от нея?

Когато се обърна да излезе, дъхът й спря — в рамката на вратата стоеше не друг, а съпругът й. Облечен официално, фантастично красив. Очите му бяха втренчени в лицето й.

— Сигурно си дошла тук да откраднеш нещо? — попита тихо той.

— Защо си облечен така в този час? — попита смаяно тя.

Рудолф влезе в стаята, без да бърза. Огненият му, пронизващ поглед се плъзна по тялото й, едва прикрито от прозрачната нощница. В очите му нямаше любов, нямаше дори желание, а само трудно потискан гняв.

— Тук аз задавам въпросите — отсече студено той. — Попитах дали си дошла в стаята ми да откраднеш нещо.

— Очаквах ти да дойдеш в стаята ми — отвърна Саманта и се опита да изправи глава.

Жестоката му усмивка предизвика студени тръпки по гърба й.

— Нашият брак бе консумиран още преди венчавката. Доказателството расте в корема ти.

Саманта замълча. Не можеше да измисли подходящ отговор. Трескаво затърси магическата дума, която можеше да срути стената, издигната между тях.

— Искам да обясня какво се случи днес — започна с треперещ глас тя и протегна ръка към него.

Рудолф сведе поглед към ръката, простряна умолително към него, но в следващия миг й обърна гръб. Свали жакета си, развърза вратовръзката и я хвърли на пода. Саманта изпита чувството, сякаш беше захвърлил не нещата си, а нея.

— Нямам ни най-малко желание да слушам лъжите ти в три часа сутринта — изрече ледено той. — Върни се в стаята си.

— Но аз трябва да ти обясня! — извика отчаяно тя и направи крачка към него.

Рудолф се обърна към нея и студеният му поглед я закова на място.

— Търпението ми е изчерпано, принцесо — той улови брадичката й с два пръста и я погледна в очите. — Днес ти се закле пред бога и пред хората, че ще ми се подчиняваш. Защо престъпваш клетвата си?

Саманта го погледна мълчаливо. В очите му нямаше и капчица любов и топлота. Само желание да й причини болка.

Минаха няколко мига, без някой да наруши мълчанието. Принцът я пусна и скръсти ръце на гърба си.

Саманта се поколеба още миг, после се запъти към вратата.

— Защо не искаш да чуеш какво имам да ти кажа? — опита тя за последен път.

Рудолф сякаш не чу въпроса й.

— Ако още веднъж те заваря в стаята си, няма да бъда толкова милостив — проговори предупредително той.

Саманта сведе поглед към пода. Знаеше, че той я наказва, и може би го заслужаваше — нали не беше нищо повече от жалко сакато същество.

— Тази нощ нямам нужда от теб — заключи Рудолф. — Можеш да си вървиш.

— Ще съжаляваш за това, което ми причиняваш! — пошепна тя и гласът й беше задавен от болка. — Никога няма да ти простя — и излезе от стаята с гордо вдигната глава.

Държах се като копеле, каза си отвратено Рудолф. Жестокостта, с която наказваше жената, която обичаше, му причиняваше гадене. Ала Саманта го бе предала. Открадна медальона на Венера, за да го предаде на омразния му брат и бившата му жена. При това отлично знаеше, че накитът е изключително ценен за него.

Не можеше и нямаше да й прости предателството. Отново изпита непобедимото желание да я нарани така дълбоко, както го беше наранила тя.

Когато се събуди на следващата сутрин, Саманта автоматично посегна към парчето хляб на нощното си шкафче, но там нямаше нищо.

Сърцето й натежа. Човекът, за когото беше омъжена от един ден, я мразеше и болката от предателството му бързо погребваше мечтата за собствено семейство, която я крепеше в трудните дни.

Защо господ я наказа, като й определи за съпруг човек, който я мразеше? Вярно, че някога беше принудена да краде, за да има какво да яде, но в основата си не беше лош човек.

Ти си само една жалка саката, напомни си тя. Дори съпругът й беше на това мнение.

След известно време Саманта събра сили да стане и да се облече. Може би на закуска щеше да й се удаде възможност да каже истината

на Рудолф.

Тогава в гърдите й се надигна старата Дъгласова гордост. След онова, което й беше причинил вчера, принцът не заслужаваше обяснение. Нека да вярва, в каквото иска! Дано вече се е нахранил, за да не се срещнат в трапезарията. Тя се нуждаеше от душевен мир много повече, отколкото от своя принц.

В отчаян опит да повдигне духа си Саманта облече рокля в нежнорозово. Когато слезе в трапезарията и завари там съпруга си, се постара да остане равнодушна.

Без да го удостои с поглед, тя пристъпи към бюфета.

— Добро утро, Тинкър — поздрави тя икономa с топла усмивка.

— Добро утро, лейди Саманта.

— Тя не е лейди Саманта — обади се рязко Рудолф.

И Саманта, и Тинкър го погледнаха изненадано.

— А коя е? — осведоми се любезно Тинкър.

Рудолф се обърна неохотно към съпругата си, без да скрива колко трудно понасяше присъствието й.

— Тя е нейно височество принцеса Саманта.

— Най-покорно моля за извинение, ваше височество — поклони се Тинкър.

— Не е нужно да ме наричате така — усмихна се тя.

Рудолф удари с юмрук по масата и двамата насреща му потрепериха.

— Щом аз казвам, значи трябва.

Саманта не отговори. Макар че присъствието на мъжа й само за минути беше отнело апетита й, тя си взе малко бъркани яйца и хлебче с масло.

Когато се обърна към масата, избра място не до Рудолф, а в другия край. Докато с мъка отхапваше от хлебчето си, непрекъснато поглеждаше бдително към съпруга си, защото не знаеше какво ще му хрумне в следващия миг.

Тинкър отиде при нея и сложи сутрешния вестник до чинията й.

— Негово височество нареди да ви дам това.

— Благодаря, мистър Тинкър.

Саманта прелисти страниците и с непринуден вид зачете светските новини на трета страница. Можеше само да се надява, че днес по изключение журналистите бяха избрали друга жертва.

Вниманието й бе привлечено от съобщението за бала у лейди Рандолф.

> „Принц Рудолф предостави и руската си жена, и английската си годеница на съдбата им и прекара вечерта на бала у лейди Рандолф, където танцува до късна нощ с най-желаните лондонски красавици. Ако се съди по броя на обожателките му, принцът вече е между най-търсените мъже в столицата. Ще успее ли някоя да го спечели или не?“

В гърдите на Саманта пламна гняв. Младоженецът беше прекарал първата си брачна нощ в танци с най-известните лондонски красавици!

— Ваше височество, да не би да искаш да ме наведеш на глупави мисли? — попита невинно тя, като посочи вестника.

— Какво имаш предвид? — попита хладно той.

— Може да последвам примера ти — обясни тя.

— По-добре не започвай да си играеш с мен — отвърна той. — Ще загубиш.

Саманта вдигна едната си вежда.

— Говоря сериозно.

— Опитай и ще те изпратя…

Саманта изненадващо скочи от мястото си и столът й се преобърна.

— Къде ще ме изпратиш, в лудница ли? — изкрещя тя. — Ти си този, който е загубил ума си. Прекарал си първата ни брачна нощ на бала у лейди Рандолф, танцувал си с лондонските красавици! Господи, как ми се иска никога да не те бях срещала!

— Свърши ли? — осведоми се Рудолф с подобие на усмивка.

Саманта не отговори. Очите й се напълниха със сълзи и тя сложи ръка на гърлото си в напразен опит да се пребори с гаденето, което я връхлетя изведнъж. След това се запъти към вратата.

— Стой! — заповяда Рудолф.

Саманта спря като закована и бавно се извърна към него. За съжаление не успя да скрие докрай любовта и надеждата, които

блеснаха в очите й.

Рудолф се облегна назад.

— Господи, понякога си наистина досадна — изрече с презрение той. — Нищо друго ли не можеш, освен да плачеш и да повръщаш?

Надеждата и любовта бяха изместени от диво отчаяние. Раменете на Саманта се превиха от тежестта на жестокостта му, но сърцето отново не й позволи да го нарече копеле. Не беше в състояние да му причини болка.

— Е?

— Очевидно не — пошепна тя, обърна се и тежко закрачи към вратата.

— Браво, ваше височество — обади се Тинкър от бюфета. — Можем ли да се надяваме на повторно изпълнение?

— Какво казахте? — Рудолф погледна смаяно възрастния иконом.

Тинкър му отвърна с мълчание.

— Донесете ми още една чаша кафе — заповяда принцът.

Икономът го погледна втренчено и отговори:

— Вземете си я сам — и излезе от трапезарията с гордо вдигната глава.

Следобед Саманта седеше между мисис Суитин и Егидий на каменната пейка в градината. Грант, Дрейк и Зара се гонеха весело по моравата и тя ги наблюдаваше с радост.

— Дрейк, не бива да буташ Зара! — извика Саманта. — Трябва да бъдеш много внимателен с малките момиченца.

— Ще позволите ли да се присъединя към вас, лейди Саманта? — попита добре познат глас.

Саманта се обърна и видя Александър Емерсън, който вървеше през градината. Посрещна го с любезна усмивка, защото знаеше, че в негово лице има приятел, на когото винаги може да разчита.

— Много бих искал да поговорим на четири очи, ако не възразявате — помоли Александър и улови ръцете й.

Саманта кимна.

— Суитин, заведете децата в къщи. Дайте им нещо за пиене.

— Хайде, дечица! — извика бавачката. — Ще пием ябълков сок.

Саманта ги проследи с поглед, докато излязоха от градината. След това посочи мястото до себе си.

— Седнете, милорд. Радвам се да ви видя отново.

— Имам делова работа с негова светлост и реших да дойда няколко минути по-рано, за да ви видя — обясни Александър. — Как се чувствате?

Саманта направи опит да се усмихне, но долната й устна затрепери и очите й овлажняха.

— Горе-долу — отговори с треперещ глас тя и допълни: — Сигурно сте чели статията в „Таймс“ за фиаското в църквата.

— Знаете ли, Саманта, леля ви вече няколко пъти ми загатва, че би искала да се оженя за Виктория, но ако имате нужда от баща за детето си, аз съм готов да се оженя за вас и да се грижа за бебето — каза Александър, чиито лешникови очи бяха пълни със съчувствие.

Добротата и нежността му бяха твърде много за Саманта. Той беше толкова мил с нея, а тя му се отплати, като скочи в леглото на принца.

Когато Саманта избухна в сълзи, Александър сложи ръка на рамото й.

— Кажете ми какво става — помоли той. — Ако мога да ви помогна по някакъв начин…

Саманта поклати глава.

— Вчера с Рудолф сключихме брак в къщата на дука. А ми се иска никога да не го бях срещала!

— Кажете ми с какво мога да ви помогна и ще го сторя — обеща Александър.

— Първото, което ще направите, е да свалите ръцете си от съпругата ми — изсъска Рудолф, който изникна сякаш от нищото.

Саманта моментално се отдръпна от Александър. Знаеше, че принцът е способен на всичко.

Едрият рус мъж скочи от пейката и застана пред Рудолф.

— Защо младата ви съпруга изпитва нужда да се изплаче в прегръдката на друг мъж? — попита предизвикателно той. — Какво сте й сторили?

— Моят брачен живот не ви засяга ни най-малко — изфуча раздразнено Рудолф.

— Не съм съгласен с вас — отговори твърдо Александър.

— Няма да търпя насилие в дома си — обади се дук Магнъс, който също се появи изневиделица в градината.

— Ваша светлост, само попитах лейди Саманта как се чувства и тя избухна в сълзи — обясни Александър Емерсън. — Нещо не е наред.

— Каквото и да е, вината е изцяло на Саманта — отговори спокойно дукът и се обърна към принца: — Имам делова работа с Алекс и го поканих в дома си. Нямате ни най-малък повод да го предизвикате на дуел. Защо не се погрижите за жена си? — дукът хвърли сърдит поглед към Саманта и тя разбра, че обвинява нея за враждебността между двамата мъже.

— Не знам дали мога да ви оставя насаме с него — промърмори Александър.

Саманта кимна, но не беше в състояние да произнесе нито дума. Щом дукът и Александър влязоха в къщата, тя сведе глава към земята, защото не искаше да гледа съпруга си в очите. Когато Рудолф заговори, в гласа му липсваше предишната враждебност.

— Вече реших как ще те накажа.

— Нали няма да направиш нещо, което би могло да навреди на бебето? — попита Саманта и в очите й блесна страх.

Очите на принца потъмняха още повече.

— Никога не бих те ударил, принцесо — подаде й ръка, както беше сторил в онази първа вечер на бала, Саманта сложи ръката си в неговата и стана от пейката.

— Ела с мен — каза той и я поведе към къщата. — Ще останеш в стаята си, докато Владимир напусне Лондон. Щом се уверя, че е заминал, ще се нанеса в Монтагю Хаус, а ти ще живееш сама в имението ми на Сарк Айлънд. Ще дойда при теб за раждането на детето ни.

Щом стигнаха до стаята на Саманта, Рудолф отвори вратата и леко я бутна вътре. Тя се обърна и попита с надежда:

— А какво ще кажеш на децата?

— Все ще ми хрумне нещо — отвърна небрежно той.

Саманта кимна и влезе в стаята си. Ала след секунди се обърна като ужилена, защото чу как ключът се превъртя в ключалката. Сега наистина беше негова пленница, а той беше твърдо решен да я отдалечи от живота си. На Сарк Айлънд щеше да бъде още по-зле,

защото там щеше да бъде заобиколена само от слугите на принца, без нито един приятел наблизо.

Саманта седна на дивана и посегна към плетката си. След време някой почука на вратата й и тя се надигна, за да прекоси стаята.

— Кой е? — попита глухо тя.

— Тори.

— Принцът ме заключи — обясни Саманта. — След няколко дни ще ме изпрати в имението си на Сарк Айлънд.

— А той?

— Той ще остане тук.

— Ще го принудя да чуе истината!

— Остави — помоли примирено Саманта. — След последната нощ вече не го искам.

— Какво се е случило?

— Отидох в стаята му тъкмо когато той се завърна от светските си забавления — отвърна горчиво Саманта. — Отказа да чуе обяснението ми и ме изхвърли — гласът й затрепери и тя добави бързо: — Той ми причини голяма болка и искам да си отида вкъщи.

— Твоят дом е тук.

— Не. Ще се върна в къщата на родителите ни.

— Нима ще живееш там съвсем сама? — попита изненадано Виктория.

— Обещавам, че един ден ще се върна — усмихна се Саманта. — Може би, когато си отида, Рудолф ще погледне на връзката ни по друг начин и ще ми прости.

— Да ти прости? По дяволите, той трябва на колене да те моли за прошка! — изфуча сестра й като разярена котка. — Добре тогава. Днес ще изнеса храна от кухнята и ще я откарам в Примроуз Хил. А утре ще ти помогна да избягаш.

— Но как ще отворим вратата? — попита отчаяно Саманта.

— Няма да се занимаваме с вратата. Ще излезеш през прозореца и ще се спуснеш по дървото.

— Стаята ми е на третия етаж — напомни й страхливо Саманта. — Ами ако падна?

— Тогава вече няма да се измъчваш заради скъпия си принц.

— Какво говориш? — извика с треперещ глас Саманта. В гърдите й се надигна паника.

— Това беше само шега, глупаче — отвърна през смях Виктория. — Аз ще се покатеря на дървото и ще ти помогна. Искам тази вечер да приготвиш една чанта с най-необходимите дрехи.

— Тори?

— Какво има още?

— Обичам те, сестричке.

— И аз те обичам, Саманта.

Без да се бави, Саманта събра няколко рокли и бельо в пътната си чанта и я скри под леглото. След това облече нощницата си и се пъхна в леглото, за да обмисли на спокойствие следващия ден. Дали имаше сили да се спусне по дървото, без да навреди на бебето си? Дали Дрейк и Грант щяха да помислят, че ги е изоставила? Как щеше да реагира Рудолф, когато откриеше, че затворницата е изчезнала?

Късно вечерта Саманта седеше на един стол до прозореца и плетеше одеялцето си, когато вратата се отвори. Макар че не вдигна поглед, тя усети влизането на принца с всяка фибра на тялото си.

Рудолф постави на масата табла с вечеря. Когато Саманта най-сетне се обърна, той стоеше в средата на стаята с ръце в джобовете и я наблюдаваше.

— Как можеш да работиш без светлина? — попита той.

— Не е нужно да виждам онова, което правя — обясни спокойно тя.

— Какво плетеш?

— Одеялце за бебето.

— Синьо? — на устните му се появи усмивка.

— Ти вече имаш дъщеря — отвърна Саманта. — Затова реших, че би искал следващото ти дете да е син. Ако предпочиташ да изплета розово одеялце…

— Все ми е едно.

Очевидно жена му се стремеше да му угажда във всичко, защото се страхуваше от него. Доскоро беше убеден, че ще се чувства много по-добре, ако я накара да се бои от него, но се оказа, че се е излъгал. Чувстваше се ужасно зле.

— Лека нощ — промърмори той и се запъти към вратата.

— Лека нощ, ваше височество.

Когато Рудолф най-после се прибра в стаята си, беше вече късна нощ. Нарочно беше посетил няколко светски забавления и не беше

пропуснал нито танц, за да има съпругата му какво да прочете на следващата сутрин в „Таймс“.

Той спря пред вратата на спалнята й и извади ключа от джоба си. Влезе тихо и спря пред леглото й, за да я погледа.

Спящата Саманта приличаше на ангел и никой нямаше да повярва, че в гърдите й биеше сърце на коварна предателка.

Рудолф внимателно отметна завивката и сложи ръка върху корема й, където растеше детето му. Все по-силно желаеше обстоятелствата да бяха други. Каква беше причината, че всички жени го лъжеха и мамеха?

Не биваше да допуска да се стигне до там, но той й бе повярвал. През дългите самотни години след предателството на Олга беше държал сърцето си заключено, докато един ден в живота му не докуцука Саманта.

— Моят принц — промълви с лека въздишка спящата и миглите й затрепкаха. — Остани при мен.

Рудолф потрепери. Ако не беше убеден в противното, в този момент щеше да повярва, че тя го обича истински.

С чувството, че Саманта е спечелила днешната битка, той напусна стаята.

Сърцераздирателните й хълцания го преследваха почти до ранни зори.

18

Пак няма хляб, каза си Саманта, когато на следващата сутрин се събуди. Защо бе повярвала, че принцът отново ще сложи парче черен хляб до леглото й?

Тя стана, изми се грижливо и облече старата рокля, която щеше да носи в Примроуз Хил. Не можеше да облече някоя от роклите, подарени й от принца, защото не искаше да привлича ненужно внимание в къщата на родителите си.

След това отвори прозореца и вдъхна дълбоко свежия пролетен въздух, форзициите в градината бяха отрупани с едри жълти цветове.

Остана до прозореца и когато чу как ключът се превърти в ключалката. Гореше от нетърпение отново да усети слънцето върху лицето си. Днес следобед, повтаряше си тя, ще се върна в любимата стара къща.

— Закуска, принцесо — обади се Рудолф от вратата.

Саманта се обърна към съпруга си и попита сериозно:

— Наистина ли възнамеряваш да ме държиш затворена в тази стая?

— Изяж си закуската — подкани я Рудолф, без да отговори на въпроса й.

Саманта седна на масата и огледа смаяно голямата табла. Огромна порция бъркани яйца, няколко резена шунка и две хлебчета с масло. До чинията я очакваше новият брой на „Таймс“.

— Днес май си решил да се представиш като великодушен принц — промърмори тя, неспособна да скрие сарказма си. — Или си въобразяваш, че през нощта апетитът ми драматично се е увеличил?

Когато Рудолф не отговори, Саманта отчупи парче хляб и го изяде. Очевидно принцът не възнамеряваше да напусне скоро стаята й, защото отиде до прозореца, скръсти ръце под гърдите си и втренчи поглед в лицето й.

— Няма ли да прочетеш вестника? — попита след малко той.

Саманта хвърли бърз поглед към него, после към вестника. След като беше толкова заинтересован тя да прочете „Таймс“, не беше трудно да отгатне какво я очакваше вътре. Снощи, когато дойде при нея, беше във вечерно облекло.

— Вече не се интересувам от светските ти забавления — уведоми го тя с ослепителна усмивка.

— Тук има какво да те заинтересува — отбеляза Рудолф с високо вдигнати вежди.

Очевидно й се подиграваше.

— Не се интересувам от светските ти забавления, защото не се интересувам от теб — обясни остро Саманта.

— Ударът не улучи — отвърна равнодушно той.

Спокойствието и абсолютната неподвижност на лицето му я вбесиха. Веднага трябваше да измисли нещо, за да го извади от равновесие. Гореше от желание да го нарани. Ядно блъсна таблата от масата и разкошната закуска се изсипа на пода.

Рудолф дори не трепна. В погледа му блестеше подигравка.

— Кога най-после ще се научиш да се владееш?

— Преди да те срещна, не съм имала проблеми със самообладанието си — отзова се гневно тя.

— Желая ти приятен ден, принцесо — сбогува се Рудолф и бързо излезе от стаята й.

След излизането му Саманта моментално посегна към „Таймс“ и жадно прочете страницата със светски новини. След това дълго плака с горчиви сълзи.

В ранния следобед някой почука на вратата й. Тя прекоси стаята и попита с надежда:

— Кой е?

— Файтонът чака — пошепна възбудено сестра й. — Готова ли си?

— Разбира се, че съм готова.

— Хвърли чантата си през прозореца — нареди Виктория. — Аз ще заобиколя къщата и ще ти помогна да слезеш по дървото.

— В никакъв случай не бива да ни хванат — рече Саманта. — Имаш ли представа къде е мъжът ми?

— Долу е, със Зара — отговори спокойно Виктория. — Принцеса Олга ще дойде да види дъщеря си. Тръгвам, чакай ме.

Саманта извади чантата изпод леглото и я хвърли през прозореца. След това хвърли и наметката си. Виктория се появи само след минута и сръчно се изкатери по стария дъб.

— Здравей, сестричке — поздрави със сияещо лице младото момиче, когато се настани удобно върху един клон пред прозореца на Саманта.

Саманта погледна страхливо към земята.

— О, Тори, не вярвам, че ще се справя.

— Значи предпочиташ да те заточат на Сарк Айлънд, докато Рудолф се забавлява с най-желаните лондонски красавици? — попита остро сестра й.

— Ако падна, може да загубя бебето — пошепна Саманта.

— Ако не гледаш надолу, няма да паднеш — опита се да я успокои Виктория. — Ще слизаме съвсем бавно, от клон на клон.

— Добре — кимна решително Саманта. — Тръгваме.

— Трябва да излезеш през прозореца заднешком — заповяда Виктория. — Първо протягаш единия крак и стъпваш на клона като на гърба на кон. Дръж се здраво с двете ръце.

Саманта проследи как Виктория се смъкна на по-нисък клон и излезе през прозореца точно както беше препоръчала сестра й. Двете заслизаха бавно по клоните, докато най-сетне стигнаха най-долните.

— Скачай смело на земята — извика Виктория. — Аз ще те хвана.

Саманта пусна клона и падна право в ръцете на сестра си. Двете избухнаха в смях и си стиснаха ръцете.

Виктория грабна чантата и плаща и поведе Саманта покрай къщата към страничната уличка, където ги чакаше файтонът. Покатери се на капрата и настани Саманта до себе си. Когато конят потегли, Саманта пое дълбоко въздух — вече беше свободна!

Въпреки болката сърцето й копнееше за мъжа, когото обичаше. Ала съзнаваше, че и за двамата ще е най-добре да се разделят. Не можеше да понесе жестокостта му нито ден повече, а той имаше нужда от време, за да проумее, че е трябвало да изслуша обяснението й, преди да я осъди за предателство.

Когато стигнаха Парк Лейн, Виктория зави на запад към Примроуз Хил. Нито една от сестрите не забеляза красивата руса жена

в колата, която в този момент излезе от дома на дука. Не забелязаха и как каретата последва тяхната на известно разстояние.

След двадесетина минути Виктория спря файтона пред старата къща. Саманта погледна фасадата и си спомни как Рудолф и тя бяха прекарали новогодишната нощ тук, преди да заминат за Шотландия.

— Идваш ли? — извика нетърпеливо Виктория и я изтръгна от замечтаността.

Саманта слезе от файтона с натежало сърце. Вече усещаше болезнено липсата на мъжа си — дори когато беше в лошо настроение и се държеше непоносимо, тя го обичаше с цялото си сърце.

— Вчера донесох цял куп храна — съобщи гордо Виктория. — След седмица ще ти донеса още. Ако искаш, ще остана при теб.

Саманта поклати глава.

— Трябва да бъда сама.

— Колко време смяташ да останеш? — попита Виктория.

— Трябват ми спокойствие и душевен мир — обясни Саманта. — Все още не знам колко ще остана. Ще ми направиш ли една услуга, Тори?

— Всичко, каквото поискаш — отговори с усмивка Виктория.

— Искам да обясниш на Грант и Дрейк, че не съм ги изоставила — помоли Саманта. — Кажи им, че скоро ще се върна при тях. И най-важното — не казвай на принца къде съм!

— Ще мълча като гроб — увери я Виктория.

— Знам, че няма да ти е лесно — въздъхна Саманта и продължи предупредително: — Рудолф със сигурност ще заподозре, че ти знаеш къде съм.

— И с най-страшните мъчения няма да изтръгнат тайната ти — обеща Виктория с ръка на сърцето.

Саманта я прегърна с обич.

— Много, много ти благодаря, сестричке.

Виктория се качи на капрата, махна й за сбогом и препусна в посока Лондон. Саманта изчака, докато сестра й изчезна в далечината, вдигна чантата и наметката си от земята и закуцука към къщата. Пламенно се надяваше, че е постъпила правилно.

В къщата на дука Рудолф крачеше нетърпеливо напред-назад в малкия салон. По едно време спря рязко и измъкна джобния си часовник, за да провери колко е часът.

Докато вътрешно проклинаше Олга, той отново се заразхожда нервно напред-назад пред камината. Първо трябваше да поговори с дука и маркиза, след което щеше да отиде при Саманта. Тази сутрин беше осъзнал, че не може да прекара остатъка от живота си по този начин. Баловете и другите светски забавления му бяха омръзнали до смърт. Всеки път, когато на ръката му увиснеше някоя фалшиво усмихната блондинка, трябваше да стиска здраво зъби, за да не й извие врата.

Рудолф отново си припомни как миналата нощ Саманта го бе помолила да остане. Макар че през последните дни се дърлеше жестоко с нея, тя нито за миг не помисли да го нарани с думата, която го караше да трепери — не го нарече копеле.

След като първият гняв премина, той вече не се съмняваше, че жена му го обичаше. Беше длъжен поне да чуе обяснението й. Сигурно беше имала причини да даде Венерата на Владимир.

Може би тя просто не беше осъзнала катастрофалните последствия от постъпката си.

— Пристигна принцеса Олга — съобщи студено Тинкър.

— Доведете я тук и повикайте Зара и Суитин.

След минута в салона влезе бившата му съпруга. Рудолф я погледна и за пореден път се запита как бе имал глупостта да се влюби в тази жена. Да, Олга беше невероятно красива, но същността й беше на отровна змия. Разликата между нея и отровните змии беше единствено в това, че този специален екземпляр ходеше на два крака, вместо да пълзи по корем.

— Много се радвам да те видя отново, Рудолф — поздрави Олга и му протегна ръка. Принцът не отговори на поздрава и се направи, че не забелязва протегнатата ръка.

— Зара ей сега ще слезе.

— Ожени ли се вече за куцото момиче? — осведоми се Олга.

Рудолф усети как всички мускули на лицето му се напрегнаха болезнено. Олга очевидно търсеше караница, но той реши да я разочарова и само кимна.

— И къде е новоизпечената принцеса? — попита Олга. — Защо не е до теб?

— Саманта има други задължения, а и не искаше да смущава срещата ти със Зара — отвърна сковано Рудолф.

— Искам да ти кажа, че ако загубиш и втората си жена, ще си виновен единствено ти — заяви Олга с добре изиграна загриженост.

— Какво имаш предвид? — осведоми се небрежно той.

— Четох в „Таймс“ за разнообразните ти светски забавления. Очевидно не прекарваш много време вкъщи — обясни с тънка усмивка тя.

Рудолф не отговори.

— Червенокосата хлапачка заслужава да я напляскаш хубаво за дързостта й — допълни раздразнено Олга.

Рудолф вдигна вежди.

— Лейди Виктория ли имаш предвид?

— Виктория не е лейди — отвърна пренебрежително Олга. — Нахалната хлапачка имаше дързостта да ме заплаши с кама.

Рудолф изкриви уста в усмивка. Непременно трябваше да благодари на момичето за лоялността към съпругата му.

— Наби ли жена си за предателството й? — осведоми се любопитно Олга.

— Защо си дошла — за да си говорим за Саманта или за да видиш Зара? — попита студено Рудолф.

Принцеса Олга се засмя доволно.

— И за двете, скъпи Рудолф, и за двете.

— Защо поиска да видиш Зара? Тя почти не те познава. Отказа да имаш нещо общо с нея, след като разбра, че съм…

— Че си копеле — допълни злобно тя.

Рудолф се обърна към вратата.

— Ето ги. Влезте, Суитин, и затворете вратата.

— Зара, скъпа моя, ела и дай целувка на мама — произнесе със сладък глас принцесата.

Момиченцето се вкопчи страхливо в ръката на баща си.

— Къде е другата ми майка? — попита то.

— Аз съм твоята майка — извика раздразнено Олга.

Зара поклати глава.

— Другата ми майка играе с мен. Много обичаме да гледаме облаците.

— Зара говори за Саманта — поясни Рудолф.

— Значи тя си играе с децата? — попита пренебрежително Олга. — Колко буржоазно — обърна се отново към малкото момиче и обясни: — Лейди Саманта не ти е майка. Аз съм твоята майка.

Зара се отдръпна уплашено.

— Нали Саманта ми е майка? — попита тя и погледна с надежда баща си.

— Да, скъпа, Саманта е истинска майка, която обича децата си.

— Много си снизходителен с малката — изсъска гневно Олга. — Някой трябва да я научи на маниери.

Рудолф се обърна спокойно към бавачката:

— Суитин, изведете Зара оттук и не я изпускайте из очи — после сграбчи бившата си жена за рамото и изсъска: — Времето ти изтече, Олга. Както виждаш, Зара не иска да има нищо общо с теб. Върни се при Владимир.

Той я изведе от стаята, прекоси с големи крачки антрето, отвори собственоръчно вратата и я изблъска навън.

— Радвам се, че се видяхме отново — сбогува се подигравателно той и тресна вратата. След като заключи, се обърна към икономa, който чакаше неподвижно. — Ако тази жена се появи отново, не я пускайте да влезе.

— Разбирам, ваше височество.

Рудолф изкачи стълбището, като вземаше по две стъпала наведнъж. Колкото по-бързо приключеше разговора с дука, толкова по-скоро щеше да посети Саманта в стаята й, за да си изяснят отношенията.

Почука на вратата на кабинета и след поканата на дука влезе. Маркизът и баща му вече го очакваха.

— Желаете ли чаша уиски? — предложи Робърт.

Рудолф кимна.

— Идвам от срещата с бившата си съпруга — посегна към чашата, която му подаде Робърт, и я изпразни на един дъх. — Заповядах на Тинкър никога вече да не я пуска в къщата.

— А сега, ваше височество, искам да попитам дали все още не сте се помирили с моята племенница — заговори дук Магнъс.

— Както виждам, сте прочели днешния брой на „Таймс“ — промърмори Рудолф, избягвайки прекия отговор.

— Все по-често ме обземат съмнения дали постъпих умно, като ви позволих да се ожените за Саманта — заяви дукът. — Въпреки бременността ѝ…

— Веднага след като приключим този разговор, ще отида при жена си, за да си изясним отношенията — увери го Рудолф. — Вярвам, че тя не е била наясно с катастрофалните последици от постъпката си.

— Радвам се да го чуя — каза дукът с усмивка на облекчение. — И се надявам, че най-късно при раждането на детето всички неразбирателства между вас и Саманта ще се уредят.

— Нищо не успокоява жената така трайно като майчинството — кимна мъдро Робърт.

— Наистина ли? — ухили се Рудолф.

— Излишната енергия, която тласка жената да се кара с мъжа си, отива изцяло в грижи за бебето — обясни несъщият му брат.

— Моят опит показва друго — отвърна принцът с подобие на усмивка. — Много добре си спомням как веднага след като се възстанови от раждането на Зара, Олга падна в обятията на брат ми.

Робърт кимна съчувствено.

— Вероятно при всяка жена е различно.

— Не ме е грижа за Олга — увери го Рудолф. — Ако не беше започнала връзка с Владимир, аз никога нямаше да срещна Саманта и да я направя своя жена.

Дук Магнъс смени темата.

— Преди да пристъпим към деловата си работа, трябва да обсъдим още един семеен въпрос.

Рудолф вдигна едната си вежда и погледна с очакване дука.

— Слушам ви, Ваша светлост.

Възрастният мъж се покашля.

— Много бих искал да узная дали сте готов да погребете враждебността си към Александър Емерсън и не след дълго време да го посрещнете с добре дошъл в нашето семейство.

— Да не сте решили да го осиновите или сте открили, че имате още един незаконен син? — попита язвително Рудолф.

— Роксана е убедена, че Александър трябва да се ожени за Виктория — обясни с усмивка дукът. — Най-младата племенница на

съпругата ми е импулсивна и необуздана. В детството си е разполагала с цялата възможна свобода и е израснала като изключително недисциплинирана и опърничава млада дама. Роксана е на мнение, че Александър притежава достатъчно самообладание и сила да я укроти.

— Мисля, че мога да го понасям, стига да стои далече от съпругата ми — изръмжа Рудолф.

Дук Магнъс въздъхна облекчено.

— Радвам се да чуя това, наистина се радвам. Вече говорих с Александър за годежа. Естествено ще почакаме поне още една година, докато Виктория порасне.

— Малката знае ли, че сте я сгодили? — попита Робърт.

— За бога, разбира се, че не! — извика дукът. — Александър настоява, че е необходимо да я ухажва по всички правила, за да свикне с него и да не се противи.

— Ами ако Виктория категорично откаже да свърже живота си с Александър Емерсън? — попита с усмивка Рудолф.

— Аз ще я закарам пред олтара, даже ако се съпротивлява с ръце и крака — увери го мрачно дук Магнъс. — Това момиче може да бъде невероятно изнервящо.

Робърт избухна в смях.

— Бедният Александър си мислеше, че ще се ожени за кротката Саманта, а сега ще получи черната овца на фамилията. Вече чувам трясък от чупене на чаши.

— Саманта няма нищо общо с малката си сестра — увери го Рудолф. — С изключение на неразумната среща с Владимир тя никога не се противопоставя на желанията ми. По всяко време знам къде е и какво прави.

Робърт се тресеше от смях.

— Да, разбира се, че знаете, след като сте я заключили в стаята й!

На вратата се почука и в кабинета влезе Тинкър.

— Ваше височество, трима джентълмени питат за вас. Твърдят, че са ви братя.

— Доведете ги тук! — заповяда дукът.

Рудолф се ухили доволно. Крайно време беше да пристигнат. Много жалко, че не бяха тук няколко дни по-рано. Така щеше да си запази Казанската Венера.

Скоро след това в кабинета на дука влязоха трима едри млади момци и Рудолф живо скочи от креслото си да ги прегърне.

— Ваша светлост, това са Виктор, Михаил и Стефан — представи ги той. — Момчета, това е дук Магнъс, чичото на съпругата ми. А синът му, маркиз Арджил, е женен за сестрата на Саманта.

Тримата принцове разтърсиха ръцете на дука и сина му и Робърт смаяно установи:

— Виктор прилича досущ на Владимир.

— Двамата са близнаци — обясни Рудолф. — За нещастие Владимир се роди с две минути по-рано.

— Вие също си приличате с братята си, ваше височество, с изключение на очите — каза дукът и покани гостите си: — Моля, настанете се удобно. Робърт, налей уиски на господата.

— Владимир се опита да ме убие, за да се добере до Казанската Венера — за да го разберат и дукът, и Робърт, Рудолф говореше на английски. — Олга е с него в Лондон.

— След като ти напусна Русия, те се ожениха — съобщи Виктор.

— От колко време си женен? — осведоми се Михаил.

— От два дни.

— А защо седиш тук, вместо да се любиш с жена си? Нима не искаш да имаш син и наследник? — попита смръщено Стефан.

Рудолф избухна в смях.

— Вече уредихме тази работа преди сватбата.

— Как се казва тя? — попита Михаил.

— Опиши ни я — помоли Стефан. — Искаме да знаем всичко за нея.

— Саманта е ангел. Пълна противоположност на Олга — обясни кратко Рудолф.

— Първо отидохме в Монтагю Хаус — разказа му Виктор. — Игор ни изпрати тук и нареди да ти предам, че ще приеме предложението ти, щом Владимир напусне Англия.

— Кой е Игор? — намеси се дук Магнъс.

— Игор е човекът, който отвлече Саманта и мен от имението ви — обясни Рудолф. — Аз предложих да го взема при себе си, когато ни затвори в мазето на онази лондонска къща.

— И по този случай решихте да го назначите на работа в дома си? — попита изумено дукът.

Рудолф кимна.

— Винаги съм го харесвал, освен това той имаше нареждане да ме убие, но не го направи.

— Време е за чай. Най-добре да се присъединим към дамите — предложи дук Магнъс. — Ваши височества?

Братята се спогледаха и се засмяха.

— Наричайте ме Виктор — каза двадесет и седемгодишният.

— Аз се казвам Михаил — допълни двадесет и двегодишният.

— А аз съм Стефан — заключи ухилено двадесет и тригодишният.

Принцът се обърна към дука и заяви тържествено:

— Наричайте ме Рудолф.

Двамата си подадоха ръка и дукът се извърна, за да скрие вълнението си.

— Може ли и аз да ви наричам Рудолф? — намеси се с усмивка маркиз Арджил.

Принцът се засмя и отговори високомерно:

— Не, вие ще ме наричате ваше височество.

Разговаряйки оживено, шестимата влязоха в салона, където дукесата ги очакваше във високото кресло, а Виктория се бе разположила на дивана.

— Ваша светлост, позволете да ви представя братята си Виктор, Михаил и Стефан — заговори официално Рудолф.

— За мен е голяма чест и радост да се запозная с принцовете от семейство Казанови — кимна величествено дукесата.

— А тази млада дама е Виктория, по-малката сестра на съпругата ми — добави Рудолф.

Виктория посрещна новодошлите със сърдечна усмивка.

— Добре дошли в Англия.

— Господи, какъв цвят на косата — въздъхна Михаил, настани се до нея на дивана и попипа с учудване пламтящите й къдрици.

— Аз я видях пръв — извика Стефан и седна от другата страна на Виктория.

Младото момиче се усмихна поласкано. Очевидно се наслаждаваше на вниманието на принцовете.

— Внимавайте, скъпа! — извика през смях Рудолф. — Моите братя са известни донжуани. Дори монахините не могат да устоят на

чара им.

— Защо на този диван няма място за четирима? — оплака се Виктор.

— Отивам да доведа Саманта — каза Рудолф. — Тя е в стаята си.

Обърна се към вратата, но думите на Виктория го заковаха на място.

— Няма да я намерите в спалнята й, ваше височество. Жена ви си отиде.

Всички, освен братята на Рудолф зяпнаха слисано. Доволна от ефекта, който беше постигнала, Виктория обясни на руските принцове:

— Негово самодоволно височество не можа да измисли нищо по-добро от това да заключи сестра ми в стаята й.

— Къде е Саманта? — попита Рудолф, опитвайки се да овладее гнева си.

Виктория го погледна право в очите и отговори, без да си даде труд да скрие враждебността си:

— Нямам ни най-малка представа.

Рудолф беше готов да я плесне. Естествено, че знаеше къде е отишла сестра й. Той й хвърли гневен поглед от черните си очи и тя се отдръпна страхливо.

— Аз ще ви защитавам — пошепна в ухото й брат му.

— Стефан, не смей да се месиш в семейните ми дела — изсъска принцът и отново посвети вниманието си на Виктория. — Как е успяла да се измъкне от стаята си? Сигурно сте откраднали ключа и сте отворили вратата?

— Нищо не съм откраднала — отговори сърдито Виктория и вирна упорито брадичка. После със самодоволна усмивка добави: — Саманта излезе през прозореца и се спусна по дървото.

— Наистина ли го е направила? — попита изумено дукесата.

— С моя помощ — допълни Виктория, наведе се към принц Стефан и обясни полугласно: — Трябваше да се покатеря на дървото, за да й помогна да слезе. Тя искаше непременно да се махне оттук, нали разбирате…

Тя хвърли бърз поглед към Рудолф и пребледня. Това го изпълни със задоволство. Не можеше да допусне това седемнадесетгодишно хлапе да се пъчи с непокорството си. Мускулите на бузите му затрепериха, обзе го диво желание да напердаши двете сестри, както

заслужаваха — особено малката, която очевидно беше окуражила Саманта да се изложи на опасност, като избяга през прозореца.

Момичето се обърна към леля си и се опита да обясни:

— Идеята да се прехвърли през прозореца и да се спусне по дървото беше моя. Признавам, че беше малко опасна, но… — при следващото изречение се обърна към Рудолф и го погледна право в очите. — Саманта срещна пълната ми подкрепа, защото вие сте ужасен тиран!

— Вашата лоялност към сестра ви, ви прави чест — отвърна той и на устните му заигра развеселена усмивка. — За съжаление нито тя, нито вие сте в състояние да прецените до какво може да доведат постъпките ви.

— Вие не знаете нищо за постъпките ни — парира го сърдито Виктория. — Обявихте я за виновна, без да й дадете възможност да ви обясни причините за действията си.

— Какво толкова страшно е извършила дамата? — осведоми се любопитно Виктор.

— Открадна Казанската Венера от мен и я занесе на Владимир — отговори мрачно Рудолф.

Братята му заклатиха глави.

— Венера е само парче метал — напомни му Михаил.

— Медальонът е най-важното нещо за Фьодор — отвърна Рудолф.

— Кога най-сетне ще престанеш да водиш тази война? — попита Стефан.

— Забравихте ли какво стана с майка ни? — изфуча гневно големият брат.

— Нищо не сме забравили — отговори тихо Виктор.

Рудолф се обърна към Виктория, за да я заплаши и да научи къде се бе скрила жена му. Изобщо не беше подготвен за потока ядни думи, с които го заля момичето.

— Вие развалихте сватбения ден на Саманта, да не говорим за първата ви брачна нощ — обвини го директно тя. — А когато се опита да ви обясни всичко, й причинихте болка!

— Причинили сте болка на Саманта? — попита изумено дукесата.

— Нараних гордостта й — отговори честно Рудолф.

— Гордостта беше всичко, което сестра ми имаше! — извика гневно Виктория.

Лицето на Рудолф потъмня. Момичето имаше пълно право, но той беше ослепял от гняв и напълно забрави, че Саманта по нищо не приличаше на Олга.

— Какво ще кажете да ни обясните какво точно се случи? — попита тихо той.

Нахалното хлапе го измери с дързък поглед.

— Готовността ви да ме изслушате идва с два дни закъснение, ваше височество. Сестра ми вече не желае да ви дава обяснения. Иска просто да я оставите на мира.

— Затова пък вие няма да имате нито една спокойна минута, ако веднага не си отворите устата — изръмжа заплашително Рудолф. — Започвайте!

Макар да трепереше от страх, Виктория си наложи да запази спокойствие.

— Скъпата ми сестра, която вие нарекохте предателка и измамница, взе всичките си спестявания — точно хиляда фунта…

— Откъде Саманта е имала хиляда фунта? — намеси се изненадано леля Рокси.

— Най-добре да разкажа всичко от самото начало — кимна Виктория, която не откъсваше очи от Рудолф. — Но ме е страх, че накрая ще се отвратите от себе си.

Рудолф сведе глава.

— Ще рискувам.

— Когато негова светлост ни прие в дома си, започнахме да получаваме месечно известна сума за собствени разходи — заговори Виктория. — Саманта пестеше цялата сума. Не е изразходвала нито едно пени.

— За какво пестеше? — попита тихо Рудолф.

По лицето на винаги жизненото момиче пробяга тъмна сянка. Изведнъж сърцето му натежа и той усети, че не искаше да чуе остатъка от историята. Ала беше длъжен да я изслуша.

— Веднъж и аз я попитах защо — каза тихо Виктория. — Саманта ми отговори, че събира пари за стари години.

Всички, дори принцът, се засмяха.

— Как така за стари години? — попита той.

— Саманта се смяташе за жалък инвалид и в никакъв случай не желаеше да бъде в тежест на семейството си — обясни Виктория. — Веднъж се опитах да я убедя да си купи няколко панделки за коса, които й харесаха на витрината — момичето избърса очите си и продължи: — Обаче Саманта настоя, че в нейния случай покупката на панделки за коса означавала да хвърля пари на вятъра. Колкото и панделки да си купи, щяла да си остане завинаги жалък инвалид, никой мъж нямало да я вземе за жена. Каза, че парите ще й трябват, за да се издържа, когато остане сама.

— Велики боже! — извика леля Рокси.

— Бедното дете — прошепна разчувствано дук Магнъс.

Тъжната история на неговата принцеса разкъса сърцето на Рудолф. Виктория беше абсолютно права — той беше чудовище.

Покашля се неловко и попита:

— Какво общо има това, което ни разказахте, с Казанската Венера?

— Този ден Саманта извади всичките си спестявания — точно хиляда фунта — и ме помоли да отидем заедно на Бонд Стрийт — продължи през сълзи Виктория. — Там даде всичко на един златар, за да й направи за един час съвършено копие на проклетата ви Венера. След това отидохме в Монтагю Хаус, за да връчим копието на брат ви. Ако не ми вярвате, качете се в стаята си и проверете! Саманта остави истинския медальон на мястото му веднага щом се върнахме в къщата.

В салона се възцари потиснато мълчание. Рудолф изпита дива омраза към себе си: скъпата му малка принцеса беше дала за него всичко, което притежаваше. Тя го обичаше, а той й се отплати, като я наказа жестоко.

— Защо Саманта не ми каза нищо? — попита с треперещ глас той.

— Защото вие отказахте да я изслушате! — извика Виктория и го посочи с пръст. — И да знаете, че ми дължите пари за файтона, който трябваше да наемем!

— Кажете ми къде е Саманта — заповяда Рудолф.

— Не мога.

— Тя носи моето дете — опита се да я убеди той.

Виктория стана от дивана и се запъти към вратата. На прага извика през рамо:

— Саманта ме увери, че ще се върне до раждането на детето.

Рудолф беше готов да скочи и да я раздруса, но се въздържа. Вместо това се обърна към дукесата:

— Моля ви, ваша светлост, накарайте я да ми каже къде е Саманта!

— Виктория, незабавно кажи на принца къде си скрила Саманта — извика заповеднически леля Рокси.

Виктория се обърна с усмивка.

— Отведох я на сигурно място, където не можете повече да й причинявате болка. Нима наистина мислите, че ще предам собствената си сестра?

Братята му единодушно взеха страна на нахалната хлапачка. Виктор отиде при нея и целуна ръката й.

— Вие сте толкова прекрасна, че нямам думи да го изразя — изрече развълнувано той. — Ще ми окажете ли честта да станете моя жена?

Виктория го погледна слисано.

— Виктор е много стар за вас — намеси се Михаил. — Омъжете се за мен.

— Аз съм по-млад от тези двамата и съм по-издръжлив — похвали се Стефан. — Омъжете се за мен.

Очевидно Виктория не разбра какво значеше „по-издръжлив“. Тя дари всеки принц поотделно със сияеща усмивка и отвърна:

— Чувствам се поласкана, ваши височества — в следващия миг очите й отново светнаха гневно. — За съжаление не бих могла да се омъжа за човек, който е роднина с това чудовище.

Рудолф не отговори. Съзнаваше, че е засилил гнева й. Беше се отнесъл отвратително със съпругата си.

— Ако искате да си върнете жената — заключи Виктория, — предлагам ви да я потърсите без моята помощ.

19

Моля те, господи, пази я — повтаряше безмълвно Рудолф, докато се взираше в медальона в шепата си. Беше прекарал неспокойна нощ на дивана в стаята на жена си, защото там се чувстваше по-близо до нея. Първите утринни лъчи вече падаха през прозореца и той имаше твърдото намерение да тръгне да я търси. Но откъде да започне?

Неговата прекрасна, бедна, дълбоко наранена принцеса…

Рудолф си спомни как изглеждаше Саманта вечерта на бала у семейство Емерсън. Първоначално я определи като строго добродетелна английска дама, докато тя открадна ключа от джоба на Игор и постепенно му разкри другата страна от личността си.

При мисълта за дългото пътуване към Шотландия на лицето му изгря усмивка — тя беше ужасена от перспективата да сподели леглото му! Достави му огромно удоволствие да я прелъсти, защото нежната й натура го привличаше неудържимо, и преживя нещо неописуемо, когато тя най-после му се отдаде. Тя го прие с готовност в сърцето, душата и тялото си и въпреки това остана достатъчно любов за Грант, Дрейк и Зара.

Саманта беше плаха и покорна, но ставаше смела и решителна, когато трябваше да защити хората, които обичаше. Прие го с цялото си сърце, изобщо не се стресна от факта, че той беше незаконен син, а когато сам се държа непростимо с нея, нито за миг не помисли да го нарече копеле. Докато той едва не я бе нарекъл саката нещастница. Никога нямаше да си прости.

Скъпата му малка жена преодоля страха и срама си и мина по дългия път до олтара пред очите на стотици надменни аристократи. За награда бе унизена, а той влоши още повече ситуацията, като посещаваше всевъзможни светски забавления, за да има какво да пишат в „Таймс“.

Като си припомни как Саманта му се противопостави и изяде пушената риба и пържените картофи, Рудолф неволно се засмя. Без съмнение неговата покорна женичка имаше силна воля и беше

дяволски своенравна — макар че онази сутрин трябваше да плати за дебелоглавието си…

Той я обичаше, но никога не успя да преодолее задръжките си и да произнесе думите, за които тя копнееше. Когато намеря Саманта, веднага ще й заявя, че я обичам с цялото си сърце и ще й го повтарям всеки ден до края на живота си, закле се Рудолф.

След като Олга развали сватбата им, „Таймс“ публикува онази грозна статия и Саманта избухна в сълзи, докато я четеше. Тогава неговата бедна наранена принцеса му заяви, че иска да си отиде вкъщи и…

Рудолф скочи от мястото си. Саманта искаше да се върне в Примроуз Хил!

Как не се сети по-рано! Неговата принцеса беше отишла да скрие мъката си в стария си дом!

Рудолф взе медальона от масичката и го плъзна в джоба си. Щеше да отиде при Саманта и да й даде Венерата с молба да я хвърли в Темза.

Лицето му помрачня. Ами ако Владимир беше разбрал как го е измамила Саманта?…

Точно когато Рудолф заповяда да оседлаят коня му, Саманта се събуди. Въздъхна, помилва корема си и обеща:

— Ще получиш хляба си веднага щом стана.

Опита се да събере сили, но тъгата в сърцето й беше толкова тежка, че не можеше да се изправи. Мина доста време, докато напусна леглото си и отиде в кухнята.

— Скоро ще има и овесена каша — съобщи тя на нероденото бебе и седна на масата да хапне малко хляб. Довечера трябваше да се сети да сложи парче хляб до леглото си.

След като се изми и облече, Саманта си приготви закуска от овесена каша и чай. Липсваше й комфортът от трапезарията на дука, но щеше да го преживее.

Какво ли прави в момента Рудолф, запита се с болка тя. Знаеше ли вече, че тя си е отишла? Ако беше узнал, дали Виктория щеше да издържи на натиска от всички страни и да запази скривалището й в тайна?

Водата завря и Саманта си приготви чай. Остави чайника на печката и отново седна, но лъжичката се изплъзна от ръката й и падна на пода.

Тя се мушна под масата, за да потърси лъжичката, и не чу как външната врата се отвори. Ала веднага забеляза ботушите, които застанаха до масата.

Изненадана, Саманта понечи да се изправи, при което удари главата си в ръба на масата.

— Ох! — изплака тя и се измъкна отдолу.

Коленичила на пода, тя погледна като омагьосана в черните очи на своя принц. Рудолф се отпусна на колене пред нея и нежно помилва главата й.

— Много ли се удари?

Саманта поклати глава. Не знаеше как да реагира. Изобщо не беше очаквала мъжът й да я намери толкова скоро и да се държи така любезно.

— Виктория не ми каза къде си се скрила — обясни Рудолф с иронична усмивка. — Направих всичко, за да я сплаша, но с нея не е толкова лесно, колкото с теб или с децата.

Саманта неволно се усмихна.

— Как ме откри? — пошепна тя.

— Спомних си, че веднъж нарече Примроуз Хил своя истински дом — отговори той.

Саманта прехапа устни.

— И как ще ме накажеш този път?

— Нима смъртните имат право да наказват ангелите? — попита сериозно Рудолф.

Саманта примигна объркано и поклати глава. Очевидно имаше халюцинации или сънуваше. Да, така беше: тя беше още в леглото си и сънуваше прекрасен сън.

Рудолф я погледна въпросително.

— Какво има? Бебето ли ти създава проблеми?

Саманта попипа гърдите му.

— Изглеждаш истински…

— Естествено, това съм аз, от плът и кръв.

— Какво става? — попита смутено тя. — Толкова си… различен.

— Аз бях магаре — призна съкрушено той.

— Това е вярно — кимна сериозно тя.

Рудолф избухна в смях. Прегърна я и нежно я притисна до гърдите си. Устните му завладяха нейните в страстна целувка.

— Донесох ти подарък — каза той.

Саманта се усмихна, все още объркана.

— Подарък?

Рудолф се изправи и й протегна ръка, както беше направил на бала у семейство Емерсън. Саманта премести поглед от черните му очи към протегнатата ръка и почти плахо се хвана за нея, за да се изправи.

Рудолф отново я привлече в обятията си и я целуна нежно. Когато заговори, в гласа му зазвъня отчаяние:

— Моля те, принцесо, никога вече не ме напускай. Твърде много те обичам, за да мога да живея без теб.

Саманта скри лице на гърдите му и заплака. Най-после беше казал думите, за които тя така копнееше. Той я обичаше! Никога в живота си не беше изпитвала такова пълно щастие.

— Добре, че Грант не е тук — Рудолф помилва успокоително гърба й. — Защото щеше да чуеш шумни оплаквания, че момичетата са глупави гъски.

Саманта се засмя през сълзи, отдели се от гърдите му и го погледна с потъмнели от щастие сини очи.

— Тъкмо закусвах. Искаш ли купичка овесена каша?

— Ти ли си я приготвила?

— Разбира се.

— След като отвориш подаръка си, непременно ще опитам от овесената ти каша. Седни, веднага ще го донеса.

Саманта проследи с усмивка как мъжът й изскочи от къщата и след минута се върна с огромна кутия. Бутна настрана купата с овесена каша и постави кутията на масата пред нея.

— Отвори я.

— Толкова е голяма — промълви тя. — Сигурно си купил нещо за бебето.

— Не, любов моя, купих я за теб.

— Когато купуваш нещо за бебето, купуваш го и за мен — обясни просто тя и вдигна капака. Огромната кутия беше пълна със

стотици — по-точно с хиляди — панделки за коса в най-различни цветове и ширини.

Саманта вдигна очи към принца със смаяна усмивка.

— Купил си ми панделки за коса?

Сърцето й се обля в кръв, когато видя как черните му очи овлажняха.

— Никога не съм те виждал с панделка в косите — обясни с пресекващ глас той. — Затова си помислих, че би искала да имаш няколко.

— Няколко? — Саманта избухна в смях.

— Харесват ли ти?

— Да, много — отговори сериозно тя. — Всичко, което ти ми даваш, ми харесва — бръкна в кутията и извади шепа панделки. — Прекрасни са.

— Не знаех какви цветове предпочиташ и купих всички панделки в магазина — обясни смутено Рудолф.

— Всички панделки в магазина? — повтори през смях Саманта.

Рудолф кимна.

— Трябва да призная, че изкупих всички панделки в Лондон. В момента имаш монопол върху панделките за коса.

Саманта избухна в неудържим кикот. Скочи от стола си и прегърна устремно съпруга си. Вдигна лице към неговото и го целуна с цялата любов и нежност, които изпълваха сърцето й.

— Искам да знаеш, принцесо…

Саманта сложи пръст на устните му.

— Не е нужно да говорим за това.

— Напротив, трябва — Рудолф нежно поднесе ръката й към устните си. — Искам да знаеш, че вчера, след като най-сетне се успокоих, исках да изслушам твоята версия на станалото, но ти вече беше изчезнала.

— Благодаря ти.

— Сигурно през следващите четиридесет или петдесет години ще се случва да се гневя — заговори сериозно той. — Когато това стане, те моля да ми напомняш какъв арогантен, непоносим, дори жесток негодник мога да бъда.

— Не мога да си представя, че ще ти кажа тези думи, когато си гневен — усмихна се Саманта. — В такива моменти си много страшен.

— Опитвах се да не те обичам — Рудолф я притисна силно до гърдите си. — Не исках да се оженя за теб, защото дълбоко в сърцето си много исках да бъдем завинаги заедно. Причината е много проста: след раждането на Зара Олга узна за незаконния ми произход и се хвърли в обятията на Владимир. Един ден ги заварих в леглото си. Тогава издигнах защитна стена около сърцето си и се заклех никога да не се обвързвам с друга жена. Затова се борих толкова дълго да те даря с любовта си.

Саманта помилва бузата му.

— Аз се влюбих в теб в мига, когато ме принуди да танцувам с теб на бала у Емерсънови.

— Не можеш да си представиш колко съм благодарен на Игор, че ни отвлече — отвърна той и тя се засмя.

Рудолф сложи ръка на корема й и попита:

— Как е бебето ми?

— Гладно е.

Рудолф веднага я пусна и се настани до масата. Саманта му поднесе купа овесена каша. Той я опита и заяви тържествено:

— Това е най-хубавата овесена каша, която някога съм ял.

— Ти изобщо опитвал ли си досега овесена каша? — попита през смях Саманта.

— Това е първата — Рудолф огледа малката кухня. — Ще купя тази къща и веднъж в годината двамата ще идваме тук за седмица или две, за да поживеем като съвсем обикновени хора.

— Това е най-доброто предложение, което някой ми е правил — сините очите на Саманта грееха от любов. — Впрочем ти ми дължиш хиляда фунта плюс сумата, която Тори плати за файтона.

— Сестра ти може да се смята за щастлива, че не й извих врата — изръмжа Рудолф. — Знаеш ли как се почувствах, когато призна, че ти е помогнала да се прехвърлиш през прозореца и да се спуснеш по дървото!

След като изядоха овесената каша, Рудолф стана и й протегна ръка. Саманта знаеше за какво я моли и се усмихна смутено, когато сложи ръката си в неговата.

Двамата влязоха в малката спалня и Рудолф я притисна към коравото си, мускулесто тяло.

— Днешният ден принадлежи на теб, любов моя — пошепна страстно той.

Целуна я пламенно и бързо разкопча копчетата на старата й рокля. Свали я от раменете й и я пусна на пода. Погледна към крака й и се засмя.

— Никога не съм се любил с жена, която носи кама на крака си — наведе се и отвърза кожения ремък, с който беше закрепено малкото оръжие.

— Сега е мой ред, ваше височество — пошепна Саманта.

Той остана неподвижен, докато тя разкопча ризата му. Докато я сваляше от раменете му, устните й шареха по гърдите му. Рудолф пое шумно въздух, когато зъбките й нежно загризаха зърното на гърдата му. Свали долната й риза и я погледна учудено.

— Защо не носиш нищо друго? — попита той.

— Чорапите и жартиерите са само за богатите — обясни с усмивка Саманта. — В тази къща аз съм само едно обикновено момиче.

— Нищо у теб не е обикновено — възрази той.

Вдигна я внимателно и я положи върху леглото. Ръцете му се плъзнаха към натежалите от бременността гърди с уголемени тъмни зърна.

— С нетърпение очаквам да видя как бебето ни ще суче от гърдите ти.

Саманта въздъхна. Вече имаше всичко, за което беше мечтала. Сънят й беше станал действителност.

Рудолф бързо свали ботушите и панталона си и легна до нея. Леглото беше толкова тясно, че трябваше да лежи на една страна.

Помилва бавно гърдите й, очерта контурите на хълбоците и намери влажното място между бедрата.

— Легни върху мен, принцесо — помоли той с предрезгавял от желание глас.

Саманта се настани върху коравото му тяло, той обхвана с две ръце гърдите й и се надигна, за да впие устни в зърната им. Саманта издаваше гърлени въздишки и стонове, докато устните, зъбите и езикът му последователно хапеха, милваха и смучеха чувствителните зърна.

— Искам да ме яздиш, любов моя — пошепна той.

— О, да.

Тя се надигна леко и бавно се плъзна върху коравата му, пулсираща мъжественост. Усещането как тялото й се изпълваше с горещината му беше неописуемо. След като се отпусна върху него, тя се задвижи ритмично напред-назад, докато тласъците му ставаха все по-дълбоки.

— Ти си прекрасна, любов моя — пошепна задавено Рудолф.

Саманта извика задавено, когато сладостното напрежение във вътрешността й се разтовари в тръпнещ оргазъм. Едва тогава Рудолф се отдаде изцяло на желанието си, хвана я за хълбоците и се заби дълбоко в нея, за да преживее своя оргазъм.

По-късно, след като си починаха, Саманта се надигна и го помилва по лицето. Рудолф хвана ръката й и я целуна.

— Има нещо, за което непременно трябва да те попитам, любов моя — пошепна срамежливо тя.

Рудолф я погледна с весело святкащи очи.

— Отговорът е не.

— Какво не? — попита объркано Саманта.

Рудолф не можа да удържи смеха си.

— Не, не съм спал с онази артистка.

— Ваше височество, ти си невероятно самомнителен — укори го Саманта.

— Знам, но те обичам.

Саманта се засмя, но не се отказа от въпроса си.

— Говоря сериозно. Искам да ми кажеш нещо.

— Какво искаш да узнаеш, принцесо?

— Помниш ли деня, когато на път за Шотландия отидохме да пазаруваме?

— Разбира се, че го помня.

— Защо купи онова щраусово перо?

Рудолф избухна в луд смях и я притисна до гърдите си.

— Господи, принцесо, съвсем бях забравил за перото! Щом се нанесем в Монтагю Хаус, ще ти покажа за какво се използва.

— Май не те разбирам — промърмори тя и погледна изпитателно в тъмните му очи.

— Знаеш ли, скъпа, щраусовото перо е играчка за възрастни — обясни той.

— Играчка за възрастни? Но за какво… О! — бузите на Саманта пламнаха. Тя помълча малко и каза: — Трябва да ставаме. Време е да се върнем в дома на дука.

— Ако желаеш, ще прекараме нощта тук — предложи той.

— С радост бих останала тук с теб, но близките ми ще се тревожат ненужно — отговори тя.

Саманта стана и навлече ризата си. След това затегна ремъка с камата около глезена си.

— Необходимо ли е да я носиш още? — осведоми се Рудолф, който я наблюдаваше от леглото.

— Човек трябва да е винаги нащрек — отвърна Саманта и посегна към ботушките си. В този миг забеляза, че рубинът се е оцветил в кървавочервено и по гърба й пробяга студена тръпка. Намъкна роклята през глава и седна на ръба на леглото.

— Рубинът на леля Рокси е потъмнял — пошепна тихо тя. — Очакват ни неприятности.

Принцът избухна в безгрижен смях.

— Готов съм да се справя с всяка опасност, която ни заплашва.

След като се облече, той отиде в дневната, загаси огъня в камината, взе кутията с панделките и последва Саманта към вратата.

Когато Саманта отвори врата, на прага стоеше Олга. Зад нея беше Владимир с пистолет в ръка.

Олга зашлеви Саманта през лицето, тя политна назад и падна върху съпруга си, който я подкрепи.

— Принцесо Саманта, вие ме накарахте да повярвам, че сте сладко невинно дете — изрече укорно Владимир и им махна с пистолета да се върнат в къщата. — Оказа се, че зад ангелското ви лице се крие коварно змийче. Как се сетихте да ни измамите с копие на Казанската Венера? Какво съчетание от хитрост и дързост!

Рудолф остави кутията с панделките на масата и скри Саманта зад гърба си.

— Божичко, каква сърцераздирателна гледка! — изсмя се Олга. — Копелето защитава куцото момиче, което носи копелето му. Жалко, че след минути и двамата няма да сте между живите.

— Извинявай за поведението на жена ми, братко — обади се Владимир. — Понякога наистина прекалява. Ако ми дадеш истинската Венера, ще ви оставим на мира.

Рудолф склони глава и извади от джоба си черната кадифена торбичка. Връчи я на брат си и той я пъхна във вътрешния джоб на жакета си.

— Хайде, убий ги най-после — настоя Олга.

— Не мога да убия собствения си брат — отговори Владимир.

— Тогава ми дай пистолета. Ще ги убия аз — извика Олга.

Саманта изписка тихо, за да привлече вниманието на останалите, и се свлече в безсъзнание на пода. В същия миг Рудолф изби оръжието от ръцете на брат си и пистолетът падна в краката на руската принцеса.

Олга се наведе да го вдигне, но Саманта беше много по-бърза. Извади камата си и опря острието в бузата на русата красавица.

— Махни си мръсните ръце от пистолета — изсъска тя.

След като прибра оръжието, Рудолф хвърли бърз поглед към Саманта и попита:

— Ранена ли си?

— Нищо ми няма — отговори спокойно тя и прибра камата си в кожената ножница.

— Ти си един тромав селянин! — изфуча разярено Олга и се запъти с вдигнати юмруци към съпруга си. Владимир я накара да замълчи, като й залепи шумна плесница.

— Вероятно искаш да си върнеш медальона? — попита спокойно той и подаде на брат си черната кадифена торбичка.

— Задръж Венерата — засмя се Рудолф. — Аз вече имам всичко, което може да си пожелае един мъж.

В този миг вратата се отвори с трясък и в къщата нахлу Игор. След кратък поглед към пистолета в ръката на принца великанът рече:

— Както виждам, не се нуждаете от услугите ми.

— Ако бяхме чакали да ни спасиш, жена ми и аз отдавна щяхме да сме мъртви — отговори Рудолф. — Моля те, погрижи се брат ми и очарователната му съпруга още днес да се качат на някой кораб и да напуснат Англия.

— Разбрах, ваше височество — отговори Игор.

Владимир и Олга се обърнаха да си вървят.

— Олеле! — извика Саманта и падна върху Владимир, когато той мина покрай нея. Руснакът инстинктивно протегна ръце да я подкрепи.

— Моля за прошка, ваше височество — прошепна Саманта и лицето й почервеня от срам. — Често ми се завива свят. Заради бебето…

Владимир сведе глава.

— Желая всичко добро на вас и на детето ви.

— Благодаря, ваше височество — прошепна Саманта и сведе поглед към пода.

Владимир и Олга напуснаха къщата. Игор спря за момент на вратата и измери Саманта с недоверчив поглед. Изведнъж се изсмя гръмогласно и побърза да излезе.

— Вече не съм сигурна дали искам да съм омъжена за теб — заяви Саманта.

— Защо, скъпа? — поиска да узнае Рудолф и на устните му изгря усмивка.

— Винаги съм искала скучен съпруг.

— О, принцесо, обещавам ти, че от днес нататък ще скучаеш с мен до смърт — Рудолф я грабна в прегръдката си. — Ще бъда най-скучният съпруг, който някога се е раждал — целуна я по устата и попита засмяно: — Мога ли сега да си получа Венерата?

— Естествено, ваше височество — Саманта му подаде черната кадифена торбичка. — Не се ли радваш, че се ожени за мен?

Усмивката на лицето на принца отстъпи място на сериозно изражение. Той я погледна в очите и заяви:

— Онова, което казах на брат ми, беше чистата истина: вече имам всичко, което един мъж може да си пожелае. Знам, че през целия си живот съм чакал именно теб.

— Обичам те — отговори развълнувано Саманта. — Сега и завинаги.

Сарк Айлънд, ноември

Саманта остави чашата си на масата и погледна сърдито издутия си корем. След това се обърна към мъжа си, който седеше на облегалката на креслото й.

— Никога не си била по-красива — пошепна в ухото й той.

Саманта обходи с поглед големия салон. Цялото й семейство беше пристигнало за раждането на бебето. Само че своенравното

малко същество отказваше да се появи на бял свят.

От другия край на помещението, където Виктория играеше на криеница с децата и братята на Рудолф, прозвучаха весели викове. Играта беше повече от буйна.

Саманта даде знак на мъжа си да се наведе по-близо до нея.

— Искам да ти кажа, че братята ти си позволяват опасни волности със сестра ми — изсъска тя. — Току-що видях как Стефан я помилва по гърдите, а преди минута Михаил я плесна по дупето.

— Обещавам да им се накарам за поведението им — каза Рудолф и я целуна по тила.

— Боя се, че това няма да помогне.

— Бедният Емерсън — въздъхна Рудолф. — Не мога да си представя, че би могъл да укроти лудетина като Тори.

Саманта се усмихна и погледна към леля си Рокси, която забавляваше майката на Рудолф и същевременно наблюдаваше играта на Виктория с принцовете. Дукесата изглеждаше сериозно загрижена.

Саманта отново махна на мъжа си да се приближи. Когато той се наведе към нея, пошепна в ухото му:

— Не вярвам, че леля ми ще понесе още една волност на братята ти — когато Рудолф се засмя, тя добави: — Освен това мисля, че вече започва.

— Какво искаш да кажеш, мила? — попита разсеяно принцът.

При следващия пристъп на болка Саманта затвори очи и усети как в гърдите й се надигна паника. Вече знаеше достатъчно за болката и страданието и можеше да си представи какво я очаква — но не беше сигурна, че ще го понесе.

— Саманта?

Тя стисна ръката му и помоли с насълзени очи.

— Не ме оставяй сама!

Най-сетне принцът разбра какво ставаше. Прегърна я, изправи я и извика през рамо:

— Рокси, бебето идва! Стефан, веднага доведи доктора!

Занесе жена си в спалнята й и внимателно я положи върху леглото. Когато я връхлетя следващата болка, Саманта стисна здраво ръката му и изпъшка.

— Смелост, любов моя — опита се да я успокои Рудолф. — Няма да те оставя сама. Няма от какво да се страхуваш.

Леля Рокси донесе нощницата на Саманта. След нея се появи Анджелика с възглавници и чаршафи.

— Вдигни я, Рудолф, за да можем да сложим това отдолу — нареди леля Рокси.

— Трябва да я преоблечем — допълни Анджелика.

Рудолф предпазливо съблече жена си и намъкна нощницата през главата й.

— Опитай се да станеш, любов моя. Ще се поразходим малко по стаята.

Саманта го погледна слисано.

— Искаш да ходя? — повтори невярващо тя.

— Да, принцесо, ще направиш няколко крачки по стаята — настоя Рудолф, прегърна я и я изправи на крака. Поведе я към камината и обясни: — Когато болките се усилят, можеш отново да си легнеш.

— Когато се усилят? — малката му жена изглеждаше като животинче в капан.

— Стига, Рудолф, време е Саманта да легне — намеси се леля Рокси.

— Остави принца да се погрижи за жена си — спря я Анджелика. — Той знае кое е най-доброто за нея. Ние ще почакаме отвън, докато ни повикат.

Рудолф благодари с поглед на маркизата. Рокси се вълнуваше много от предстоящото раждане и само щеше да влоши ситуацията. Ще повика двете жени, щом Саманта легне в леглото.

Следващите два часа изминаха в бавни разходки по стаята. Прегърнал здраво жена си, принцът я водеше напред-назад и не й позволяваше да си легне. При всеки пристъп Саманта се вкопчваше в него като уплашено дете и търсеше помощ.

— Рудолф?

— Какво има, мила?

— Искам панделки за коса.

Принцът я погледна объркано.

— Панделки за коса?

— Донеси две от панделките, които ми купи — помоли тя.

Рудолф й помогна да седне на леглото.

— Какви цветове предпочиташ?

— Розова и синя.

Рудолф изтича в гардеробната, намери кутията в скрина и я разрови, докато намери една розова и една синя панделка.

Когато се върна до леглото, Саманта се превиваше от поредната болка, много по-силна от предишните.

— Време е да си легнеш — нареди той, когато контракцията отмина.

— Първо ще ми вържеш косата с панделките — пошепна тя.

— Саманта!

— Моля те!

След като изпълни молбата й, Рудолф нежно я положи върху възглавниците. Отиде до вратата, отвори и покани леля Рокси, Анджелика и доктора да влязат.

— Сега можете да си отидете — каза му леля Рокси.

— Няма да я оставя сама.

Рудолф приседна на ръба на леглото и хвана ръката на жена си, докато тя се превиваше от болки.

— Много съжалявам, любов моя — прошепна разкаяно той. — Толкова съжалявам, че трябва да понесеш всичко това заради мен.

— О, божичко! — изплака Саманта, когато започна следващата, особено силна контракция. Болката я погълна като огромна вълна.

След това Саманта направи нещо, което шокира не само съпруга й, но и леля Рокси и Анджелика: обърна се към разтревожения си мъж и изкрещя:

— Ти, проклет кучи син! Виж какво ми стори! Ти не ме обичаш. Искаше само да се забавляваш… да се наслаждаваш на тялото ми… Лельо Рокси, виж какво ми причини този мръсен лъжец!

Анджелика се изсмя тихо, сложи ръка на рамото на слисания принц и го изведе от стаята.

— Утре сутринта Саманта ще е забравила думите си — утеши го тя и затръшна вратата под носа му.

Рудолф се взря като замаян в лакираното дърво. Не подозираше, че жена му може да ругае като хамалин, камо ли пък, че го обвинява за мъките си. Господи, имаше нужда от една голяма водка!

Рудолф слезе с несигурна крачка в салона, където дук Магнъс вече го чакаше с ледената водка.

— Е, Саманта започна ли вече да ви проклина? — осведоми се с усмивка Робърт.

Рудолф се обърна смаяно към несъщия си брат.

— Всички жени ли правят така?

Робърт кимна.

— Всеки път?

Робърт кимна отново.

— Единственото средство за успокоение е в ръката ви. Пий, синко — подкани го дук Магнъс.

Часовете минаваха. Рудолф все по-често отиваше до стълбището, за да чуе какво става горе, и се опитваше да си представи докъде беше стигнало раждането.

Най-сетне лекарят се появи в салона, където мъжете пиеха поредната водка. Докато триеше ръцете си в голяма кърпа, той оповести тържествено:

— Ваше височество, роди ви се син…

Мъжете извикаха ликуващо и вдигнаха чашите си, но лекарят още не беше свършил:

— След него се роди и дъщеря.

Чашата с водка падна от ръката на принца. Рудолф Казанов се свлече в безсъзнание на пода.

На другия ден следобед, след като цялото семейство беше посетило бебетата и бе слязло в салона да пие чай, гордите родители седяха в стаята си и наблюдаваха мирно спящите кърмачета. Рудолф седеше на леглото, прегърнал дъщеричката си, докато Саманта люлееше момчето си. На вратата се почука шумно.

— Влез! — извика Рудолф.

Чу се повторно чукане и принцът извика по-високо:

— Влез!

Когато вратата така и не се отвори, Рудолф хвърли въпросителен поглед към жена си. Саманта вдигна рамене и отново посвети вниманието си на бебето, което държеше в ръце.

Някой затропа с юмруци по вратата. Рудолф изруга, стана и отвори с трясък, без да изпуска бебето от ръцете си.

В коридора нямаше никого.

— Погледни от другата страна на вратата и ще видиш, че на бравата виси картоф — посъветва го Саманта.

Рудолф чу потискан детски смях и извика заплашително:

— Саманта, да знаеш, че ако хвана момчетата, ще има буря!

По коридора се чу шум от бързо отдалечаващи се стъпки. Очевидно Грант и Дрейк бързаха да си спасят кожите. Рудолф затвори вратата и сложи момиченцето си в люлката. След това взе сина си от ръцете на Саманта и го положи в другата люлка.

Принцът седна на леглото, облегна се на таблата и протегна ръка на жена си. Тя се сгуши на гърдите му и рече:

— Ти имаше право, любов моя — когато сложиха бебетата на гърдите ми, забравих болките.

Рудолф повдигна с два пръста брадичката й и погледна с любов в ясните сини очи.

— Щом се възстановиш, ще измия устата ти със сапун.

— Какво говориш? — засмя се Саманта.

— Нарече ме мръсен лъжец и непоправим донжуан — заяви сърдито той.

— Глупости! Никога не съм изричала такива думи — възрази тя. — Хайде да говорим за нещо друго.

— За какво например? Искаш ли да ти кажа какво чувствам към теб?

— Да, моля те.

— Обичам те, принцесо.

— И аз те обичам, принце мой.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.